

Aikaa menee varmasti. Siihen asti, asutus liikkukoon mukana, mitä siis matkasta. Ei ainuttakaan haettua, etsittyä, löydettyä. Jokaisen mah, omituisen turvasataman kautta mentynä. Pitkälle pääsyä ilman purjeita, se on varma. Hulivilihärveli vie ja vei, vieden vejon. Vaijereita vain löysemmälle ettei tiuku sammuisi. Olkaas tuuliajolla ilman purjeita. Kaiken onneksi, aina voi kokeilla surffausta.

Pöpelikköjen heiluessa aina vain lähempänä ja lähempänä. Tajuten yksisuuntaisen olevan yksi oikea hetki rikkoa totuttua kaavaa. Yhden kehän mennessä umpeen, toiseen poistuttaessa. Katulamppujen hentoisessa loisteessa heijastuu peilausta aatoksista.

Kiristyy ja kiristyy. Päällisen lavetin sisällä paukahti loppukiristysten kaukaloissa ilman reunoja. Meneekö takaisinpyrintä täysin mahdottomaksi. Kun mytologian perusteita lukisi edes vähän tarkemmin. Ylipompatessa on kädellä pitoa, mutta onko maata mihin tömähtää.

Tervetuloa, kääntykää heti kannoiltaan jos siltä tuntuu. Kukaan ei pakota tai käske, sen enempää odota tai halua.

Pienillä symboleilla näkyviksi, miten saadaan hullunkurisin kirja teokseksi. Tuupertua kansien väliin, ja voida olla hetki paikallaan, jäätävän informaatiotulvan jälkeen. Tellus tallusteltavissa uusin silmin. Etteikö yksi siihen riitä. Sanaharkkaa hyvin omituista, liiankin totista. Pakat vaihtuneet, siinä sekoittuneet. Jokerit karkasivat pahemmalla hetkellä. Nopatkin, pelkkää kuvioitten kolinaa. Millä voisi valloittaa ja samain toistot pysähtyisivät.

Kuningatar ja Kuningas syötyinä ilman pelkoa vanhan pelin muokkauksesta, jossa oveluus on pahasta, kieroön silmiin katsomista. Vapaaksi asti taistelevat, katoavaisuuden ollessa sana vain. Kontillinen kannettavaa, hautaan saakka tervaiseen. Uppoaminenkin on hitaanpuoleista, mitä parhaimmalla onnella. Kiitokset siitä, milloin sarkofagi tyhjenikin. Ei kokoa riitäkkään.

Tarvitse kuin istua alas perseelleen, jammailla musiikin sallimaa tahtia pitkin. Ryhmälaulujakin saattaa pitäjillä kuulua. Hajanaisin askelin, matkaan tulee metrejä lukemattomia seikkailuja, laskematta unholaan jääneitä kilometrejä, verrattomia ajatuksia iltahämärässä, ojien pohjia halailemassa.

Kaiken sen klassisen sekunnin kohtaalla, saatetaan pahemman kerran valmistaa soppaa oivaa. Ei se valu, kuohuaa yli. Tuhoaako, vaiko tehoaako. Tuhkaajilla, että kaivajilla suurempi pulma. Liikaa ylipompattuja, omiin käsiin toista. Mitä sitten tapahtuikaan. Valmiita purnukoita jaolla, kädet yhtä pitkälle yhteen hierottuja. Ihon palaessa puhki, lueppa silloin kämmenistä. Tarjoten vain sitä, mitä jo on.

Kutsun houkuttelevan saavuttua, levottomat jalat vipattavat omaa tahdittomuuttaan muiden kuljeskellessa edestakaisin, sen kummemmin omiaan miettimättä.

Tuhkasta Feeniks-lintukin kuoriutuu, kylmäin terä henkeään salpaa, ruutikin tuoksuu vienosti. Kevyet askeleet muuttuikin juuri astetta raskaimmiksi. Onhan planeettojen tutkimisessakin sääntönsä. Ei pinnalla, ellei siihen tahdo jäätystä. Pintaraapaisuillakin mennään liian ahtaalla, kunnes siihen väliin löytyy reitti oiva käytäviin.

Miten tappaisi aikaa parhaimmitten rauhallisemmalla ympäristöllä, ilman muuttuvia tekijöitä. Pysähtyen hetkeksi seisoskelemaan, kohdistamaan katsetta tarkemmin suurennuslasin läpi. Mielellään polttamatta silmiä.

Askel kerrallaan, kunnes aika seisahtuu. Alkakaava vain taaksepäin katsoa, uteliaat kyllä tietävät. Hirvittääkö edes miettiä, etteikö siellä välttämättä olisi mitään. Virheitä monia, erheitä kaikilta. Näkökentän sumentuessa, ei edes lepakko voi suunnistaa pintaa. Mitätöintiä varoen.

Tilannetajun katoamisen myötä mennään sanattomana, nautitaan raikkaudesta aurinkojen paisteessa, lämpimän kostean tuulen viilentämänä. Selkärangan nikamia etsitään jatkuvalla syötöllä, mitkä ovat matkan varrella kadonneet. Letkeällä olemuksella maustettuna.

Sivunvaihdot tapahtuvat keveästi, mutta ei sanat uppoa koppaan tietoiseen, jos jo jotain tiedät, menee se ohi korvien, kuten lentokoneen suihkumoottorin suhina ja ininä. Kaikki oleellinen kannattaa olla juuri silloin matkassa.

Päänsärkyä painavaa unohtamatta, tulee tuttu aamurutiini olemaan taattu, ennen korjaussarjan korkkausta, pienellä morkkiksella. Tupakin katkun levittäytyessä huoneesta huoneeseen tyhjien tölkkien pohjilta, pussikasojen reunoilta. Että ei, ensi viikon ruokarahoja tarvitse miettiä.

Kantapääät ruvella kuljeskeltu kadulta toiselle, tuntien maailman vaihdoksen ympyrän. Mitä ollaan sorkittu, töhritty, ja siten jätetty vapaaksi kuljettavaksi. Mikä pitäisi lopetuttaa heti, tunkeilu on tunkeilua. Pohjalle heitettyinäkin oivaa koetellaan pöytäsiirtymän rullilla. Muodossa, jos toisessa. Kaikilla on oma roolinsa.

Tilaa löytyi sopivasti pieniä määriä, millä paikkaillaankin janon aiheuttamaa pientä parin tunnin syväkoomaa. Haaveiluissakin, turvasataman loistaen näkyvintä poissaoloaan. Harkitaan uudemman kerran kannattaako ottaa riski, ja ruveta kurkkailemaan olkapäiden yli.

Näkymä näkymättömäksi, öljylamppu täyttyneenä. Kapistuksena valaiseva, turhan helposti syövä ja täyttyvä. Isoja maailmoja pienessä mittakaavassa, tietojen lisääminen eriskummallisiin tilanteisiin, mikä jokoikin psyykeen kahdeksi väkipakolla näyttävin. Onko resu pakollinen, päätöksen ollessa toisella. Ainakin talo jää hyvin vahdituksi ensimmäisajoitusten aikanakin.

Nopeasti ja ytimekkäästi ei, ei, ehkäpä kiikareilla turvallisen välimatkan päästä. Jälkijäritykset kantavat matkansa sitten jumalattoman paljon pitemmälle, kävelevien kivipatsaiden kanssa käsikkäin.

Liiankin lähellä mennään kantavilla askelilla, tömähtelyiden jäädessä sikseen. Hopeain sileät kasvot, tai katinkullan riipukset, pahimmillaan punaisia pisteitä. Tiedä mitä varoa.

Kirii, kirii, kirii. Odottajan jalon taidon ongelmaa synnyttäessä, mitä hätääntyneimpiä ratkaisuja tulee kyllä tehtyä. Joita ei sittemmin voi peruuttaa.

Sisällön ollessa haluttu lukea, täytetään sitä toisaalla vähän millä sattuu. Ylityö ylityönä. Sammalleella peittyä, aamuauringoille kasvavaksi. Tietäen sen, kuka, tai mikä sitä tekeekään. yrityksistä huolimatta, tiputetaan vääriä valheellisia kaikenmoisia. Joka sattuu aiheuttamaan hellvetinmoisen päänsäryn alun vierailla kielillä, jota nyt sattumoisin kykene edes ymmärtämään. kevättä siis odotellessa. Hiljaisuus on hiljaisuutta, melut meluina. Häiriötekijöitä löytyy aina oikean mielialan löytämiseksi. Se vasta töitä aiheuttaakin.

Keskittyinen katseinkin pyöritellään silmiä mukana, fifty fifty mahdollisuudella voittoa, mitä hienoin ja halutuin, äärettömällä määrällä toiveita, mielikuviutus pelkkänä rajana.

Huijituksia tulee kyllä toteen, yhä varoen. Varovammaksi kaikki muuttuu. Keskustelut päättyvät A:sta, I:iin pieniin pilkkuihin saati pisteisiin. Tarvitse uskoa tästäkään ihan jokaista sanaa.

Turvahelyille kasattavaksi, mielen omaa painottomuutta tasapainollisemmaksi. Loistokasta talveakin katselee kyllä. kylmäin läsnäolo puetuttaa mieluustikin lämmintä päälle.

Vaikka tappiolla menee, että pikkuhilut ropisee. Onhan riskejä otettava, elämän suola ja niin edelleen.

Tumullista kierrettä vääntyy, missä rautalanka. Parvit myöhäisetkin seikkailevat minne sattuu. Ohjaa niitäkään oikeat magneettikentät. Todellisuuteenkin pyrkivät hekin, jotka ovat muualta tulleet.

Jätetään kliseet sikseen ja pidetään olennainen, vaikka sekin turhalta tuntuu. Paljoa ei tarvita. Hetken verran kupin kahvia, vettä, sekä sen pitkän nautinnollisen tupakan. Muutamien rivistä lukemisten jälkeen, tulee pakat olemaan entistä sekavampia.

Äänien syksyisten pitäisi olla jo kadonnut kovimpien pakkasten edetessä. Pääsköön toivottavasti määränpäähensä. Minkälainen odotus olikaan palkittu myöhästyneellä ajalla. Ehkäpä voivat jäädä tasolla pois, minne ei anneta kävellä. Mitenkä siihen vastata.

Jakajan jakaessa uusia kortteja pöytään hihastaan, muistaisi edes päättää panoksen tällä kertaa oikein. Olkaa hyvä vain, kerran se kirpaisee ruletin rullan pyöriessä. Silloin jos joskus, kannattaa toivoa vain parasta.

Päätöntä miettimistä, päätyneillä ehotuksilla. Kuuluisa raja etenee jossain, umpikujakin kummittelee. Mutta miten koittaa olla sekottamatta liikaa pakkaa, missä sitä ei tulisi edes helpolla vastaan. Etsinnän ollessa pitkä, haettua haetaan.

Huivia kannattaa nostella juuri sen verran suun eteen, että hengittäminen luonnistuu kuivan kurkun kanssa. Tyyntyessä pöly laskeutuu ylle, myrskyn lopettaessa viimeistä yöllistä puhuriaan. Lämpimän tuulen mukaan, auringotkin nousevat tekemään korventavaa tuhoaan. Minne ne on suunniteltukkin paistattelemaan. Mihin ei, mahtipontisimmat tähdet kykenisi. Kuunkin tehdessä nousuja ja laskujaan, vesistöjä tanssittaen.

Liiankin hyvään tahtiin pasmat sekoillen monta sivua tiedossa, eikä tarvetta liikkua. Mistä sen löytäisi, ettei sitä näkisi. Kusetuksen mennessä kohti sotatantereita.

Syvästi jätettynä mitä leikkisin ja hyödyllisin päivällä, ei niin yöllä. Tilojen haltuunottaja suurilla eleillä, kujien ainoat hallitsijat. Varpaat mille kaikki aukovat päätään jatkuvasti. Todellinen ihme että säikytteleekin kaiken aikaa, pahemman kerran muistuttaen yhä olemassaolollaan. Polttopisteiden nousiessa uusille korkeuksille, lämpö on päätä huumaava, loppuun polttava.

Onko onnea yksinliikkujalla, tuoden sanaa toiselta kuultuna, miten pyyhkäistä sillat tuhansien järvien maasta juurineen. Mihinkään sekään etenisi, suunnitelmassa edetä. Kuten nykyajan tulevaisuuden hiljaisuus, luotiin loinen tallailemaan isokenkäisen askelilla, missä ei ole mitään järkeä. Ja uutta yritystä hakemassa. Miten meni pilalle mennyt raja, jota hakataan toisten päihin sitten viimeiseen saakka. Ja hatkat tulee heti.

Jatkuvat ahdistavat tunteet ottavat enemmän valtaa allensa. Varpailla seisoskelua fiilistellään äänennopeutta vaihtuvien tunne-elämän aiheuttaman myllerryksessä. Askeleella tai kaksi edellä, ettei jäisi kenenkään jalkoihin.

Filosofinen tajunta herää, ja nyt tarvittaisiin rikkaruohoa. Kaiken kansakin päitään nosteli. Miten päätyi pää, pää päällä. Ideat pohjautuvat, ja heurekaa huudellaan. Terveyskin hitusen hakoteilla. Älä pasmaile, tuhti haihdutus tiiossa.

Silmille on tuotuna vapaasti valittavissa mahdollisuuksien ovia mistä kulkea. Tietyin ehdoin tietenkin saa kurkata silmän kääntöpuolelle, jos vain tietenkin huvittaa. Onhan sekin sanomattakin selvää minkä niistä valitsee. Jep jep, juuri sen oikean, juuri vasemmanpuoleisen viereisestä. Minne on hiirenloukku asennettu näpäyttämään sormille, ettei unohtaisi rikkoa lasia napin edestä, kun varmuutta ei tule mistään vastaan. Kuitenkin nauraminen on helpompaa, kuin koskaan ennen. Tietäen sen, mitä varmasti tietää.

Ekalla siveltimellä kohdillansa, kynä laulakoon turhan kirjallistumatta. Asutetaan maailmoja huilaita, mahtavia pimeitä. Kuka sitä johtikaan, jos ei kukaan. Kaikuja kuulee itsensä, haikuviivana koitetaan kusta pystysuoraa seinämää pitkin. Fiilikset nollassa tyhjällä päällä, likimmin pelkkää kaukaisuutta. Mikä räiskyykään.

Vitsiksi heittäminen sijaan. Herätetään uteliaisuus ihmettelemään mukaan pahemman kerran juuri, eikä melkein, aikaan sitoutunutta. Pesten kasvoja unihiekan karheudesta, ja niitä tutkimaan. Sen mukaan taas valmistaudutaan seuraavaan siirtoon ratkaisevaan. Kuningattaren uhatessa Kuningasta, pakoon vai uhraus. Vaihtoehtoja on monia toteutuskelpoisia, muttei yhtään mieleistä.

Puolen laitettut taitokset tekevät taktisesti ohjattuja raketteja enemmän tuhoa. Mihin katosi pysäkki, kuka ottaa kunnian mitä ei ole, tai tule tavalla tunnetulla. Varsinkin heti hermojen testailuissa, kun taas muistettiin. Etsitään paikkaa majoittuvaa. Ei sitä helpolla, tai siis helpollakaan löydy. Tyyliänsä kylläkin, jääkö silloin muut matkasta.

Aivojumitiloissa tyhjää lyö käyrät, mitkä sitten sytyttäisivät sitä kynttilää hivenen, ehkä katkonaisesti himmeällä hehkulla palamaan. Kunnes sataman majakka rupeaa pyörimään omaan tuttuun tapaansa, esitellen ympäristön pimeää kauneutta minne mennä.

Jummarrus tipahti. Vahtija siis vahtii itseään, mutta miltä. Mettää puilla, aavaa peltoa ruista. Maaliviivojen ylityskään ei tee syytä pysähdykselle, mitä laitetaan vastaan kaikkeuden yhtäkkisessä katoamisessa. Lankana omalta paikallansa, punainen vain hakusessa. Surullista melankoliaa. JA VITUT. Maisemien vaihdoksia kiitos.

Baareissa kun käy enemmän sivistynyttä porukkaa, enemmän kuin tajuaa koittaa ymmärtää. Tai, mitä suotta. Painuten suosiolla ymmärryksestä suoraan kukkaruukun kautta tähyilemään taivaita muuttuvia.

Albumitkin solmussa naureskella pieniä määriä kielelöntä. Silmät pahemman laatusesti sammaloituneet, näy niin mitään. Korvat tuhoutuneet bassoilla, ja kitalaki poltettu pahalla karstalla. Tervasaippuaa voidaan kaivaa tuhkausten jälkeen. Onnenkeksikin sisälsi muuta kuin paperisilppua, timantin sisältöineen.

Lintujen lentäessä paikoillaan taaksepäin, ovat nähtävämmin maailmojenkirjat menneet pahemman laatusesti keskenään sekaisin. Moniin käännettäviin sivuihin loppuu vaikutusvalta yhtäkkisesti. Pitäisikö siis tyytyä jäämään katsomaan sivusta normaalista poikkeavaa näytelmää, puhdasta improvisointia parhaillaan.

Maailmojen peilien kautta tanssahtelu. Paha paikka, paha maailma, jos ymmärtää. Lankoja jaellaan, mutta miksi ei kukaan niitä haluakaan. Mitä ne ovat, kysyttäisiin ensin. Eikä sitä sitten kerrotaisikaan.

Miksei heittäytyisi ihmeessä mukaan heilumaan heinäseiväs hulluuteen. Järki hooi, koittaa olla jättämättä. Logiikan tippuessa kärryistä, jotakuin viimeisen mutkan aikana. Tienkin ollessa edelleen täysin suora oma itsensä.

Varjojen kulkijahan tiedetysti, ja hyvin oletetusti pystyisi törmäämään itseensä.

Hipaisutkin kertovat itsenäisestä uteliaisuudesta, mitä kukaan ei kerro. Tietävät ja tuntevat, mutta eivät tee niillä mitään. Valitettavasti toistoa, paskiaisia on monen perkeleen erityistä.

Asetetaan ghettoblasteri paikoilleen, nauttien hämärtyneestä illasta. Tilanteiden monimutkaisuus, tavanomaisuuden vuoksi. Sivuja on käännetty tiuhaan ties minne. Mutta kuka silloinkaan siivoaa hukatut, mettän oleva tulella, hukkasten kera. Turvetta turpa täynnä, sohjoista paskaa tiiliskivinä. Syitä on varmasti monia, mutta mikä on oikea. On nyörejä käsissä heitelty ihan minne sattuu, ken sen kopin on välillä ottanut, tietää ottaneensa. Takauksia vailla ollaan komeina laukkoina, eikä sekään aina mene niin, tietäen läsnäolon tuolta. Äivökemiöiden keräyksessä, kummallekaan puolen ei voi tipahtaa, päädytkin loppuivat kesken. Aikaa ei paljoa löydy tönimisten kohdilla.

Hei olkaa hyvä ja jääkää, täällä ei ole kiirettä mihinkään. Mutta taasen, tasaisen tikityksen äänen koveneminen kertoo kyllä kaiken. Mielikuvien luomia kuvia seulotaan tarkkaan hajusta päätellen. Pimeään puoleinen katse toiseen tekee työtänsä, ettei voi paljoa peitellä.

Mitkä on pahemman kerran ohi menneet, etteivät sekoittuisi enempää. Seinien jälkeen läpi käveltyjen, kaatui laseja toinen toisensa jälkeen.

Sen sijaan, annetaan olla. Monestikkaan ei kannata takertua täysin turhiin yksityiskohtiin, vaihtuisi biisi tai jotain, ei sen vaikeaa luulisi olevan. Onhan hajoamattoman typeryyden valssi se, valloittavin ja helpoin oppia. Heiluen ihmismassojen keskellä, valojen välkkyessä ympäriinsä.

Kieltämättä kipeää tekee sisään puraisut tukehuksineen, miten tuonkin nyt ottaa. Väärin myös luultiin tipan laiton aikana, voimia vievää, ei vahvistavaa. Herkkyydellä on hintansa, joka myös sattumoisin on paljon kalliimpaa pitää yllä kuin piilossa, jonka jokainen varmasti tietää osaavansa.

Psykologisen sodankäynnin perusteet tulevat olemaan hyödyksi, ennemmin tai myöhemmin. Moraali ja etiikkakin saattavat joutua kilpasille, kumpikohan voittaisikaan kädenväännön. Hah, ympäripyöreästi helppo kysymys, kompallisesti väännettynä. Uskalluksen toivoissa rajat heittävät, mahdollisesti veivinsä. Jolloin se askel, se yksittäinen pienen pieni askel, jäänee tärkeimmäksi.

Tilanteet voi aina valikoida puhtaaksi muutaman oikean silmäparin edessä. Edes hukkuminen ei ole vaihtoehtona keskusteluissa siihen mitä voi saavuttaa. Saatika sitten kompastuminen kynnyksessä, pienellä horjahduksella.

Jopa säästetty ruoka kannattaa annostella juuri nyt oikein tulevan reissun hinnan puolesta, nälissään nyt harvemmin on mukavaa. Mielialavaihteluissa, kiukunpuuskat ja tiuskaisut kertovat ennemminkin stressiin turhautuneesta piilotetusta potentiaalista nauttia matkasta täysin siemauksin.

Miljoonakertainen palanen, mainitsematta universaalia maailmankaikkeutta, harmina, parasta anninta mitä jalostaa. Miten portaaleja ominaan käyttävät, huomatakseen ettei sitä kannata, jos ei ole varma tapahtumasta, vastaan tulevasta. Kielistä riippumatta, painonsa arvosta lähes pelkkää.

Taskumatin kiertoa kehässä, kireän tunnelman keventämiseksi. Ja orava on vihdoin vamis aloittamaan juoksunsa tiettyyn pisteeseen, aloittaakseen uudelleen alusta.

Minkä valitsee, tekee se kummia. Takaako usvan häipyminen kirkkaamman ilman. Alkaako näkö sittenkin vain saostumaan enemmän sumun keskellä, itseensä vangittuna, ulkona häkistä. Löytääkö kadonneet, siten palauttaa omilleen.

Turhan ytimekästä sulateltava, mitä nyt ei välttämättä osaisi odottaa. Vaunuihinkin mahtuu turhan monta erilaista kuljeksijaa kurkkimaan nojien yli, vaihtoehtoisesti niitä potkimaan. Katseen ollessa kaukainen, ikkunasta pihan pensasaitaan. Valoisa peltomaisemakin kelpaisi. Ja joutuu tyytymään siihen mitä on. Pieniin ja vähiin muruihin, mitä paperin pohjalta joutuu nuolemaan.

Lentävät käärmeitten päät, juuri siten lainehtimalla kuin niiden pitääkin. Kunnioitusta tai ei, menee hekin aalloillen, lipoen ilmaa määrälliseen päähänsä asti. Jumituskin on silloin sallittua, varokaa siten oikoreittejä, pahiten ansoitettuja miinoja, tikittävät yhtäkkiä, eikä siinä muuta, nurkkaan ajetun tavoin. Mihin pystyttää puolustus huikimmilleen, muuten tuhon omaa. Raikasta ilmaakin on hyvä haistella. Jokseenkin, sekin jää filttien väliin.

Tilanteen sen sallimalla, briiffaus on olennainen. Se jatkukoon. Täysin turhaa selitettävää, nopealla tupakin mittaisella tauolla.

Tavarajunien lamppujen kolkatessa pillit pitkällä huutoaan siirtymään sivuun, kohtaavan ihmisvyöryn tilalle annoksi. Odottavat konduktöörit ulkona kellojensa vietävänä, hoputtamassa kiirehtimään. Mukamaste aikatauluista höpöttävät suurinta tunnettua vitsiään.

Asian ollessa, hemmetin paljon pitempi, kuin kuvitella saattaa. Sivuteiden johdatessa pelkkää harhaa. Osuutensa ottaneet, ovat tehneet kaiken selväksi.

Saavuttaen aina vain lisää sitä, mitä jo on. Minne ei ole takaisin paluuta.

Pinkeänä kiireestä viulun kielen tavoin. Monestiko käkikello pamahti ensimmäisen lyönnin puolivälissä. Siksi juokseva aika kuulostaa musiikilta, tai kaappikellona paikalla, vähempikin riittää. Ja ups. Vuosia se vie, vieköön Sitten.

Hamuttiin seuraavaa pysäkkiä malttamattomana, juomavarastojen täydennyksen vuoksi. Tarkkoja laskelmointeja siitä, kuinka pärjäisi pieni joukko janoinen, ettei vain tullut jano uudestaan. Laukkujen pohjat pieniä yllätyksiä täynnä, joita kertyykin isompi satsi kerralla. Miettien laukkujen summaa, pohjatonta määrää unohdettuja tölkkejä.

Askeleet kulutettu täysin kokonaan, niitä karkuun pääse. Oli sitten isompia päitä mitä välttää, katseita joita ei halua kohdata, tyrkytetään vain. Uutta purjetta ompelemassa siinä samalla, oleellista ymmärtämättömyyttä lainaten.

Jännityksen tiivistyessä entisestään, junien pysähtyessä, ovien avautuessa kiduttavan hitaasti. Muutaman hatunnoston, ja vetten kävelyjen jälkeen. Läpi sumuisen taivaan peittämänä.

Puolivälin jälkeen kaikki lähes mennyttä, omia menojaan. Tilanteet valikoidut takautuivat, ettei niitä paljoa ole. Köysiä käsissä, mitkä yhä uudelleen tarjotaan huomaamattomammin. Sileeksi menee että heilahtaa, täysin tuntemattomiin. Tiedon siirtoa vääränä, tulee se hetki kun tapaamme uudestaan, uusin kamppailuin. Pienen pieniin palasiin valmiiksi hajonneina.

Täysillä mukaan, eikä hetkeäkään aikaisemmin. Ollessaan oikein miellyttävä keskustelukumppani kyseessä, ennakoituna laadullisilla jutuilla. On sitä sen jälkeen hemmetin vaikea keskeyttää, yöunetkin rupeavat jäämään vähiin. Ja uneksiikin nukkumisesta pilvilinnan päällä.

Yksin olon paras puoli. Helpompi hengittää jotain muutakin kuin lattiaita seinillä, patjaa peittona. Riitä rikkakihveillä lakaistavaksi. Ennemmin he, jotka sitä söivät itsestäänselvyytenä. Luukkuja avataan, sitten heti perään suljetaan. Sisällöstä ei puhuta, mutta yllättävää kylläkin, pahemman kerran.

Tieto tulevasta pistää miettimään. Mihin kaikkeen sitä päänsä saattaa vahingossa työntääkään. Muuta kuin suoraan lehmän paskaan, siihen sitä itseään. Miksei kyseenalaisteta sitä, haiseehan sekin jo metrien päähän. Pigmenttejä tutkiskellaan, mihin sävyyn vaihtuvat.

Valkoisten pisteiden kunniaksi, muuttukoon väristä toiseen sumuun. Tiuku, taskumatti ja kupponen kuumaa. Rupeaa syntymään vain uutta aikaa vanhan edellä. Tyhjää pöytää etsiessä, löytyykin vallan omituinen nurkkaus mihin ahtautua.

Urakkaa suunnatonta lokeroissa, tulee sukkia ja kengänpohjia poltettua muutamia hassuja pareja vituiksi.

pelkkää omahyväisyyttä aistittavissa. Kuuntele monikaan, ellei ole paikalla syystä. Mihin järki lakkaa rysähtelemästä, vaihdu kasvot ei. Ääni sama toistaa nauhotustaan. Minne radion laittaisi huutamaan paskaa taivaalle.

Hyvät naiset ja herrat, uutta on tiedossa, mutta kukaan ei tule tietämään milloin ja missä. Sattumoisista syistä elävätkin jo sen keskellä. Yksinkertaisuus on hyvää, uteliaisuuden tappaessa. Vain tilanteissa, ellei huomaa kupletin juonta missä vejätetään. Palkka on sen mukainen.

Arvoituksia sadellessa, tupa täynnä pelkkiä kysymysmerkkejä. Pommituksia pommisuojiin sisällä. Pommitaako pommi pommin.

Miljöö vaihtuu ilman kylmentyessä. Eikä pipoa päässä, järki jäässä. Kiivetään talojen katoille tupakille täydenkuun aikana mietiskelemään, mahdollisten tyyli- ja värien laskennaksi. Tuulen soidessa.

Keskenään miksailut biisit vetävät vertoja kikkailuille, etsimisen suhteen pähkäilyinä, vallattomana pomppi edestakaisin. Pluralismisella kaavalla mentynä, epäilevät kasvavat tietoisimmiksi. Kasvavan paineen helpottaessa, rauhanolon aikaan. Kiirehtiä ei kannata missään muodossa.

Kaikkien mennessä ohjesääntöjen mukaisesti, jokaista mahdollista yksityiskohtaa myöten, mitä ei edes ehtinyt tajuamaan. Katsoen hivenen enemmän ympärille, mitä ympäristö pyörittää toinen toisensa jälkeen, eteen ja pois.

Mihin löytöjä löytäjä, laitattuttaa loistavat ideansa.

Kusetusten makuakin saattaa löytyä. Todennäköisyyksien laskua, riskien minimointia. Mitkä ovat sanktiot sen suhteen jota ei voi nähdä. Kiehtovan sävelen yhä silti hivellen korvia hyvän olon saamiseksi. Toivottakaamme uusi korvamato syntyneeksi.

Suljetuin silloin zombie-apocalypson aikoina. Aitojen yli hyppimistä ja niillä tasapainoilua. Vallattuja on monet alueet ilmeiset, outoja yhteentörmäyksiä tulee senkin edestä vastaan. Matkatessa maailman ympäri vähän pidemmällä aikataululla kuin kahdeksassakymmenessä päivässä.

Suunnan vaihtuessa, vihreän valon palaessa kirkkainta sävyään, porttien avautuessa sisäisen luonteen tullessa vastaan. Toisen ujellus, haikuna kaikukoon puutarhasta puutarhaan. Turhan kutsun toivossa, missä ei ole vastapuolta.

Viimetteenä kulkijana. Lumi lumena, auringot taivaalla. Tähdet siellä missä pitääkin. Humahduksien tapahtuessa, rimaa nostettiin korkeammalle. Hyppäisitkö yli pienemmän riman alta. Helppoa väistelyä, mitä ei edes ohita.

Uudelleen käynnistyksen tapahtuessa, kipinöitä lentelee sinne tänne ympäristöön varoituksen merkinä. Lyöntien näpäyttäessä sormille hankautuneesta kuivasta tilasta, mikä saattaakin olla se ratkaisevin soitto taholta, mitä ei osannut odottaa. Naurun ollessa herkimmillään.

Tajutakseen pääsiäisaamun auringonpaisteen pelastaneen monia hetkiä enemmän, ehtimättä sulattelemaan sisäistä hullua luovuutta parhaimmillaan. Mihin sen kiteyttäisi. Kuuntelemalla juoruja päättömiä, vai neuvoja vanhuksilta. Millä pärjäisi viimeiseen hengen vetoon asti.

Ei piru pahasta, Pekkaa kummempaa, suurimman rauhan antavat. Piirtäjät, maalaajat, symbolisoijat, optimoidut ohjaajat, tervalla päällystettyjä, katkeroituneella mustasukkaisuudella täyttyneitä. Hekin, joiden ei kuuluisi myöskään puhua.

Kaiken kääntyessä enemmän mielenkiintoiseksi, psyykkaantuen tulevaa koitosta varten. Pitäen mielessä, mihin sitä onkaan lähtenyt, tai tarkimmin eksynyt. Tuhkana tuuleen paperikin leijaili, pisanan osuessa silmään, voimme todeta pilvisen maiseman kosteuden. Korttitalonki perkule kaatuessa pienen yhteentörmäyksen jälkeen.

Asuinpaikat jokaisella, vai tulisiko jokainen jo toimeen keskenään. Sademetsien viidakoista roikkuen piilotellen. Ovat myös oman lajinsa pieni yhteisö. Joko välttää, tai tulee vältettäväksi.

Pieni pelon tunne pitää olla välillä tapissa, ettei enempää aivokemioita sekoitettaisi keskenään. Toistoa välttäen.

Punaisten ja valkoisten ruusujen avautuessa niille tarkoitetuilla ajankohdilla, kuukausien vaihtuessa toiseksi. Heilurien pyöriessä paikallaan, odotellaan malttamattomana tulevaa vapautta josta nauttia. Nuppujen esille tulolla, bongorumpujen rummuttaessa kutsuaan savumerkkien tuoksujen kera, harvemmin voi olla erehtymättä.

Mutta pisimpään tunnetut pitävät varmasti silmänsä auki. Tietävät, ketä tarkoitetaan. Ja kaikki jokseenkin tuntuvat olevan yhtäkkiä paikalla. Jopa ilman kutsua.

Keneen uskaltaa luottaa, jos jokainen ajaa omaa asiaansa pelkästään tuhoamalla. Jos uteliaan tutkivat käytettäisiin muuhun, kuin ylenpalttiseen tutkimiseen. Kaikki, tai jokainen, pysähtyisivät käskystä.

Ratin vääntyessä vähän miten sattuu polulta toiselle pomppimaan, pohjakosketusten tömistellen alustaa pitkin pientareita. Jää ne tunnemuistiin tahroiksi, selkärangan nikamien syövereihin. Tien päästä etsijät, kyllä löytää hakemaansa. Talon täynnä ihmisiä, viettämässä hyvää viikonloppua, viikonloppuisen kylmyydessä, suomalaisittain. Tunnelman ollessa hyvin tiivis, kaikin puolin hyväksyvä. Eikä se sisällä mekkalaa, vain iloista puheensorinaa, mitä mölysaasteena pidetään. Näkymätöntä smogia.

Toiset pyrkivät oleman näkyviä, monet kuultavia Joku muuten vaan on ymmärretty väärin. Pystyykö maailmat, tai edes yksi ottamaan toden vastaan, mitä se ei ole.

Nostetaan maljaa uudelleen, oman typeryyden toteamiseksi, ja nauretaan niin perkeleesti päälle. Jazzin hakatessa päätänsä seinään, pehmustetuin tyynyin todentamaan ilosanomaansa. Höyhenuntuviin on päässyt sattumoisin eksymään pari isompaa tiiliskiveä takomaan järkeä päähän.

Kenen usko on kuultua, kenen opittua, kenen luettua, kenen nähtyä.

Kuumailmapallon sovituissa matkakohteissa, höyhensaarien kuulumattomissa päätepysäkeillä. Lentoemot vilkuttavat matkan alkaneeksi pähkinöiden tarjoilujen jälkeen, pussien muodoissa haarukoilla naposteltavaksi, rouskutuksen ollessa korvia huumavaa. Korkeuksille nousiessa, sansan voitontanssin rytmeissä tapahtuu kauheita, vallan paheita.

Silmät suljettuina, silmät lukittuina, silmät liiallisuutena.

Uusien aivopierujen syntyessä maailmaan kahden pään keskustelun päätteeksi, on vanhojen tuttujen oikukkaan sanansäilän terät pystyssä.

Kierreportaat erilaiset, varjoilla maustetut. Jotka saisivat painua takaisin sinne, mistä tulivatkaan. Ei niitä kaivata, sen enempiä huvita edes jututtaa. Hekin jotka liikkuvat, ovat toisten mielillä. Kosketusjälki on näkyvissä, puennat katoavat. Ja arkana tulee esiin, mitä ei kannata selittää viidakonlakien mukaisesti, ihan pilkun tarkasti. Tietävät keittäjän sopan sen.

Absurdeimman tilanteen mahdottomuus. Väännetään vitsiä niin vitusti, että siihen kyllästyy. Ken luodin ottaa, sen tehköön.

Luomistyönä valjastetaan köysirattaat paikoilleen, ja pitkääki pitempi liitomatka tiedossa. Mihin suuntaan menevät, loivassa kulmassa alas.

Polttopalloa kyseenalaistetuilla säännöillä, mihin kukaan ei lähde mukaan. Hyvä vaan, niin sen pitääkin olla. Paskasaavin viranannon tilanteissa keksi jotain niin perkeleen nerokasta. Oletuksiin joutuminen tekee kyllä työnsä, eikä siihen leikkiin halua kukaan.

Symbolismien täyttymiselle, katsellen kuvioita miten erilaisimmista perspektiiveistä. Toteutuksena pyörittää, ylös-alas väärinpäin. Miten kulmat ovat sarakkeita, sisällön puhuen puolestaan. Millä sen kirjoittaisi, kun voisi piirtää ala-ylä-sivu ja keskikohdat, pohdiskelun puolelle. Teoreettisena esimerkkinä, psykologiseen, tai filosofiseen pieneen itsetutkiskeluun.

Miltä aurinkokartta näyttäisi jokaisen omalla käsialalla.

Painojen kasautuessa nähtävästi päällekkäin nopeammin ja helpommin, ettei sitä estämään kerkiä. Olkapäiden painautuessa sen mukaan. Ryhti karkaa, ja ojennus olisi paikallaan. Paljoa ei uskalleta pyydellä, sen enempää suuta availla.

Arastellen pikkuhiljaa tehtyä tuhoa. Koneistot ovat seisonet paikoillaan ja rupeavat suoltamaan siansaksaa. Milloin se iskostettiin, tehtiin se huolella, ettei normaalista tule kuin puhe vain. Noin nanosekunnin, murto-osan jaetun puolikkaan nopeudella.

Pahaenteisesti, viimeinen puheenvuoro saattaa jäädä huomaamattomammin jopa siihen. Siellä se on sukkana korissa, eikä ollut edes oma heitto.

Kuka vain joutui tähystimen eteen, selänkäöntöjen aikana. Tökitään tökittyä, eikä se vissiin lopu koskaan. Seuranta, tai pieni kateellisuus, perässä hipoen.

Hiljennytään hetkeksi. Ihan vain hetkeksi. Ja kerätään happea.

Lakaten toistamasta itseään. Oli ne ruusujen peitossa, tai hiilillä päällystettyjä. Hiekotettuja, tai asfaltoituja. Muunneltuja totuuksia kaupankäynneillä, tehden lähes mahdottomasta lähes mahdollista. Hämärien hämähäkkien hyppyjä välttäessä. Seiniä latioilla, tai kärpäsenä katossa olemista.

Voimia syövää ainaista kiipeilyä, alas hyppääminenkään ei paljoa houkuttele. Jalkojen vaatiessa lepiaan, selkäkin alkoi oikuttelemaan pahimmalla hetkellä.

Hetkien pysyessä sekunneissa, hyvin madaltuneilla kiertokuluilla. Lisättynä korvamatojen rallatusta, ripulikin saattaa yllättää kesken kynän teroittamisen.

Kuka uskalsi leikkiä ja milläkin. Röyhkeyden raja ylitettynä yhä uudelleen, ja perkele uudelleen. Pysäkkejäkin ohitettu ties monta. Tulee se loppukin onneksi joskus, tuskin suunnitellusti.

Damoklesikin rupesi vaivaantumaan kesken istumisen, tukka tulessa paahtoa vaistojen vaihtaessa suuntaansa. Paikallaan vaihtumisten aikana.

Vedetään pitkää hihnalenkkiä kaulan ympärillä. Uneksien tulevasta, fiilistellen menevää. Ilo, onni, suru, menneenä pahasti sekaisin.

Terävoitykö tyhjän päällä tasapainoilu, vaakakuppien heittelehtiessä. Kumman puolen kaltevoituu.

Muttei vallan unohduta, hypätään riemuissaan esiin. Pidetään isompaa älämölöä, ja jätetään vappuun ne, mitä milloinkin päälle laitetaan. Onhan vanhan juhlan ideakin tuttu. Aurinkojenkin lämmittäessä, loppujen lopuksi.

Astiatkin täynnä naposteltavaa, syökää olkaa hyvä. Kenen astia jää tyhjäksi.

On virtoja pitkin hyvä lillua, airojen sattumoisin jäädessä laiturille odottamaan hakijaansa. Moottorikin otti ja päätti tipahtaa juuri ensimmäisellä nykäisyllä omille teillensä pohjamutiin pyörimään. Mitäpä suurimmaksi onneksi, on tulppa vielä paikoillaan. Joka pitää juuri sen verran, ettei äyskäröidä tarvitse kuin vähän väliä valskattua vettä

Pystytkö näkemään jokaisen ilmansuunnan suoraan katsomalla.

Kuka halusikaan ohjata lipuvaa laivaa, myrskyaallokkojen lyödessä kylkiä metrisillä aalloillaan. Ankarasti säälimättä ketään. Tuulikaan anna sen enempiä rauhaa ilmalaivoille, kurssien pysytellessä, sähköjen katkeillessa. Mennään sokeana näppituntuman varassa.

Tavalliseen tapaan tulee hienojakaumat kohti silmien siteitä. Kiire kalvaamatonki, mieltii seuraajiensa ihmettelyn pohjaa.

Toivotetaan suuresti onnea ohjaajille, ei siinä muuta kummempaa. Ruoreja ei niin helpolla käännetäkään, sen suuntaan mikä on kannattavin.

Uudelleen ja uudelleen, jalan nostatus muuttuu vaikeammaksi. Ja muuttuukin jo hiissaukseksi.

Pelko jääköön puheen tasolle, nollataan päät heti kun tyyntyy. Nimittäin, ruumat ovat täynnä rommia odottamassa juojiaan. Ehtivätpä silti kypsyä ennen pöytiin tarjoiluja.

Odottavan aika on pitkä tunnetusti, kuten leivänpaahtimen kanssa. Odotetaan välillä vaihtelun virkistämiseksi odottamatonta.

Vanhan toistokin turruutta, niin pitääkin. Mihin katosi suora linja, palaisella punaista lankaa.

Solmuihin tulee muutama lenkki lisää harjoiteltua pahimman tylsyyden kanssa. Mutta ei mitään varmaa tietoaakaan pitävyydestä. Kaadutaan minne kaadutaan.

Asetettuja miinoja mitä pitkin kävellä, vältellen katseita, mitkä johdatellaan tuonpuoleiseen. Kaksittain hajonneen ytimen vuoksi, uuden jatkuvuuden kanssa.

Ladataan rulettiin varalta puoliautomaattinen hollille, syaniidikapseli kielen alle, parilla hassulla tippaa elämäniloa kielen päälle.

Oljenkorsia yksi tallessa voidaan ääneen huudahtaa. Norsunpaukkuannokset menettävät tehoaan päivä päivältä. Kuukausien muuttuessa, pitämällä samaa tunnetta yllä, pitemmällä ajanjaksolla. Milloin törmäävät tuhat vuotiseen puuhun.

Äläkä sekoita kolmatta ellet tiedä toista. Ensimmäisen uupuminen unohtaa neljännen, toinen takaa varman kohteen vip aitiosta suoralle näkymälle tuhatkunnan silmän edessä. Viidennen kumotessa jokaisen takana tulevan käänteiseksi.

Kiinni otetuin mahdollisuutta päätyä takaisin, joista on tippunut kärryiltä sittemmin aikaa sitten. Turvaa tiedossa, kunhan vain osaa luottaa ympäristöön. Ties ketä tulee vastaan, ettei sitä tiedostakaan.

Suihkuaa suihkuaa, toivoa ilmaan merkkinä tulevasta. Laskun ollessa hallittu, mitä nautinnollisin. Täysin sadistista kieroutta sieltä, missä vipu väännetään alas. Pitkääkin pitempi minuutti tiedossa keinuskellen edestakaisin. Nyt muutakaan ei voi tehdä, ellei halua olla paikallaan. Mikstuurien ollessa erilaisia, myöskin hajanaisia. Epätäydellisyyttä lukuun ottamatta lähes, jotain omanlaista, ko.

Hämäys ohi ja pitkällä vedolla eteenpäin.

Kerran yhdessä vaaditussa sukupolvessa mitä ei voi jatkaa, on aina yhä saavutettavissa uusin ase-in vaadittavin. Pakkotoiston yhä lankatessa kenkiään, välit on täytettävissä vapaamielisesti millä ikinä sitten keksiikin. Kannattaa päästää pikimmiten irti ettei polttaisi näppejään. Ja hupsis, Kaikki kääntyykin järjenvastaisesti ilman mitään valtakunnan logiikkaa, tai kaikkea muuta vastaavaa ympäripyöreästi, tajutakseen että, mitähän helvettiä.

Kuivuneisiin puroihin, kadonneisiin järviin. Hakeutumalla kenties menetelmillä täysillä uusilla, että tuntemattomilla. Lentävillä kuplilla, kylmillä tähdillä. Järjestykset astrologisilla järjestyksillä. Onko mannerlaatoilla aina sama tähdistö, tai missä kohdissa näky on eri

Palaneen lihan hajua on vaikea päätellä, että mistä se on alkanut, että milloin se loppuu. Tilannetta nyt harvemmin helpottaa sekään, kyllästyneen tuntoaistin tehdessä tepposiaan. Piittaamattomuus sen sijaan onneksi antaa pienen oleellisen lisäajan. Deadlinen ollessa seuraava, mikä siirtää paikkaansa.

Vallanjakojen sekavuudessa, katsotaan aina alaspäin. Erehdy kerrankin vilkaisemaa ylös, ja vainoharhat on luotu. Kateutta muodossa kuin muodossa, hinta on aina sama. Jokaisella paikallaan istujalla, sekä kiiruhtajalla.

Löytyihän se vihdoin, luolan suulla odottelemassa. Tiedät sen varmaksi, suunnan silti ollessa sekava. Kuulet, haistat, maistat jopa läsnäolon. Kehoa pitkin menevät kylmät väreet pitävät tunteen vallassa. Saa suosiolla kompassin nakata isolla kaarella, lähimpään hevon helvettiin.

Miten käy, ilman valtaa jaetulla.

Jalkojen omassa tahdissa esteet ovat monenlaisia, virvatulien vain etsiessä kavereita ketä kutsua. Päätökset ovat suotavia mihin koukkuun asettua, varustautua kannattaa myös pienellä määrällä vaihtovaatteita, pohjamutia myöten suonsilmät polvia kastelee. Ainoana vain, aina ei ole kaupatkaan avoinna. Muutenkin ovat pidemmän matkan päässä, sekä märät vaatteet mieltä madaltavat. Silti, se korventava tunne rintakehän pohjalta yli käy kaiken vastaan tulevan.

Pylväiköt asennettu ihan miten sattuu näillä asenteilla, paitsi ehkä hetken verran sortuvin tornin tavoin. Valaistuneet tietävät ambiverttisten väliintulon kosketuksen, antimaattisten kavioin kolahdellen. Ei vietyä vietykkään.

Kuilujen risteyksistäkin saattaa löytää monen monta mielenkiintoista otusta, joita pysähtyy hetkeksi tuijottelemaan. Tietäisi edes mihin niistä monista silmistä kannattaisi katsoa. Uteliaan ollessa Utelias. Mikä sitä on kieltämään pientä kiusanhenkeä olkapään toisella puolen, joka sentään puhuu asioita niiden oikeilla nimillä.

Legopalikoilla leikkimisen voi jättää kokonaan pois ne, joille se on suotavaakin. Ollen pois sieltä, minne eivät kuulu millään tunnetulla tavalla, tai keinolla. Pitäen mielessä sisältöä, ollen tukipilarien varassa. Jotka ovat pahemman kerran hyvinkin ilmavia. Mennessä musiikin avustamalla, matkojen tekoja uusia, kärryillä erilaisilla. Varokaa katoamasta, kyyti on mitä armottomin. Uskon ollessa koetuksella.

Valoisaa nyt luolastoissa harvemmin on, ja rupeaakin epäilemään paljon vähän kaikkea. Ihan vain kaiken varalta. Sähköjen puuttuminen muuttaa tiloista ahtaat. Niin lämmityslaitteidenkin ainoa mahdollinen asento jää perkeleellisen kylmäksi.

Tulosten yhteenlaskettua summaa, välistä vedätetään sitten niin maan perkeleesti. Ettei monikaan tarkalleen tiedä. Kääntyy ne ovetkin mukana vallan kahvaimen kera. Tosi vai ei. Faktat puuttuvat, siitä uupuvat. Mihin ei voi vastata kuin kunnes. He jotka jo valitsivat puolensa, saattavat joutua mukaan hyvin sekalaiseen joukkoon. Ilman todennäköisyyttä valmiiksi mitätöityihin.

Ja Kas kummaa. Askeliin tullessa oikein näpäkkää lisäpotkua. Vauhtia varpaisiin, ja siitä sen enempää. Pointtien ollessa seuraavanlainen, tutun melodian kaiku kimposi, monen monituisen mutkan umpikujasta. Jammailla saa tottakai mukana, välttää sitten viimeiseen asti, pidätä vaikka hengitystä hetki, ettei tulisi käveltyä sinne.

On sitten mielikuvituksen tepposia, tai hyvin omituista ymmärtämistä. Suunnassa minne päin on menossa, törmäilyjä on tuleva vastaan. Lähellä hyvä, kaukana paha, uskaltaako edes moikata. Hekin, jotka jo kuvittelevat liikoja, saattavat olla pahemmin myöskin suuresti kusessa.

Varoitusten ollessa varoituksia, kahvit tarjoillaan sitten myöhemmin. Ehkäpä jopa keksikin.

Kissakin uteliaisuuttaan peittelee, ainakin sen yhdeksän kertaa. Tullen takaisin, kadoten uudestaan. Edestakaista matkaansa takaisin.

Kotkankin laskeutuessa tuulettamaan pölyttyneitä siipiään tuhkasta. Missä ne poltettiinkaan, niin ei, ei sitä tiedetä vielääkään. Vuodatettiinko turhaan hukkaan hyvää sydänverta, ellei vihreitä homehtuneita laikkuja lasketa, tai joku on miljoonannen kerran erehtynyt henkilöstä miten toimia.

Tuhtia tarkastelua, missä ei ole mitään järkeä. Puolittain askel välillä heijaillee edestakaista rauhaansa. Vähillä varoilla on hyvä koittaa edes tupakkia ostaa.

Tik, Tak. Kello käy, kello käy, kello käy.

Kantamuksetkin vetoavat ympärillä, hälinät kaikkoavat. Dionysiossista puhumattakaan, annokset ovat selviä. Kolmikantainen salaperäisyys

Mitäpä ei pienet perhoset siipiensä huminalla peittäisi matalan huminan, syväresonanssi rentoutuksessa. Pikemminkin suora töytäisy keskimmäiseen pisteeseen.

Kirkkaat silmät puhuvien patsaiden katseissa. Menevät siellä, missä ovatkin. Turha koittaa väännellä, ei sillä tee tulosta. Keskiarvojen toisilta nähden voidaan vilkuilla olkien yli, esiintyminen tulee väkisinkin kohti pois ruuduista pomppimista. Tupakkeja kaivaessa, voi miettiä tupakin käärimistä.

Hyvää yritystä, ja jätetään se sellaiseksi. Laudalle kävely nyt harvemmin ketään houkuttelee. Eikä mikään vastaan tuleva, mikä omistaa monet pitkät, sekä aivan liian terävän näköiset hampaat. Päättymättömiä hetkiä heitellään pyyhkeenä kehään parhaimman mukaan.

Tavat opitut, ketkä rattaita vaihtelevat. Ovat sen tehneet, keitä siis ovat. Varovaisuus on hyve, liika on silti liikaa.

Kahden hyvän yhdistelmä, ei välttämättä tarkoita aina parempaa. Yleisimmät päällimmäiset, ääripäätunteet. Joihin jokainen voi samaistua, jos ei, puhukoon valehtelija sanoillaan. Kenen puolelta pyyhe sitten heitettiin. Ihmettelee sitä jo kertojakin, kun on tiukkaa settiä tiedossa diktaattorien ilmeissä. Kellojenkin lyödessä erän päättyneeksi, aikoja sitten.

Sanattomilla sopimuksilla mistä allekirjoitus on jäänyt pois, muoto kuin muoto tekee tehtävänsä. Miten pihalle sitä pääseekään. Harhautuksia muilla, miten kokeillaan todennäköisyyksiä. Millä sitten kaappailla ilmassa leijuvaa hyötysuhteena käyttöön.

Malttamattomuus on todistettavasti nähtävä, milloin tajusivatkaan jääneensä kiinni. Eikä yleisön riemunhuudoista tullut loppua millään tunnetuilla keinoilla, mitkä ovat olleet ennen enemmän kuin toimivia. Unohtuneena, ja toisilta muistuttaen.

Paskaa liikkeelle, ja luukut kiinni. Katsellaan monelleko alkaa riittämään. Nilkat vuorautuneena toisten paskaa myöten kuraan. Eikä ole tullut huomatakseni, kuinka monta neroa on perhana vie päässyt syntymään. Keiden kanssa tekeekin enemmän kuin mielellään tuttavuutta. Erehdyksen määrätietoisuuden ollessa tietenkin täysin sitä omaa jääräpäistä luokkaansa. Onhan hyvien ideoitten perässä juoksentelukin, myöskin toinen tarinansa. Kun taas kohdataan tuhannetta kertaa, hyvinkin mielellään.

Säästöjä, päästöjä. Uskojen oppiminen vie oman aikansa, kypärät päässä soidaan sotiemme tuotoksia. Rauhan tavoittaminen tuntuu ennemminkin, loputtomalta juoksulta. Ennen kääntymistä suoralla tiellä, missä ei ole risteyksiä. Yrityksistä huolimatta. Valta on yhä edelleen sillä, joka sen tiedostaa.

Ylipääsemätön haahuiluhan näyttää, tuottavan vain hyvin paljon sitä itseään. Erilaisiin paikkoihinkin kävellessä, lukittujen ovien taakse jäädessä. On mitä parhaimpia hetkiä jäädä kelailemaan, mihin sitä taas pistikään tiirikointivälineensä talteen.

Elementellisissä taistoissa. Manuaaliset, automaattiset, ja paskat sellaisista. Valot kun välkkyvät, rätisevät. Pienellä huollolla semmoiset vaihtuvat, on jo näkyvyyskin paremman puoleinen. Kaiken kestävää lokasuojaa ylläpitäessä.

Rahat kerääntyvät aina takaisin, riippuen minne pesiytyivät. Korttejakin jaellaan. Lukeeko tekstiä, vai pelkkää kontekstia. Sormien naksutellessa pelkästään ilosta, ellei paremman puoleisesta mahtavasta ideasta, pahaseen harmitukseen.

Jämejä jaellaan jämistä, veren makusia jäljellä. Liimantuneita, pinttyneitä kielen takaosaan, ettei sitä voi pois pyyhkiä.

Teollinen on maailma mitä pahimmilleen tarjotaan. Harmaiden aivosolunystyröiden polkassa, paljoa ole rytmillä väliä. Ota sitäkään vastaan kyllä, lie kukaan. Painottomuuden ollessa normaali, jalat maassa huitelua.

Likimain aapisen mukaan, a:n ja ö:n väliin menee muutama muukin kirjain. Mitäpä se opettaisi kuin kirjaimia, sanoja määrättyjä. Ennalta arvattuja, pitkälle pohdittuja. Ettei vain putoa takaisin pöydän ääreen, mistä herää useammin. Kuin edes omasta sängystä.

Tulee rajat vastaan siinäkin, mihin kapulaa lyödään väliin. jäätyykö pakkanen entisestään, tulen polttaessa tulta. Tuhkasta maskotteja, tuuleen kaatuvia. Puhumattomia selkeitä, yllä että alla. Kuvannollista touhua, hyytyviä hymyjä, iloisia ilmeitä. Mutta missä, että kenen.

Sanattoman kommunikoinnin ollessa kaiken A ja O. Parhautta huikkeimmillaan. Varsinkin kun tietää pitää suunsa hyvin tiukasti kiinni. Perusolemus on, ja pitää pysyäksien. Ei se mihinkään katoa. Muuttaa ehkä muotoaan, tai asustettaan.

Aika, avaruus, mustat-aukot, blaa, blaa, blaa. Parempiakin repeämiä tutkimassa. Joten sus kiinni hengitystä pidättelemään. Kannattaa silti harkita pinnalla käymistä ensiksi, piirtäen veteen viivaa. Lähtölaukauksen kajahtaessa muutaman sekunnin tarkkuudella.

Mitä eivät tule koskaan saavuttamaan, tai tule onnistumaan. Sisäiset välähdykset ovat toista, ketä uskoa. Pääsijoitin jäädessä kiinni, kun ovelia yrittivät olla. Toistojen toistossa, puhuen mitä sattuu.

On uusin mahdollinen lähtötapa laitettu korvan taakse itämään. Julistetaan vihdoin, päätetty päättymätön alkaneeksi.

Yrityksistä taas huolimatta, pahan tehdessä tekojansa. Sopimuksia koittakaa välttää, jos ette tiedä mitä allekirjoittaa.

Paitsi umpisolmuinen rautalanka väännettynä takaisin suoraksi. Jopa ilman työkaluja. Ja hah, kappas. Uusi tiirikka väännetty juuri oikeaan hyötykäyttöön. Katsellaan ihmeessä raikkaamman ilman puolesta, uudestaan pikimmiten.

Säteet pimeäin tekivät tuloaan, miten koetteleme hiljaisuutta. Harva sitäkään tarkkaan selittää. Kukaan tuskin tulisi edes uskomaan, voisi sitäkin koetella. Mitä selittäisi, mistä puhuisi. Millä niillä raiteilla pysyisi, jos kullalla päällystetty on pehmeää, hopea pettää. Kuparikin liian tylyä, rauta halpaa. Tiedostavasti karkaavat, olkaa varovaisia.

se miten katsotaan monien verhojen lomitse, ties miten monilla filttäreillä. Eikä sekään välttämättä ole siinä, paitsi niissä yksinkertaisimmissa hetkissä. Silloin kun sitä ei tajua, hoksattaisiin edes puolet. Sepä siitä, ja jatketaan päätöntä haahuilua. Venkuroivan mutkaeläimenkin kohdatessanne, lukitkaa sohvanne hakeihin, tai se saa elämänsä kyydin. Paha sanoa toteemieläintä sen kummemmaksi, ihanan uhanalaisen uniikiksi. Venkuroinnista tullaan puhumaan pitkään, ja paljon. Silti tehdessään tuhoaan aikaan, niin maan vitusti.

Ajantappona pelikorteilla pasianssia. Kevyesti hyvää tulee ajankäytön optimoinnilla. Sähkönsinisellä pasmailulla, nopeasti säkenöiden jokaisessa paikassa. Onhan kaikki mukana, aurinkolaseja myöten pään sisällä.

Ollako, vaiko, eikö. Siinäpä vasta ehkä typerin kysymys ikinä. Takinkääntöä, revittyjä sivuja, toivoa huomisesta huolista. Harvojen asioiden jäädessä, ne jotka ovat jääneet, ovat jäädäkseen. Ruusuilla tanssien tulisilla hiilillä, piikkimatolla kävellen. Eiköhän sekin ole yksi ja sama.

Myöhentykö mielikuvituksen teksti, lohkeilee palasiaan. Melusmogien keskellä tuntui se rauhallisin hetki. Ei sitä helpolla tajunnut, siellä se oli. Mihin pistät jalkasi väliin.

Muurahaispesään on hyvä kusta, ja tökkiä siten perään. Kuhnastahan ei meinaa tulla loppua, kusen norosta puhumattakaan.

Paiskattuina kiinni hajonneita, harvoin vastausta tullut. Kun jälkijunassa, hypätäkö kyytiin. Jospa sekin menee vain sinne, pelkälle päätepysäkille. Minne ei ollut kenelläkään asiaa.

Arpakuutiot eivät valehtelee. Painotusten ollessa oikein, että vetää oikeat ässät hihasta. Ristinollan jäädessä tasan, huudetaan bingoa. Shakkimatin tasalla taaksepäin ei ole siirtoja, tai uutta revanssia.

Pitkä on ollut matka, milloin se tulisi täyteen loppuunsa. Vissiin sitten koskaan, paikallaan pysymisen sijaan. Sekunti sekunnilta kellokin kuulostaa juoksevan lujempaa.

Ei hyvää, ei hyvä tosiaan. Kummitusten sadetanssit ovat omaa luokkaansa. Kutsukoon mitä kutsuvat. Harvemmin mitään mukavaa, mutta yllättävää.

Perinteiset, maa, ilma, tuli ja vesi kohillansa. Syntyi niistäkin pallo pyöreä littanuuden tilalle. Ellei se ole karjalla, aivan erilainen juttu. Tai tarina kerrassaan. Sisällön muokkautuessa ympäristön paineissa. Mitä siitäkin saisi aikaan, kun prosentuaalit laitettaisiin, täysin erilaiseen järjestykseen. Kaaosta ja anarkiaa, taistelutahtoa, mielenilmaisua.

Voittajan kaatuessa ennen maaliviivaa, muiden kompastellessa ympäriinsä. Möhläyksiä sattuu ja tapahtuu kaiken aikaa.

Aina vain kysymyksiä, miksei myös vastauksia. Onhan niitä jokaisella, omasta väännettyjä. Tyylien vaihtuvien, ympäristössä siis. Välillä niitä kumoten. Spektreihin sisältyneinä, kaiken ollessa liian tasapainoista.

Väsytetään pirteimmät, herätetään kukkujat. Käännetään peilit ylösalaisin, vältellään oikeaa, suunnistetaan väärään, suunnitellaan vituiksi. Kielipiteitä aivottomia takomassa yhteiskunnan mutantteja. Silmälaput kourilla menevät menojaan, nauttimaan iloisen kupin kuumaa juotavaa, silmättömin ilmeineen muiden luokse. Viimehetken loppujuoksut juuri ennen pilkkua. Viimeisen biisin kohdatessa tekeekin mieli juosta kahta nopeammin, ennen kuin sisuskalut ovat keittyneet kannibaaleille lähes täydellisen mureaksi.

Silkkaa saastetta näppien nuolemista, polton pullojen lasinsirpaleita sormissa. Kääreen tipahtaen juuri refleksien aikaan. Ja kasattu kokko palaa vihdoinkin.

Astraalieläinten huutaessa kutsuaan, heittäydytään vallan vallattomiksi. Mutkaeläimen tavoin. Hekin vain pyrkivät näkyville kuuluville omissa elementeissään. Itseensä sisäistämisen nähden, suhteessa elämään. Helppoa tutkiskella, eipä niin hyväksyä. Silmillä tee niin yhtään mitään.

Etteikö väärin kyetä arvaamaan, paljastivat ennen kaikkea liian aikaisin itsensä, kaiken heijastumana. Heräten vahingossa kaikkialla, unohtamatta puun tiheyden hengittävyyttä. Tuhdilla häipyvät, sakeana palaavat.

Harppaillaan askelilla, miinakentän lukemattomia suutareita. Kellotapulien natisten liitoksistaan. On laskennan perässä muutama lovi tehtynä tikun vartta pitkin. Symbolismista voi erehtyä, mitä kaikkea se pitääkään sisällään.

Kasvaa tuon tuosta sideharsoa, liitetään yhteen kummajaisia, arvetkin voivat jäädä. Tellukset katoavat, katoavana paloivat kolme, neljä, viisi dimensionaalit, joulupakkasten sisällä. Tehneen tuttavuuksia vuorovaikutuksin ilmaan. Ympäristöä tutkiskellen.

Missä menikään puhuttu maltillisuus, kun mitään ei tapahdu, mitä ei voi sanoiksi pukea, eikä korvakuulolla kuunnella. Varsinkin hyvin tutun huppupäisen seisoskelemassa juuri siellä missä pitääkin, selän puoleisella. Turhaan kolistele metalleja yhteen, sävelestä voi jopa erehtyä.

Ulottuvuusportaalit, toisin sanoen ovet aukinaiset. Ilmiöt ilmeelliset, on ajanpaikkoina sekoitettuna valmiiksi. Mihin herää arveluttavia kysymyksiä.

Jotkut osaavat odottaa liian, liian rauhallisesti. Vaihda suosiolla muutamia sanasia, sitäkään kiellä kukaan. Kuuroja on nimittäin harvoja tällä puolella.

Tämä niin kutsuttu villi luovuus. Tuo hauskan tavan kohtailla noitarovioita.

Milloin omistajiakaan on kiinnostanut, mistä sielukkaat ovat tulleet. Arvon lasku on jo tiedetty, käsi pitkällä odottelemassa. Venytellen lanttia haisevaa, tehden selväksi jo väitetty. Olkaa hiljaa, ja istukaa niiden pinojen päällä mitä jo on.

Kannattaa kuulemma sulkia jotain myös perässä, ettei sitäkään voi kuin ihmetellä mukana. Triplaseiskan lisäksi hyvää pelionnea. Onnenlukuja tähtien, pikarien muodoissa. Etteivät toiset tule perässä korjaamaan satoa pientä.

Oikein äärimmilleen kolkuttavalle ovia availaan, eikä kysyvä tieltä eksy. Saati ohjaaminen, päästää vaan. Hyrrävoima pitää huoletta kiinni lantion pohjalta viimeiseen asti. Vauhti voi olla sokaisevaa, mutta nautinnollisinta. Jotain, itse koettavaa.

Onnekkaimmat kyllä tietävät, että maailma pystyisi olemaan paljonkin turvallisempi, turvallisempi kuin siitä pystyy haaveilemaan.

Välttämättömyys olkoon kanssanne, kenenkään pääsemättä niskojenne päälle. Ja jos sinne joku pääsee vahingossakaan, niin oikeastaan. On se sitten jokaisen oma henkilökohtainen taistelu, että miten oveluudella vain heidät ylikäy, ilman sen suurempia vahinkoja. Mutta harvoin taisteluissa, ilman vahinkoja on koskaan selviydytty.

Kaikkiin kysymyksiin on kyllä vastauksia. Myöskin laadukkaita, että laaduttomia. Vain, ja vain ainoastaan. On se jokaiselle eri. Ettei vain myöskin, vääriäkin olisi myös olemassa. ennemminkin vain, ehkäpä jopa harhaanjohtavia.

Kantapainot unohduksissa, mitä tuskin myöskään on unholaan tarkoitettuja. Jokaisen painotteen mukaankin, pitäisi kaikkien tulla vain esiin, ja itseasiassa taistella todellakin vain vastaan. Ette välttämättä myöskään pimennossa ole, vaan, teidät kaikki on löydettävä, lähestulkoon luodattava, jostain erilaisimmista paikoita. Minne ei niin vain anneta, kuin vain käveltävä, taikka vaikka autolla lennettävä. Kyydein erilaisin.

Puolin että toisin. Saattavat jotkin persoonat ottaa ja koittaa, sekä kolikkoa flippailla. Kokeillaakseen onnenkantamoista.

Huijutuksien tullessa toteen näkyvinä muotoina, joita ei sittemmin voinut välttää katseilta suurilta, sekä pieniltä mitätöidyiltä. Taasen ovat viisaimmat vieneet typerää kuin pässiä narussa konsonaan. Eikä se ota loppuakseen, kun tietäväisemmät pärjäävät idiootteja paremmin. Milloin siis olisimme valmiita, ja mikä on panos siitä että tulisi päätöksiä. Ettei vain olisi joillakin, katkeransuloista purkaa jauhannassa, hampaattensa välissä.

Entäs sitte kaikki muut, jotka hiljaa ovat olleet.

On heillä sokeaakin sokeampi seuraaja, joka näkee kaiken tarpeellisen kaikesta, jokaisesta. Jotka ovat alunlopunpäädyn ovien läpi menneet, ja kohtaloiden silloisia kohdanneita ohdakkeita.

On, on heillä aivotkin. Etteivät vain, olisi kananaivoja pahimmilleen. Ainaskin se, miten heidän omat olemuksensa puhuvat enemmän kuin, tuhatpäinen joukkio ikinä. Voi nämäkään kaiken silmiä väistää.

Olisivat edes ystävällisiä johonkin pisteeseen saakka, tai omaisivat jokseenkin käytöstapoihin sisältyneitä ajatuksia. Eivätkä nähtävämmiin turpaansa osaa pitää kiinni. Vaan höpöjävät aivan kaikesta, mistä vain älyävät keskustella.

Kuten sanotaan. Ei sitä koskaan tiedä, keihin sitä pääseekään tutustumaan. Jotka ovatkin enemmän innoissaan, kuin edes haluaisi sitä olla itse edes toteamassa. Jotkut vain ovat uteliaampia, kuin kissa koskaan kykenee olemaan. Edes sitä yhdeksää kertaa.

Mutta unohtamatta epäonnistimpien tanssahtelua, kun säädökset osuvat kohteeseensa pilkaten. Kylläkin kivittämättä tuhoamatta. Onhan heillä, keillä se mahti olikaan viedä rikkinäinen persoona oikeaan suuntaan osoittamatta.

Saattueiden erilaisten kanssakäyminen tietenkin, tekee tästä myös todella sekalaisen porukan, poppoon. Keiden kanssa tuttavuutta tekee itsekukin, varsinkin heidän, keiden kansa tekeekin mieluustikin tuttavuutta. Koskaanhan ei voi tietää, milloin heitä tarvitsisi. Kumminkin ojennuksia on tapahtuva, puolin että toisin. Etteikö kukaan kuitenkin oppisi, oman pienen avun tarpeensa. Jolloin kaikki jäisivät mietiskelemään, kenen kanssa ovatkaan tekemisissä.

Kiveen lyödyt säännöt tekevät tästäkin vielä monimutkaisempaa. Ilman toistamisia tälle kertaa. Miten hekin ovat kyllä toimineet ihmisten keskuudessa. Ei täysin moitteetta, mutta toimineet oikeinkin tehokkaasti. Joten milloin lopettaisitte itsekkyytenne, ja omaan napaan tuijottelunne. Persoonat kyllä tajuavat paikkansa todellakin nopeasti, ilman suurempia ongelmia. Tai jopa kylläkin, ongelmien kera myöskin. Siltikin, neuvokkuus on paras puolustus. Ja taasen, ketä kohtaan. Etteikö ihmeitä satu ja tapahdu sitten kaiken aikaa.

Ja tietenkin riippuen, millaisessa simulaatiomaailmassa elääkään. Kyllä siitä irti pääsee, jos todellakin vain haluaa. Vaatii se kovasti kyllä työtä ja luottamusta itseensä, ettet vallon kaikkia järjen rippeitä viimeisiä, menettäisi vieläkin pahemmin.

Näin ensialkajaiseksi, tervetuloa, siis persoonien maailmaan. Täällä ei tosiaankaan paljoa tiedetä, mitä seuraavaksi oikein tapahtuukaan. Että polkaisisiko mopo kohta tyhjää, vai voittaisiko lotossa mitä suurimman jackpotin. Arvailuksi sekin jää. Ja, siinähan se on kaikessa yksinkertaisuudessaan. Ja jos tuota ette ymmärrä, olette aina olleet mitä sammaloiduin silmin piilottelemassa jotain. Lähinnä meiltä, eikä sillä. Ei kaikkea tarvikaan edes ymmärtää. Ja jos huokaisitte helpotuksesta, oli se viimeinen pisara hengen tulemiselle luoksenne. Keiden tiet olikaan niitä tuntemattomia, keiden taas jotain futuristista, tai alkeellista simulaatiotestausta. Riippuen kuka testinukseksi taasen joutuukaan.

Missä on menty pahasti pieleen, vai pitäisikö teille isoille valkopartaisille pukea vaipat päälle hetkeksi aikaa, ja antaa vähän äidin maitoa. Ettette ole kuin pahasia vekaroita, sekä isokenkäisin askelin vain etenette. Ettekä nähtävästi aina edes itse ymmärrä, mitä on juuri saattanut tapahtuukaan. Ja, saatatte poskianne kääntää suuntaan siihen, ettei paljoa voi vierivää lumipalloeefktiä, oikeastaan paljon muuta kuin vaan pelätä. Että mitä tapahtuukaan seuraavaksi.

Ja ylipäätänsä, moniko on sittemmin edes ollutkaan vetämässä tätä pitkää tikkua. Arvuutellen peliä, kuka pääsee mihinkin johtotehtäviin. Kunhan ylläpitää järjestystä ja kuria, älkää kyselkö typeriä, vaan pelotelkaa heitä. Ei mitenkään mukavia ajatuksia tämäkään herättele. Kuitenkin, teorialat ovat teorioita. Päätelmät ovat päätelmiä.

Jep jep. Onko virheisiin varaa ollenkaan, jotka omaavat syvimmat mahdit periaatteista. Vai oliko kaikki sittenkin pelkkää, ei niin mitään hajua mitä voikaan tapahtua, ajatelmia. Että ei kuitenkaan ole hakuammunta sallittua. Tietänette sen.

Ketä oikeastaan saammekaan siis, niin miettien vain, oikeastaan syyttää. Että edes moisen tempauksen on sitten keksinytkään. Kuka siis olikaan vastuussa, omista luomuksistaan. Kuten ylipäättänsä mitään, mitään ei olla päivässä rakennettu valmiiksi asuttavaksi. Ja loitte tuhon, ehkäpä myöskin täysin turhan takia.

Aivan, vain virhe. Ja taidettiin kuuluviin korviin ottaa raskaita askelia, jotka teidän varpaille olisivat olleet liiankin infernaalisen tuhoavia. Ja oliko siis siksi, teidän otettava ensikirous. Ja nyt kun päätelmissä pitemmälle pääsimme. Ette tainneet itsekään tietää, mitä kirositta. Kaiketi sen jälkeen, kaikki monimutkaisemmaksi vain alkoikin muuttua, kun tippui parhaimpia parhaimpien jälkeen. Vai menikö senertainen testinukke vähän rikki, rikkipoikkipalasiksi. Joku kuitenkin ajatteli teitä. Ehkä, ehkä ei. Tuoden vain oman tallauksensa julki. Moniko edes ehti kuulemaan sitä, että miten luotaisiin parempi maailma. Vain jos, tekisittekin niin, eikä niinkään nuin.

Lähtökohtainen ideahan siis oli, luoda maailma, missä saisitte olla sitä mitä eniten halusitte. Ei siis sillä, etteikö se toimiva olisi. Kun olemme alkeemisesti niin vanhanaikaisia. Jotta räpyläämme ei jää kuin vaihtoehtona, alistua, onko nyt suova termi. Mutta ollako, lampaita susien keskellä.

Ehkäpä heidän, jotka ovat eniten olleet kysymysmerkkiä maailmalle, suurimalle osalle kansaa. Itseasiassa jopa ehkäpä vain, täysin ymmärtämättömiä, itse omille asukeilleen. Kenet siis on oikeasti kirottu, jo ennen syntymää ottamaan selvää kaikesta. Vain omana itsenään. Ilman että, kukaan oikeastaan on kertonut kuin yhden termin, mitä onkaan, ja sille tielle jäädessään.

Kuka onkaan kävellyt enemmän, tai siis, pisimmän matkan. Vai ketkä. Ei monikaan termi ole tuulesta temmattuja. Vaan on se jokin, joka ylikäytiin välittömästi, kun oli mahdollista. On monia muitakin kuin te, keiden kanssa voi työskennellä. Ja moniko on täysin erilaisilta asetelmilta, ettei edes kuin kuvittelemaan kykene.

Mitä onkaan ollut ennen, ennen teidän pelon lietsomisen tarvetta. Ellei taasen, jotkin tahot ole kyllästynyt omiin oloihinsa, ja lähtenytkin vallanhakuisille reissuille. Ja sekin tietenkin on aikakautta, jota nostalgiana voisi pitää. Teille mahtaville otuksille, joiden mahti käy jopa itse maailmantuhoon asti.

Kenen hiekkalaatikolla nyt oikeastaan leikimme.

Sodat, taistelut vanhanaikaiset. Niidenkään ei pitäisi vaikuttaa, mutta sitä saa mitä tilaa, itsekukin tyylillään. Siltikin aiheesta kirjaamattomasta on hyvä aina selvää ottaa. Olemmeko siis syntyneet keskelle sota-tantereita, mittaamattomien vahinkojen keskelle. Missä vieläkin taistellaan valtakunnan parhaimmasta paikasta. Lapsellista touhua, jos jokin. Tekin myös, ketkä eivät koskaan nuku. Miten sitten voitte kasvaa henkisesti, jos ette, tai no, työnkuva kuin työnkuva. Ei se kaikille kovin helppoa olekaan. Kuka siivoaa toisten paskat. Kuin melkein olisi vaippaikäisistä kyse pelkästään. Isoja vauvoja kyllä olette.

Kun piirit päättivät tehdä ympäröivään täyskäännöksen pimeälle puolelle. Tai sitten vain, vähän toisenlaiseen kansaan, kun vaihtoehtoja ei ollut. Ja mukautuminen kaikkeen, mitä vastaan tulikaan, mitenpä vain. kaikkeen tietämätön kun pistettiin kävelemään lopun elämäkseen. tai ainakin todella pitkäksi aikaa.

Kaukaa haetun tavoin, bumerangin heitetyin ehdoin, kun koppia taasen pitäisi ottaa. Moniko kehtaa uskaltaa siihen vastata, heitetyn kaavan mukaisesti. Ja kukaan ei vastaa. Itseasiassa Todellakin hyvä vain. Jos ikinä vastaakaan, on kaikki ainakin mitä sekamelskaisinta, kuumien linjojen ylläpitoa, ettei informaatio vain kaikkoaisi. Ja pystyisikö edes, onko tuhoaminen nyt oikea termi, mutta, rikkomaan itseluotuja, tuhoutumatonta luomusta sitten koskaan. Jossa henki pysyy sitten viimeisen päälle kiinni. Tuhotkaapa henki siitä sitten. Vaikka kylläkin, sekin on tuomittu epäonnistumaan kaikin mahdollisin keinoin. Mikään ei siis katoa minnekään. Kaikki oleellinen vain muuttaakin muotoaan oleellisemmaksi. Lähinnä vain selviytyäkseen hengessä mukana.

Kuten julki tuli, ei häntä kirottu. Koska mikä onkaan ilman oikeastaan, niin maan yhtään mitään. Ei oikeastaan mikään ollenkaan. Vaan ryöstettiin titteli, maine siinä sivussa. Ketkä sen jälkeen olikaan turvallisemmassa asemassa, kun kodistaan ulos potkittiin tyhjän päälle kävelemään. Tekemään omiaan, oppimaan olemaan.

Persoona myöskin, joka kiroukselta ehti vältyä. Ja saikin vain suurimman nöyryytyksen sitten, kenenkään tietoisesti muistiin sitoutunutta toimeksi panoa kaiken kansan kesellä. Mutta taasen anarkia, ja vallanjakojen seuraamuksilla, oli siinä taho jos toinenkin miettimässä, mitä oikein tekevät hänelle.

Milloin mennään ajattomasti, ja hiton paljon ajattomammin vuosia takaisinpäin. vaikka elämme modernisoidussa ympäristössä. Niin, keiden se pitäisi modernisoitua, tai sitten toisinpäin. Miksi pitäisi vanhanaikaistua. Kysytäänkin vain. Ei sitäkään kyllä ole missään pyydetty, tai oltu vailla. Oltiin luvattu paratiisi, mutta ties, kenen tekemä sitten onkaan. Onhan luikureita, kuosaleita muitakin, jotka osaavat valheellisia maailmoja luoda. Tai tuoden vain sitä, mitä on jo kauan yllä pidetty.

Eikä sillä, kun kurinpitoa ei ole ollut mailla halmeilla näkyvissä. Vain käskyjä ja säädöksiä. Monetko ovat oikoneet tiensä suoraksi, suoraan jojon nokkaan itsensä. Ja moniko on jäänyt aspektille, että tässäkö kaikki sitten on. Eipä ei siihen vastausta anna edes suurinkaan portinvartija, joka loistaa vain parhainta poissaoloaan. Ehkäpä vain, yhdellä lauseella, tai pitemmälläkin puheella saanut oman karkotuksensa.

Tietysti pystyisi jankkaamaan yksityiskohdilla, ja olla saamatta titteliä yhtä mikä kumoaisi kaiken allensa. Joten, turvasatamien ainekset on hallussa, minne rantautua rommeineen päivineen, juoda ittänsä humalaan, ja miettiä milloinkin se giljotiinin painava terä valahtaisi päätä lyhyemmälle. Milloinka sekään ajattelua estäisi, muuttaen vain muotoaan toiseen. Ja sitten vasta keskustellaan, jos, keskustellaan. Kun kaikki ovat mestattua vastaan, jolla saattaisi olla se kultaisin keskitie, kultainen keskitie aivan kaikkeen. Miten saataisiin, ehkäpä jopa maailman suurin rauha aikaseksi. Kaikkien keskuuteen.

Noh, tarvi sitäkään miettiä. Siellähän hän olisi. Mutta, Se kuuluisin mutta, voisihan sitä myöskin nyt miettiä. Uskaltaako sitä sittenkään päätyä yhtään mihinkään, joka on todellakin tiukkapipoisen perheen luomakuntaan kuuluvaa. Mikä osaa olla mittaamaton kaikille heille, jotka ovat sinne asti yltäneet. Ja päässeetkin huomaan mahtavaan, jota voisi kodiksi sanoa. Vaikka ei, ei niin missään ole sanottu, että kotia olisi missään luvattu. Hyvä saada uusia oivalluksia pienoisia.

Mikä edes ajaa kiroamaan, kiroamaan jotain, joka on valmis tekemään kaikkensa kaiken eteen. Kuten listasta suunnattomasta läpikäydyissä säännöksissä, kunhan et riko näitä asetelmia, mitään ei sanktioida. Onhan tuokin pelkoa herättävä ajatus, että teenkö sittenkin kaiken oikein. Ja syntyikin uusi paineistettu työntekijä, todellakin vaikeaan asetelmaan. Kuka siis piilottelee taidot pelottavimmat, saada kaikki ruotuun.

Tehty todella selväksi niille, ketkä anarkiaa ja kaaosta kannattavat. Mutta koitetaan pitää rauha ja järjestys todellakin sopusoinnussa, ettei kelkka lasahda kenenkään niskoissa. Kuitenkin kun puhumme aiheesta kirjaamattomasta, mistä ei edes kysymykset löytänyt, niin yhtään mitään tietoa. sananmuodoista riippumatta. Joten, koitetaan pitää punainen lanka hyvinkin hallussa. Ja koitetaan kirouksesta puhua. Ja mitä siitä syntyykään, kuin yksi rikkinäinen persoona lisää maailmankaikkeuteen, oikeinkin vittuuntuneena.

Eipä ole hintaa tiedolla arvokkaalla. Vain heille, jotka kokevat sen, että heitä koetellaan, sitten jokaisella mahdollisella tavalla. Ei siis kaikkea mahdollista kannatakaan kirotta, on se silloin hänen ongelmansa, jota ei voi olla toitomatta. Että moniko nyt, maailmanloppua kannattaa liiaksi asti. Olihan se kaaos, että anarkia, hyvinkin isossa mestatuiksi joutuvien listassa suuressa mittaamattomassa.

Eikä mikään kulmakuntien, kuppikuntiin eksyvä aihe. Joten tietävät, tietävät silloin viimeistään, minkä kanssa ovat tekemisissä. Minkä puolella silloin oletkaan, vai, kannattaako sittenkään, ihan mitä vain poppakonsteja käytelläkään. Ellei tietenkään, ketä tahansa viitsi myöskään esille päästää. Persoonia, jotka saa minun puolesta paistua muhkean rapeiksi kannibaaleille, oikeinkin mureiksi.

Onhan jotkin lumoukset, kiroukset, syytäkin pitää poissa muiden ilmoilta. He jotka jo tietävät mistä on kyse. Todennäköisesti ovat joko suuremmassa kusessa, tai sitten vain askeleen edellä, miten antikirous toteutetaan. Mutta kenen kirous se sitten onkaan, on se kiroajan omaa typeryyttä, sekä todella harmistusta aiheuttava myös. Ei kenelläkään ole mitään niin suurta mahtia takanaan, joka näin kykenisi toimimaan. Ja jos on, kiertää sekin oravan pyörään pahamaineiseen. Sekä todellakin pässiä narussa vetämiseen, kuka viekään taasen ketäkin.

Kun ei kaikkea voi päästä minne sattuu, kun ei voi kaikille valmista maailmaa näyttää.

Eikä oikein tiedetä myöskään avunpyynnön muotoa, miten ilmoille voisi ääneen laushtaa. Saahan sitä pyytää. Mihin asti se meneekään, että siihen oikeasti vastataan. Kyllä se muoto tulee esiin ajan kanssa, koska muodollisuudella on väliä. Ja tähän väliin, ei rukoukset auta, vaan tarvitaan se, tuomioiden tuomioistuin kasaan. Joka kerran vain esillä on ollut, sen ainokaisen kerran. Ties sitten missä kirjanpidon tehtävissä ovatkaan.

Jos kokoajan pitäisi tietää, tietää ainakin jotain. päivänselvä asia. Ihme sinänsä, että maailma on täynnä sanansaattajia moisia, informaationkerääjiä, ja muuta vastaavaa. Ainoastaan oikeastaan siksi, muiden apuun luottaminen tekisi tehtävänsä. Osaisi vain tietää, tietää ne oikeat, keitä voisi käyttää nopean tiedon keruussa. Että miten asiat huitelehtii täällä, mites siellä.

Moniko siis vain kamppailee omien ajatustensa parissa, mihin ei löydy oikeita kysymyksiä, oikeita miellyttäviä vastauksia, tai minkäänlaista ratkaisua. Että miten etenisi tässä maailman kelkassa, saammekohan ajatella näin, ilman että kukaan vahingoittuu.

Mutta elämmekin aikakautta, jossa on mielenvapaus ajatella, kohtailla näkemyksiä erilaisia. Pitäisi olla, huom pitäisi olla vapaa. Mutta todella tiukoilla säädöksillä senkin teemme.

Onko se siis, kun tiedon salaa ja mutkistelee. Ei, ole väärä profeetta. Vain pieni tietämys lisäksi, kun se ei koskaan pahaa tee, tietää lisää asioista. Tietäjiä ja profeettojahan onkin sitten jokaiseen lähtöön, ei sillä. Moniko on hiljennetty, moniko on maksettu hiljaiseksi, ja moniko on muuten vain hiljaa. Turha sitäkään on ympäri käydä, ei sillä tiedolla mitään tee kuin itsekukin. Onhan teillä varasuunnitelmat, suhteellisesti kaikille.

Ovatkin heti alaisuudessa toispuolen tietäjien, jotka ovat sitten mistä ovat. Onhan niitä vääriäkin profeettoja olemassa. Mutta, mihin asti he pysyvät pimennossa. Kenties siihen asti että ovat niskan päällä. Niinpä tietysti. Hyvin yksinkertainen metodi, antavat ymmärtää, ja ymmärtävät antaa.

Saako maailmoja luoda, muiden maailmojen väliin. Tietysti on se vastuu sen luojalla, kuten arvella saattaa. Vai pitäisikö siis antaa kaikille pelkästään paikka pimennossa, jossa syntyy lisää taasen kieroutuneita yksilöitä. Kumpi pahempi.

Näin vanhan tiedon sanoin kerrottavaa, tipahtaa ainakin yksi ongelma pois harteilta tuntuilta. Ei sillä, on mutkia muitakin. Persoonia, ei mukavan puoleisia, mutta olevia tietäviäisiä. Kääntyneet kyllä välittömästi askeleen verran pimeälle kaistalle, ja tiedä oikein minne kuuluvatkaan. Ei helvetti, ei taivas, ei välimaastokaan ole sopusoinnussa sen suhteen, joita syntyy tuon tuosta. Mikä nyt alkaa tuntumaan enemmänkin ristiriitaiselta, mitä enemmän sitä ajatteleekaan.

Mikä on sanktio oiva, että oikeinkin toimiva. Miksei siis ottaa oppia olevilta, jotka näin ovat toimineet. Ja vain nähtävästi ääritilanteissa sekin on sallittua. Näissä lukemattomissa säädöksissä, joka näin toimii, toimii omalla vastuullaan.

Onko se niin paha, onko se niin hyvä asia. Porttikielto ainakin suuntaan että toiseen on luotu olemassa olevaksi, eikä mitään tietoa mihin asti se kestääkään, ennen kuin vastaloitsuja toimivia keksisi itsekukin käytettäväksi. Riippuen taasen tietenkin tyystin kiroajasta, ja kirotusta.

Saahan sitä aina pikkaisen kyseenalaistaa, tietenkin omalla vastuulla. Kun kuultiin, että kaikki on jo luotu toimiviksi, kaikiksi. Niin onko sittenkään aivan kaikkea tullut otettua huomioon. Pieni luoja pahanen, kun vaikuttaa niin kärsineeltä kyseisen ajatuksen parissa. Ei hän mitään ole saanut aikaan. Mutta onko hänellä tarvittavaa tietoa, ylipäättänsä olla luoja. Jos mitään ei saa aikaan, tai alituisen suunnittele ajan saatoksi.

Vain saadakse kiinni unohdetut, niin ikään vain paraisen haluttomuuden vuoksi. Ei teitä tahallaan olla unohdettu, tai sivuun jätetty. Pahimpien taisteluiden aiheuttamat päävammat, vain nyt näkyvät fyysisinä oireina mitä ei voi sivuuttaa. Mutta aika se tulee teillekin, kun esiin tuletta.

Välttämättä kaikki eivät ole tavoitettavissa. Vain, ja vain ainoastaan pahimmilleen, muistakaa vain taustanne, mitä olette parhaimmillanne, kun teitä tarvitaan. Jos ette ole saaneet kutsua, tai huomanneet muutosta aikoinaan, kun ylitettiin turvaraja. Ja tarvittiin aikamoisia varotoimenpiteitä, kun ylitettiin vaarojen rajat.

Mutta harmistuksen aiheuttama, pahemman luokkainen vitutus. Kultaa maat ja mannut, taivaat, ja taivaankaaret. Selvä, nyt ei leikitä. Vaan tartutaan härkää sarvista kiinni. Mukautuen, tai ei. Tulee paljonkin tapahtumaan kaikille heille, jotka tässä omaavat hauskan tavan kohtailla maailmansäädöksiä pitkin. heille vain nyt, jos koskaan rupeaa tapahtumaan.

Vain omaa muille, muu omaa. Välillä saa itsekkäästi ajatella, ja maailmoja kohtailla. Etteikö välillä oikominen olisi sallittua, pitempien reittien mukaan mentynä. On kaikki aika käytettävissä. Paitsi että, aikaa ei ole. ole kuin niin hitosti käytettävissä.

Kusetuksen mennessä kusetusten mukaan, että oikein harmittaa. Pientä välipakolla muuntautettua, persoonaa pahaista. Niin pitkälle, jolloin voimme täryyttää hiljaisuuden torvea täysin palkein kuuluville. Nyt tarvitaan jokainen, joka sen kykenee kuulemaan.

Hiljaa hyvää tulee, mutta nyt tarvittaisiin nopeampia älyämisiä, etteikö virheistä voisi oppia. Ylipäättänsä jotain, joka ei tee yhtään mitään järkeenkäypää. Ainakaan, joka tuntuu aiheuttavan enemmän pahaa, pelkällä olemuksellaan. Ettei pääse edes karkuun, omaa pientä tietämättömyyttään.

Ja sitten vain katsellaan tietämättömänä tapahtumia, kun oltaisiin voitua kaikelta tältä välttyä. Ilman luoja perkelettä. Ja mitä suurinta harmia, sekin on nyt näin ikään aiheuttanut. Kuin kasan paskaa paskan päälle, ja vielä joudutaan kärvistelemään kaiken pahan keskellä.

Vaikka alkutaipaleelle meneekin. Kyllä ajan kanssa tulee, kaikki tarvittava tietoon. Riippuen, miten nämä persoonat oikein vastaan otetaankaan. Etteikö palapelin palaset voisi loksahdella, vähän useammin kohdillensa. Kylläkin myöskin, ovat he pimennossa pitäneet, ja uskomuksia luoneet. Että miksi ei voi kaikkea tarvittavia kertoa. Niin pimennossa, että siitä tehtiin oikein vitsikin. Kun hän tietää jo kaiken, niin miksi kertoa

Miten se menikään. Kun ilosta sormia napsautellaan, saattaa sen kaiku hetken kestää. Ja vain pelkästään toivoen, että löytäisi kaikki tarpeelliset. Vain kylläkin informaation puitteissa.

Muuta ei voi sanoa, ja pieni lisä toimintaan on suotavaa. Ei sitä välttämättä ymmärrä tarvitse, kunhan tiedät mitä teet.

Miten se vanha sananlasku menikään. Vanhat keinot ovat tehokkaampia, kuin pussillinen uusia.

Näille sanoille, pelkkä kysymys riittää. Tietävät kaikki, miten sanat menevätkään. Toivottavasti oikeisiin osoitteisiin. Koskaanhan sitä ei voi tietää, mikä, kuka, tai mihin asti nämä yltävätkään. Joten kuuluvat sanansaattajat, sanojen kuulijat, tai jotkin. Ylipäätänsä jotkin.

Että jos sitten, jotkin suunnitelmat onkin luotu tuhoutumaan liialliseen suunnitelmallisuuteensa, valmiiksi mitätöityihin. Jonkun ne silti on läpi käytävä, toteava kyllä, aika pitkälle. Lähes kaiken varan suunnitelmat toimivat, ja oikeinkin toimivat. Saahan niitä läpikäydä, vain toteamassa, että tarvitaanko lisää jotain. Vain varmistaakseen, etteivät lentävät kuosaleet vain käy kaiken suuren ylle.

Käsitysten mukaankin, he ovat olleet hivenen hukassa. Vaikka niitä on monia, ja monia muitakin variaatioita. Niin yksi tietänee paljonkin. Keitä pitäisi saada sitten vieläkin pahimpiin paikkoihin, mitä maailmat ovat sen varalle luoneet.

Niukasti sitä kuihtunutta kukkaakaan saa vedellä heräämään. Toivottavasti ette nuku, valitettavaa ikiunta. Onhan teidän toivottamiset, tervetulemiseen suotavia. Aina niin helposti tietäväisesti, kaikkien niskojen päällä, toteamaan vain uusia tulokkaita. Mikä olisi suopa ratkaisu ennen kivitystä, ennen mestausta. Koska uusia ideoita on syntynyt, joihin tarvitaan viisaimmista viisaimpia, ollen kuulemassa suunnitelmia toteutuskelpoisia. Ylipäätänsä, mikä on teidän omat ehtonne näyttäytymiselle.

Ei ihan kaikkeen kannatakaan törmätä. Joillakin nähtävästi on suunnitelmat kaikkeen, tai ainakin kaiken varalle. Onko siis sananvapaus juuri nyt mitä sallituinta. Mutta taasen, keillä se onkaan. Ovatkin mitä pitkäpinnallisimpia saadakseen kysymykseensä vastauksen, jota ei sitten täytetäkään. Sekö on teidän suuria sanktioitanne, kaiken varan mukaisesti.

Kenellä siis on varaa valittaa sointuja sopivia, kun toiset toimivat, toimisivat oikeastaan paljon fiksummin. Eikä sillä, typerys on valttia, kiirehtijät kiirehtivät. Ja moniko jätetään typeräinä kiistelemättä kävelemään tyhjän päälle. Onhan keinoja päästä eroon kuosaleista pahamaineisista.

kaikki on jo luotu, sääli sinänsä. vaikka ette jättäneet pelivaraa uusille tulokkaille, kun kerta ette jaks selittää yhtään enempää typerille.

väliintulevien välikommentit tietenkin tekevät tästäkin, vieläkin vaikeampaa. Etteikö yksi persoona pelkästään ole ollut kokemassa yhden kipeimpiä, miten saattaa pahimmilleen käydä. Hyvää huolta on siis pidetty siitä, miten ei, virheet erheet tulisi pyörimään omaa kaavaansa. Siis, mitä tästä voisi oppia. Eräs kohta on, ja ottanut jämähtääkseen paikoillensa. Joka vähän sääliksi käy.

Kuten se, miten maailmat ottivat kaikkein isoimmat piilotusmekanismit käyttöönsä. Mutta minkäs teet, virheitä monilta, erheitä isoilta kihoilta suunnallisilta.

Mikä on heidän suunnitelmansa, jotka ovat jätettyinä pois laskuista. Voihan se tietenkin olla testi pienoinen, että kuinka moni tajuaa oivaltaa. Mutta tietänette sen. Jotka ovat maailmaan syntyneet, siitä kilahtaapi kassaan tieto, että mitä sitä taasen syntyikään. Ei niitä voi myöskään sivuttaa. olettaahan ei kannata, jotta ei kipeää käy nilkoille heille, jotka sen mukaan elävät.

Onko maailma sittenkään niin valmis kuin annetaan ymmärtää. Kerta kaikki on jo luotu valmiiksi tallottaviksi, valmiiksi kirjoitettuihin, ennakoituin päätelmin. Pitäisikö sitä sitten vain elää oikeastaan silmät, korvat, suu ummessa.

Eikä hyväksyntään kuulu se, että vastaus on, emme tiedä. Vaan nyt olisi, jos joskus suotavaa tiedettävä. Tietenkin vastaisitte avunpyyntöihin, jos vain tiedetään pyynnön laatuus. Ja silloin vastaus olisi mitä suotavinta.

Lähinnä rauhan tavoittamiseksi. Jos kerta tiedätte kaiken, niin miksette tätä sitten. Vai pitääkö lakaista jotain vain maton alle piiloisaan. Jos mahti, tai oikeastaan ideat loppuvat kesken. Että, miten toimia.

Entä jos sittenkin. Siellä siis saa mennä, minne on aikoinaan paikka tarjottu olevaksi, ja mitä halutuimmaksi. Tai, ainakin mitä etsityimmäksi. Minne ei ole kyllä kellään niin mitään asiaa. Paitsi hänellä, kenelle se onkaan suotu. Välttyneenä siis pahimmalta, ei välttämättä mitään maailmansotia lisää synnykään.

Kyllä kaiken maailman havahtumisia on tapahtunut kaiken aikaa. Kuitenkin parempi näin päin kuin väärinpäin. Eikä välttämättä kaikesta omastaan tahdo luopuakaan. Mutta, miten pitkäksi aikaa, siis on lähinnä muokkaututtava. Vaikka maailman tarpein. Ei kaikki omiin nilkkoihin osukaan. On jotkin silti niin lähellä sydäntä, että miten se menikään. Sen edestä löytää, minkä taakse jättää.

Kun uusia pelejä syntyy tuon tuosta, monet vain pistävät mietityttämään kummastuttamaan. Muita, ei itseään, kun tavanomaisesta poikkeaa. Tekevät uudet tuttavuudet tästä vaikeampaa. Ennemminkin, haasteellista.

Ei kaikkea kannatakaan kysellä, kun kaikkeen ei välttämättä olekaan vastauksia, ainakaan mielellisesti sopivia, tai edes varteen otettavia vaihtoehtoja. Joita ei myöskään verrata voi. Tietenkin jos haluaa, jää se kysyjä silloin pimentoon pienoiseen. Ja toivottavasti ei käänny sen pimeän puolelle kolikkoa katselemaan, että löytyisikö sitä toista sitten. Joka vastauksen suovan antaisi.

On Kirjoitettuja, on kirjaamattomia. Minne asti sitten mennäänkään, että tajuamme sen mitä haluatte, että tajuamme. Tietenkin se ylevin kaikista, joka hohteen kaikkeen luo. Uskaltaakohan hankkiaan edes hengittää, vain peläten, että jokin menee ohi henkäyksen.

Ihme että takinkääntöjä, uskon menetyksiä on oleva, jolloin saamme taas päättämme raapia. Jossa itse kaikki tietokin heilauttaa päätään tämän tiedoksiannon tajuamisen aikana. Olisitte olleet viisaimpia, tai enemmänkin omien vakaumustenne yllä. Niin mitään näin suurta pahaa, ei olisi päässyt syntymään.

Eipä ei, ei se ongelmaa poista. Vaan muokkauttaa kaikkia sen verran typeräin mielin, että nyt tarvitaan järeämpää kalustoa pelottelemaan aivan jokaista. Etteikö kaiken olisi voinut tehdä jo aikasemmin, enemmänkin kuin selväksi. Jälkiviisas on hyvä olla, mutta tuhon määrää ei voi millään määritellä. Ja mukamas kaiken varan suunnitelmankin mukaan, joka jäi hivenen tyngäksi. Kun pidetään typeriä pimennossa, onko kaikki silloin muka paremmin.

Kiirastulikiin perkele, mikset sammuisi kokonaan. Onhan sekin jo päivän selvää, että elät kuolemattomien liekeillä. Mutta miksi et lopettaisi poltettasi, ja pysyisi ajan virroilla. Ei kaikkea kuitenkaan tarvitse polttaa karrelle.

Miten sitten kohdata liekit kuolleet. Jotka pitäisi kohdat vasta, tuolla puolen elämää. Miksi siis rupeat näytättämään voimiasi johonkin, mihin ei oikeastaan edes tarvitse. Sammuisit pois, ja ilmeentyisit vasta sitten, kun sinua tarvitaan. Tai oikeastaan, älä koskaan ilmeenny, jos jotain uudistuksia saa ajatella.

Koska mitä veisit pois.

Miksi puhdistus.

Veisit kuitenkin vain kaiken informaation mukanasi syvimpiin kadotuksiin.

Miksi haluat kaiken itsellesi.

Mihin se kaikki katoaa.

Miksi puhdistus, jos emme ole sen arvoisia.

Minkälainen puhdistus.

Miksi siis estät maailmankaikkeuden uudelleensyntymistä.

Miksi esität typeriä kysymyksiä.

Miksi ylipäättänsä tuhoat.

Miksi ylipäättänsä olet olemassa.

Miksi väännät rautalangan vaikeampaan solmuun.

Miksi et tarjoile loihentavia.

Mikä on oikea tarkoituksesi.

Mikä on suurin koettelemus, minkä saat aikaan.

Jos olet jo rehellinen, niin mihin oikein kykenet.

Jonkinmoisia kysymyksiä herättävä nimi kyllä olet. En voi kieltää olemassaoloasi, tai poistaakaan sinua millään tavoin. Ihmettelen vain miten valitset itsekukin kuka poltteeseesi pääseekään Tai ajankohdan ylipäättänsä. Vai ollaanko jotain käsitetty niin väärin, ettei toista.

Missä sinä olet oikeasti syntynyt.

Kuka on liekkisi alullepanija.

Kuka on pomosi.

Ketä sinun pitää totella.

Kuka on se, joka sinut voi sammuttaa.

Vai loppuuko mahti sittenkin jokaisella tarkoituksen mukaisesti, ettei sinua mitkään valtakunnan sateet pystyisi sammuttamaan.

Mikä on suurin valhe jonka voit esittää.

Mikä on pyhyytesi.

Miksi viimeinen puhdistus.

Kenet petät.

Mikä on totuus.

Mikä on käsitys kaikesta.

Mikä on pahin piina, jonka pystyt luomaan.

Suoria käsityksiä, ajatuksellisilla kysymyksillä. Tiedä miten suhtautua kyseiseen nimitykseen, mitä Kiirastulioppi pitää sisällään. Vai oletko sittenkin sisäistynyt pieniin salaliittoteorioihin, miten pidetään kaikkia pienen pelon vallan puitteissa. Ettei vain pissä nousisi päähän.

Ovathan toiston toistot välillä turhia, jos niitä ei muista aukaista. Ja onhan myös tilanteet suovat eriä, jotka näitä ratkovat. Eipä sillä, kun tyhjää lyö, niin tietää lyöneensä sen suurimman osan ajasta. Kun on paha tyhjästä nyhjästä, otteesta olemattomasta.

Valtakin on yleensä sillä, joka sen tiedostaa. Tiedon vastaisuus vain saattaa hivenen erota kaavoilta mukaisilta, ja taasen kolikkoa flippaillaan. Kumman puolen kaltevoituu, on se tie silloin valtoimenaan täynnä yllätyksiä. Jos ei muuta.

Ihan kaikkea ei ole helposti löytäväksi tehtykään. Ja harvemmin, kun kuosaleeseen törmää. Niin paha sanoa näkymätöntä näkyväksi. Elleivät kaikujat ymmärrä huudon merkitystä. Mitä raivoavana hiljaisuutena voisi pitää.

Lentävien kuosaleiden tapaan. Tukkivat he jokaiset paikat, matkustelevat minne sattuu. Tuulien voimakkaiden puhurien tyyliin, lähes kaikkialle. Muistavatko yhden, jos toisenkin seikan, mikä heidät ilmassa pitääkään. Mikä yleensä pääsee ylös, kyllä tippuu aikanaan alas. Minkälaisia paikkauksia saavatkaan aikaan, koska senkin tekee joku muu. Mutta ei pitävää tietoa vielä, missä puolesta puhujat onkaan.

Iskostettuja ajatuksia muilta kulmilta. Jotka aikoinaan löytyi, tai kerrottiin, ennen kuin hiljennytettiin. Eikä sitten vastausta kuulunutkaan. Ettei yksioikoiseksi kaikki jäisi, tai vaihtoehtoisesti liian mustavalkoiseksi mikään taittuisi. Sittemmin myös unohtamatta yliajattelijan ongelmia. Ja miten edes, tyhjän täyttymistä jaksaisi katsella. Ylipäättänsä, millä.

Kuten demonien metsästyskausi ollen huikeimmillaan. Mitkä ovat palkkioita, siis siitä, että niitä penteleitä nappaisi. On kyllä, ja isokin palkkio. Joten nyt jokainen voi miettiä, vain uuden rauhan löytämiseksi. Harvemmin hekään paljoa rauhaa antelevat. Pahuus nyt harvemmin, puhuu puolestaan. Mutta toki kiusaavat miettien, tuleeko siitä koskaan loppua.

Kiusanhenkiä muualta, jotka noitarovioita polttelevat. Hehkuna palavat mätäpaiseet, ettei lemusta tule loppua kuin ajan saatossa. Vesisateella, josta loppuu pisarat kyllä aikanaan. Loimuaa tämä hehku tasan niin kauan, kunnes tuhkakkin muuttuu olomuodoltaan täysin atomittomaksi.

Etteikö vain, aurinkojen aiheuttama tuhoisa kulo tekisi juuri sitä tehtävänsä, mihin se nyt on suunniteltukin. Etteikö myöskin, sirppinen punainen kuu laskeutuisi mantereeseen taa. Vesistöjä tanssit päätyvätkin, muiden ilakointien tömähelyille.

Etteikö välillä maaliviivojen ylitys tee hyvän syyn pysähtyä, ja siten jäädä haukkomaan happea. Vaikka sekin yleensä jää filttorien väliin. Voisihan sitä miettiä, kun veteen aikoinaan piirsi viivaa, ja happea pystyi haukkomaan juuri sen verran ennen uutta upahtamista.

Löytyisipä ajatuksellinen mute-nappi suurimmalle osaa persoonia, tai sitten vain tarpeellisille se olisi suotavaa. Riivatut kyllä ymmärtävät, mitä kannattaisi kokeilla. Eikä se välttämättä pelasta kuin sekunteja, minuutteja, tunteja päivän mittaan. Millä voisi hymyn suovan kasvoille saada, Ettei nyrpeitä ilmeitä syntyisi enempää.

Välttämättä. Väliin saattaa tulla hetki, kun tiet onkin hetkellisesti valmiiksi suunniteltu. niin, eihän se ole kuin tehdä täysin oma valinta. Mihin ilmansuuntaan sitten sitä lähtisi. Takaisinpäin lähteneet, kivettyneet tietävät. Oliko se kannattavaa, vai ei.

Kuten hetkillä elämässä, kun mistään ei tule niin yhtään mitään. Kannattaa kuitenkin muistaa, ettei lusikkaa kannata niin helpolla nurkkaan heittääkään. Vaan esimerkiksi, pelkästään nukkumin voi olla se parhain vaihtoehto. Ja ties, vaikka silloin syntyy se oivallisin keino selittää tympeimmät hetket. Jos ei, niin ainakin aivotoinnot on aktivoituneet puolustukseen.

Mikä sitten lie se ultimaattinen totuus. Onhan sekin jokaiselle eri, kun kerta uniikkeja persoonia olemme. Ja minkäs teet, onhan laumaeläimestä kyse. Vai sittenkin, kuulummeko ollenkaan kategoriaan eläimet sitten ollenkaan. Onhan meillä vaistot, minkä varaan voimme heittäytyä. Mihin asti se apua antaakaan, ettei aisteista parhaimmat pääsisi turtumaan. Ja joutuisi siten menemään varovain askelin etiäpäin.

Tai sitten jotkut ovat lyöneet vetoa, että mitä kautta ihminen kehittyykään. Onhan kaiken maailman simulaatioteorioita, kaiken maailman apinateorioita, ja se liskokalasammakkoteoria. Kysymys kuuluukin, mitä kautta laskeudumme, mitä kautta nousimme asuttamaan tätä nättiä pientä planeettaa. Evoluutioteoriat, olette kyllä päättä raapimaan pistäviä kysymyksiä täynnä.

Kuka siis leikkii, ja kenenkin hiekkalaatikolla. Te meidän, vai me teidän. Teorioita on kyllä ilmoille heitetty. Mutta mikä kumoa toista, kun usko on sallittua, ja tiede kehittyy harppauksin. Vai sittenkin. Onko se vain itse oivallettava, mikä on paikkasi täällä ghettoplaneettojen reunalla. Galaktisten unohdettujen alueiden, toistaistaiseksi vielä toimivien Ilmakehien sisällä.

Oli teillä mahti suuri silloin aikoinaan. Mutta, auts. Kuka siis turpiinsa sai, kun kaikelta tiedolta neuvoa kysytti. Ja, jep. Ihmekkös tuokaan sitten on. Jopa itse kaikki tieto kärsi typeryytenne vuoksi.

Sittemmin luikurit, ette tekään mistään mitään tiedä. Kuten arvella saattaa, teette mitä lystäätte. Ette ikinä ylety siihen yhteen ainoaan, mikä voisi olla se piste kaikelle. Ei siitä, muuta kuin oikeastaan puhuta. Voimme myös huokaista syvästä helpotuksesta. Se on sittemmin tuhottu, jota kuin, niin kauan aikaa sitten, että ymmärrys ajattomaan aikakauteen on vähintäänkin kadotettu. Ei kaikkea huvitakaan kertoa, miten sellainen syntyykään. Pelkästään, sen tuhoamiseen vaadittiinkin isoimpien kihojen tuhoutumisia. Ennen kuin saatiin pahan, hyvän ruumiillistuma poistettua täysin kokonaan. Joka tämän toistaa siis, on täysin yksin sen jälkeen, että miten pelastaisi edes itsensä.

Hyvä teitä yläkertalaiset. Tietänette sen kerran, kun niin kokeilitta. Ja katosi parhaimpia senkin edestä. Ihmekkös, että teillä on ollut pieniä vallanhimon oireita. Varsinkin he ovat joutuneet tähyilimien alle suurien. Kun, edes, kehtasitte ajatella niin, että kokeilisitteko uudelleen. Johonkin sen vallan menettämisen raja on vedettävä.

Uskaltaisiko sitä sittenkään, edes harrastaa hiljaista nauramista. Kuka edes tietää, kenen kanssa sitä nauraisikaan. Paitsi tietenkin paholaiset, pienet penteleet. Palasiksi revityt, etteivät selvää päivää näe. Kuten aikoinaan tuli ilmoille, jotkin vain kannattaa jättää rauhaan. Säännöissä kerrottamattomissa. Ei, ei teidän ilmeissä ole niin yhtään mitään nähtävää.

Häilytys siis ei toimi teihin. Joten repeytykää silpoutukaa maaksi tomuksi, ettette pimeydestä karkaisi. Tai pimeydestä ja pimeydestä. Jonnekin, jossa ette pysty mitään tekemään. Turhia olette tämän nykyajan sivilisaation mukaan. Joten työnne on toimitettu loppuun, ja saattekin palkinnoksi. Ette niin mitään, niin yhtään mitään. Paitsi tietysti, paskasaavin viranannon tilanteessa, alennetaan teidät, kaiken paskan kerääjiksi.

Kuka siis huijaa ketä, ellei huijattua ole huijaamalla nimetty. Ja saattekin vastaisuudessa kuulla, pelkkää paskaa paskan päälle. Mikä kusee, ja kenenkin niskaan. Jos sitä ei tee kukaan, kun pelkkää pelkoa haluatte. Ja näytättekkin sitten sen kammottavimman. Olette vain myöhässä, ja pahastikin. Jotkut ovat vikkelmämpiä, jotkut ovat pelottavampia kuin te yhteensä. Teidän akilleen kantapää on puhunut.

Tieto lisää tuskaa, räjähtävät jysähdykset kyllä kertovat eräiden väliin tulemisista. Harvemmin tietoon tulee, mitä takaa ajavat. Yhdentodennäköisyyksien mukaan, kun liikutaan maailmojen välisiä risteymiä pitkin. Mihin silloin törmäillä saatat, jos kukaan ei osaa liikkua sääntöjen mukaan. sinetillisiä sopimuksia kun läpi luetaan.

Kuten mutkaeläimen tavoin, uhanalaisen uniikki onkin mutkattomuus teorioin. Miten kaikki rautalangat vääntyvätkin vain isompaan solmuiseen.

Kyllähän kaiken kuvittelisi edelleen riittävän. Missä menee se kuuluisa raja, että liika on liikaa. On se myös heijaileva jokaisella. Ei mikään kestä ikuisuuksia, vaan saattaa jopa muuttaa muotoaan olemattomaan.

Turvetta turvat täynnä, sammaloiduin silmin kaiken kansan keskellä. Mutta, minkä kansan. Eihän täällä välttämättä ketään ole. Vai, näetkö sittenkin jokaiseen ilmansuuntaan eteenpäin katsomalla. Oliko sittenkin tiet dimensionaalein, täysin hukassa.

Kuten aikoinaan tuli ilmoille heitettyä haaste haisteltavaksi, mihin ei tarvitse sen kummemmin kuin heittäytyä mukaan, ilman sen suurempaa tarvetta kumota mitään. Niin, mihin asti niitä ruoreja taaskaan olikaan väännelty. Kuten edes, oliko se suotavaa. Kukaan siis ei tainnut katsella matkapassiesitteiden jälkeisiä tarkastuspisteitä.

Milloin olet nyt viitsinyt alaspäin katsella. Ellet tietenkin ole oman itsesi taskulamppu, ja jäänytkin kiinni vain jalkojesi nostelusta. Koska saattaa ne kultaiset, hopea reunukselliset pilvet olla jo loppunut jotain, jo sittemmin ensimmäisen silmien räpäytysten aikaan.

Niinpä tietenkin. Milloin räsynukkeä taasen testattaisi, että miten oivallukset tulevat pohjattomien kävelyteillä. Kaikuna kaikesta mitä olette koskaan edes kehdanneet edes testata, ja toivoisittekin tyhjän potkaisua.

Mutta tietänette sen, tasan yksistä tärkeimmistä säännöistä, mitä ei saa ääneen mielessä toivoa. Vaikka, kuinka toisin yrittäisitte miettiä. Kyllä ainakin yksi ovi on raollansa, etteikö siitä kyseisestä välistä pujottelisi vähemmin kuin ei koskaan. Se olisi silloin viimeinen kävelymatka.

Ei kaikesta tarvitse selvää ottaa. Ymmärrettävät varoituskylttien puuttuminen kyllä kertoo paikastaan, minne ei niin vain taaskaan päästetä kävelemään. Tai saa, mutta milloin, moniko siis on päässyt palaamaan, sekä uskaltanut ajatella. Mihin olet edes päätynyt.

Ja jotkut ovat kävelleet sen ohi mennen tullen palatessa päädystä päätyyn, löytääkseen oven vartioineen. Joille kyllä saa heittää asiansa. Mutta, Kiinnostaako heitä sitten niin maan yhtään että mitä vingut. Vai moniko sittemmin on sanonut vain, sesam aukene

Hyvin suunniteltu ja rakennettu olopaikka heille, keille se on suotavaa. Mutta yllättävää sekin, miten yhdeksänportaisen hierarkian persoona oli saanut aikaan. Tai no, toiminu ja toiminu. Kylläkin kaikki krakaa joskus, ja pieni ojennus olisi paikallaan. Etteikö taasen, isoksi myöskin. Harva asia menee tasan sen mukaisesti, kuin sen olisi suunnitellut. Moniko on edes palanut valittamaan.

Etteikö joillakin vain luita kolottaisi sateisilla säillä märillä, kun voimme todeta pilvisten maisemien kosteuden.

Suunta täysin hakusessa, kellua vain virtojen mukana, ennen voimien palautumista. Hyvän toivon maussa, aina voi selkää uida. Aallokon ottaessa vastaan uusilla tsunameillaan.

Näyt näkyinä. Missä meni uutena piilotettu raja, jolloin lähtölaskenta oikein alkoikaan sekunti sekunnilta. Syvemmälle ja syvemmälle uppeluksiin veden alle, kun ei kyennyt kättä korottamaan valoa kohti. Voimien loppuessa kesken.

Mihin taas jäätiinkään, ellei liirum laarumin tuolle puolen.

Mikä näkyy täytenä rauhana, kun kaikki tuntuu kääntyneen enemmän epätodeksi, kuin koskaan aikaisemmin.

Varo haalimasta liikaa kaikkea, ennen kuin kaikesta on otettu selvää. Siihen asti, rauhattomuus olkoon valttina. Kunnes voimien supistus tekee tehtävänsä. Ja sitä hetkeä pitää siis välttää.

Pahinta pelkäävät uppoavat, uppoutuvat syvempiin viemäreihin. Minne on ansalangat upotettuna. Ja sille tielle jäävät, tarpeen tullen.

Missä rajat painuvat viistona alas. Miettien, missä leikkauspiste katkeaisi. Rupeaisi tuli käryämään, tuli tulessa. Ilman että kaikki mahdolliset maailmojen kirjat menisivät uudestaan sekaisin. Onneksi. siihenkin on jo puolustus valmiina. Ylitä tätä tietä kukaan, se on varma, jos jokin. Tai siinä yrittäköön, karkuun eivät pääse.

Monet taidot hukkuneena, vallan ehkä ummehtuneita. Kirkas ajatuksen puolikas, ei siinä muuta tarvitsisi. Kuin insipiraation lähteen, mitä työstää pahimpaan tylsyyteen.

On syke vaivaton rauhallisin askelin, mitä suotta kiirehtiä.

Sulkeutuneet tornit peräiset, huutavat huutajat koreiset. Eivätpä edes tiedä, mistä huudon alkuperä on kotoisin. Kuten omaa riffiä soittava kitaristi, joka jää paikoilleen jammailemaan, työstämään uutta melodiaansa. Kultaisen keskitien löydän tehtyään.

Aivojen sirinä kesäisellä säällä, pitää mielen avoinna.

Niin ihanat aika ajattomuus paradoksit. Murphyn lait kohtaavat astrologisesti, tähdistöjen kanssa kohdikkain. Tähtenlennot palavat ilmakehässä olemattomaksi. Vuorten seinämätkin väistävät, säntääviä valopoimuja karkuun.

Mikä aika juoksee, ajan pysähdyksen kohtaalla. Miten ylipäätänsä näin ajatuksellisena ajatuksena, aikaa voidaan tuhota.

Kuolemankielen syntyessä maailmaan. Tietää se kylmien väreiden tehosta, mitä lukikaan.

Aivottomien aivojen kaudella, milloin kadottiin, milloin eksyttiin. Tekee se tarinaa päättyvää, päättöminä päinä. Ilman portteja avautuvia, oli kaikki sekaisin. Vapaan mallin pudotuksessa.

Silmät niskassa ei riitä. On se enemminkin, tuhat kerrotuin hajonneena, pitkin mustien seinämien.

Mitenkä muutenkaan, omat sielut heräävät puhumaan täysin järjettömiä. Että eivät itsekään tiedä mistä puhua tietämättömästi, mielensä solmuista.

Miten valottaisi kaiken hetkeksi, ennen pimeäin säikeitä ensimmäisiä. Ettei olisi turhaan tyhjän päällä. Kuin ilotulitusraketti konsonaan pelkkänä suutarina, ilman kenkiä.

Kahlaten hukuttautunutta lahjakkuutta etsiessä, paikkoja monia mistä tutkia. Mistä edes aloittaisi, miksi edes aloittaisi. Mistä voisi vaikka valittaa, valittamisen ilosta. Pelkässä tyhjyydessäkö, kenties.

Sekin mikä on kiusaa tekee, katoaa ajan saatossa.

Väärällä tiedollakin on rajansa.

Toiston toiston toistojen jälkeenkin, kaivataan toiston loppua.

Mikä on mahdollisin olotila, minne eivät astraaliset valoilmiöt tulisi häiritsemään sokean näkökenttää.

Riipustetaan koristeita. Mutta, minne ensimmäisenä.

Uusin vaattein, uusiin aattein. Muuttuuko tahti aina sen mukana, hetkellisten sisäkuolemien kanssa.

Milloin viimeksi loppui öljy lampusta, etteikö sitä koskaan olisi täyttäneykään. Liekin palaessa pienellä loimullaan, uusien uutisten luennassa.

Vanhuksia jutustelemalla, edistät kuolemattomuutta.

Oraakkelikin mieltii, mitä kysyisi normaalisti. Mihin ei tietäisi sitten vastausta.

Uuden tuottamisen mahdottomuuden ylläpitämiseksi, mennään reseptit väärissä kurkuissa. Vaalitaan tyhjyyttä päällä pään, valot pimeäin miettimistä. Aiheet ovat jäätyneitä. Pohjaton kohtasi pohjansa. Äkkiyllättäen, Kaikki oltiin revitty puolesta.

Uutta jatkumoa etsiessä, kulunein saumoin, hajonnein aattein. On erilaisia maailmoja vaikeus hahmoittaa. Ylöskirjaus ei siis riitä hetkille. Muuttui nekin kaikki vaihtoehtojen puolesta, kun tölkit tippuvat maasta maahan.

Minne kaikki taas menikään, ellei kaivosta täysin pohjattomaan kuiluun. Turha edes pyrkiä etsimään. Pysyttele sentään tiellä mikä tuntuu ikuisemmalta, kuin koskaan aikaisemmin.

Siellä mädäntyköön, että ei koskaan tajuakaan mikä iskikään. Ennen kuin on todellakin liian myöhäistä. Kaikki mahdollinen on rapistettu, ajan kanssa tietenkin. Häviääkö jokainen solukko sitten millään.

Pois mielestä, pois harmeista, kun kuvitella saattaa. Uusien löydöksiä kera, on mielikuvat sekaisin. Ja uusi ajattelemattomuus syntynyt. Rapistetaan pala palalta, kaikki mahdolliset ennakkoluulot sikseen, että ei jäljelle jää kuin tyhjä kuori, uutena paskakonttina. Kaatakaa sinne vain kaikki, jos luulee kestävänsä kaiken.

Pieni pimennonlento parveilee, muttei tunteena omana. Selitellen miljoonatta kertaa, ei sen, sen vaikeampaa pitäisi olla. Kaikki ei edes pysty, pysyä pystyssä.

Askel kerrallaan laskeudutaan tasolta tasolle levähtämään. Yläpää jääneenä näkyvistä, ropissen pala palalta pois. Suunta nyt on aina helppo valita, siitä yhdestä ainoasta. Muistakaa vain virvatulet, eivät he valaise ollenkaan, loistavat vain itseään omasta ilostaan. Varokaa myös reunoja, kun kaiteita ei nyt ole missään. Siivoojakin päätti vahata lattiat viimeisen kerran, liekö saanut edes palkkaansa.

Lyhtyä piiloon, ja kepillä tunnustelemaan. Hönkäyksien hipoen kummaltakin puolen korvaa, hengitysten löyhkätessä paatuneelle, ja miltei lämmittää. Mitähän sitten vartovat, vartioikoon rauhassa. Harvemmin siellä mitään on ollutkaan, millä tekisi mitään. Ainakaan yleishyödyllistä.

Hajoa plasebon vaikutuskin tyystin, kun sen hoksaa. Tulevaisuus tuo tullessaan vain tulevaisuutta. Turvattomassa paineli menemään, mielikuvituksen sarakkeita. Palanen unta, ja mieli muuttuu täysin ymmärtämättömäksi. Yliajattelun hyviä puolia.

Tunnistavat kyllä hajun ja häpeilevät, ulinasta ei voi erehtyä. Rauhattomat energiat pyörivät, tahdin silti pysyessä harkittuna. Verotus on sen mukaista, tuttua läpikäytyä kamppailua. Sota ikiaikainen, taisteluja silti voitettuna, puolin että toisin.

Monet menevät porsaina tai lampaina, miksi ei sutta sitten näy, kun on laumaeläimestä kyse. Väitöksiä voidaan kirjana tulostaa, kun katseille ei nähtävämminkin voi karata. Mille nauretaan, kun läpi katsotaan.

Eikä paljoa aikailtu, telojen äänet moninkertaistuivatkin huomattavan isommalla joukkomelulla. Mutta, yksikin väärä reitti, ja rupeaa käryämään muutakin kuin sula metalli. Edes isompi määrä rautaa ei takaa, että jotain oleellista tapahtuisi. Välttämättä ei edes kannata, vaihetaan suosiolla aihetta.

Sen enempää kujia korttelien varsilla, missä kissat naukuvat koirien murinoille, itsemurhajänikset koittavat jäädä autojen alle. Ja, sorsia ei kiinnosta vittuakaan. Kaakattavat vain ghetto-reunoilla hukassa kaikesta.

Minne peilataan peilit tyhjässä, josta on paha nyhjästä. Kuvittelu ei riitä, usko revittynä piloille. Mitä silloin yritetään

Lupiako etsiskellään, kyselläkkin saatetaan. Kiviä, pikareita, runsaudensarvia, pandoran lippaat, uteliaat etsijät. Legendoja, urbaanisia tarinoita, toivomuksia, kiinnostuksen toteamisia, vastaan tulijat. Haasteellisuutta tuoma näky vain. Nopeat kirjeenvaihdot tulevat, tekivät, poistuivat.

Väli-räpyt saavuttavat teoksia, kenties testaavat, kenties tahtovat. Ehkäpä pelkkää samaa vittuilua, irti pääsemiseen miten toivoa. Loppuuko ideat joita koetella, asetetusti kuiskaillen jotain epämääräistä. Annetaanko asioiden tapahtua, vaikka tieto tulisi salamaakin nopeammin.

Yhtenäistyminen hengessä mukana. Huolettoman heiluminen sekoittaa ilmaa muille rentoutuvaksi. Marmori on sitten liukasta vahatussa muodossa. Kuinka siistiä se olisikaan sluibailla kulmat alas. Ainoana vain, kierreportaiden logiikka ei mene suorassa laskussa alas. Palotikkaatkin puuttuivat kiinnikkeistä.

Vaistot lujemmin kiinni toisissaan, mihin he karkaisivat, onko niitä ollutkaan. Todella tarkaksi menevät laskelmoinnit, miten erotella jokainen toisistaan. Sekaisin menneissä maailmoissa, hyppivät hylkeetkin lentävät. Mikit särisevät, kuten urkujen soivien. Sekalaisia lajikkeita löytyy kaikkialta.

Vedetään lipastot vikkellä auki, ja kaikki roina sivuun niin perkelee nopiaa. Homehtuneet paskiaiset tietävät mitä tehdä apujoukoilla erilaisilla. Mahdin ollessa sen mukainen. Ei niitäkään ole kuullut, menevät menojaan. Kohdatessa kolkka kalahtaa.

Lähtökohtien vaihtuessa uudestaan uusiksi, kyselemättä mitään. Jopa labyrinttiin suunnattomaan, minne ei kannata haahuilla. Nurkan takaa ei välttämättä tule vastaan toista käytävää. Varoituskylttien ymmärrettävä uupuminen laittaa raapimaan päätään. Ansaluukut, umpikujat, sun muut seikkailijat sen sijaan, tulevat hyvin tutuiksi. Kirouksien ollessa vallallaan suuntaan, että ei minnekään. Kirkkain silmin todeta, löytäisikö näkymätöntä.

Ketkä loikat ottavat, kykenevätkö siihen. Piirustaen seiniä pahemman kerran, kannattaisi vain jättää tekemättä. Leikit leikkeinä, napit nappeina. Arvata saa, osuuko oikeaan. Iskostuneet sikseen. Mitä vailla ovat, mihin ei saa kaipausta. Millään tunnetulla tavalla.

Olepa sitten risteyksessä, missä kukaan ei osaa mennä sääntöjen mukaisesti. Sanomattomalla sinetillisellä sopimuksella. Turha edes yrittää luikerrella irti otteesta olemattomasta, tyhjästä nyhjätystä. Tukea saa, ja pitääkin ottaa.

Ripautetut roikkumassa, mikä kilinä pitää mielen avoinna.

Sammakkojen hyppiessä lumpeelta lumpeelle, vaanien krokotiilien tavoin sudenkorentoja epäileviä. Notkuen korsien varsilla siipiään kuivamassa. Kuoriuduttuaan, puhjettuaan täyteen elämään. Pohjantähden loistaen vain poissaolollaan. Vesisateelta loppuessa sopivasti viimeinen pisara, ruvetaan ristiinnaulitsemaan sudenulvontaa niille kuuluville kukkuloille. Tutun lammen ympäröimälle saarekkeelle. Katsellen tyhjän täyttymistä. Hyppii pimeys silmillä tiedostamatta.

Uhrauksia, paitsi että, lisää uhrauksia. Mitä siitä taas menikään, tavattujen kanssa kommunikointia.

Hämärtynyt ilma nouseva usvan muodossa, siirtyy varjostamaan harmaata tuhkaa. Kun et ole siinä, menetkin tässä. Harppaus, harppaus, ja stop. Taukoa paikallaan pyritään. Kopinan käydessä tasatahtia muiden marssissa. Toivoton taival, jääräpäisyyden reppureissulla. Kunnes melodian kimmoke napsahtaa keskelle otsalohkojen väliin, kovat panokset siis tällä hetkellä. Aurinkojen sammuttaminen kohteena, pitkääkin pitempi sekunti, pysähtyy sen jäljiltä.

Osanottajia on sitten jokaista sorttia. Vauhtia vain lisää, pieni veto, ja yli mennään heti tuhannen salaman voimalla kohti lähintä kiitorataa. Ihmekös että kevään tuloon meneekin enemmän aikaa, kylmyyden ollessa täysin omaa luokkaansa. Uniikki tämän hetkisille sukupolville, kulissien takaa löytyykin tietenkin omat inside vitsinsä.

Avaruus läpipääsemätönkin, jäntevän pehmeälle alustalle kun laittaa pään. Mikä nyt tottakai, herättää omat ihmettelynsä. Tänne kun tultiin, mennään sitten. Miksi hyvää kieltämään, voidaan se sittemmin kiertää.

Törmättyihin, tavattuihin, toisilta tuotua, hyväksyen, jääkööt matkasta. Aina ja nyt, mennen tullen palatessa. Katoavat sinne mistä ovat tulleet, jääden sille tielle. Moikataan kun tavataan, Jos ei, jatketaan matkaa.

Jälkipolvien kasvaessa toiseksi, milloin jää muumioituneet taka-alalle. Sarkofagien löyhkää kuumotellaan, mennään ympäripyöreästi, tikulla tökkien rullaan käärittyä ujostellen. Palapelin palalta kootaan kokonaiskuvaa karmaisevaa, mielikuvituskin koetuksella.

Tietämystä sekin, tottelemattomuutta myöskin haennan perässä. Tarinoita kulissien puitteissa, rakennelmat muuttuvien, mutta minkä mieluisan.

Harvemmin tähän päivään mennessä, mikään on mennyt täysin suunnitelmien mukaisesti. Siis mistä kohdin leikkaillaan, suuruuden hulluja neroja poikki.

Yin Yang erilleen revittynä, suikaleina ihoa pitkin. Paha eroaa tasapainostaan suunnattomaksi, missä kuka vain menettää otteensa siihen. Jääden äärimmäinen vastapuoli.

Ihme että ymmärrys ollut täysin loppunutta kaiken aikaa. Vallan askeleissa unohtunut muiden asukkien tavoitteet. Katoaa valitettavan paljon kaikkea sellaista, mikä varmasti tulee ärsyttämään. Ettei järki riitä sellaista kuvailemaan.

Ojasta aallokkoon surffailemaan kahden näkemistä, niiden valtataistelujen tiimoilta. Vieden kaikki tarpeisto sinne, minne rähmäkämpälät tai tahmatassut eivät yllä varvistaan. Päivänselväähän se on, että ahneilla tulee aina olemaan viimeiseen hengenvetoon asti, se paskasin loppu.

Joissakin tilanteissa myös, mitään turvapaikkaa siis ei taida olla. Tämän nykyajan mukana. Sinällänsä hyvin omituista, todella pimeäin hämäräkin on turvallisempi. Verrattuna valon arkuuteen.

Sallitaan, sallittakoon Keskitys keskelle kaikkea. Ken kopin kehtaa ottaa, juoskoon sitten niin perkeleen lujaa. Jokainen voittaa ja häviää kaiken, mistä ei ole muistanut luopua. Samalla, silmä silmästä, hammas hampaasta. Vanhan sanonnat ihanat. Hiljaisuuden ollessa, mitä on.

Laskennan tullessa, ollaan laskuissa pahasti seottu. Ettei siinä kukaan kehtaa koppia ottaa. Milloin pitäisi, kun aikuiset niin väittävät. Olkoon hyvä oppi niille, jotka toista väittävät, ja tapahuhtavat muuta.

Kynttilöillä valaistaan polkua näkyväksi, mitä ovat olleet sytyttelemässä, muutama hassu sukupolvi edellä. Heijaillaan edestakaisen sisäisen kuolion kukkaan puhkeamista. Uutta ilmaa rikastetaan siellä, missä viimeisiä viedään.

Ilmavirtausten mukana lepattavat tarinat suhtautuvat loogiseen, käänteispsykologiseen peilimaailmaan sopeutuviksi. Kuka leikkii ketä, kenen hiekkalaatikoilla. Mikä kaavi toisten paskat.

Kuten majakka välähdyksineen, siellä se on, ei voi kieltää. Mutta sinne se myös katosikin. Valteilla pelataan, mitä keräät. Inhimillisyyden rajatessa tietä, auratessaan näkyväksi. Väitetysti hiljentyä, ja edetä vähin varoin kenties.

Hiekanjyvä, hiekanjyvä hyvä, tiimalasissakin on omansa, nätisti sulatetussa mitassa, häkissä pois muitten teiltä. Siltikin saattaa tapahtua.

Rytmi pysyköön yllä, vankina kaikessa. Eikä vaihtoehtojakaan sen enempää ole. Vasen, oikea, suoraan taakse, viistoille, menevät suoraan pientareille.

Lintujen jäätymistä kesken ilmalennon syväjäähän, sirpaleiksi putoavat maahan sulamaan. Atomitason hapokkaasti luikerrellaan. Käärmeen yhä hymyillessään kielellään, joka toistaa vain omaa kuolemattomuuttaan, halulla kasvattaa siivet. Sopivasti vastaan tulevan pyörremyrskyn aiheuttaman ilmaliidon pidentämiseksi.

Varjokin seuraa varjonain, milloin varjo seuraa seuraajaansa, tai miksi. Mutta mihin häipyi kaverukset seuraamaan seuraajaansa. Hautakammiot huutavat tyhjyyttään, kylminä väreinä maiskuttavat. Haukotus meni jo, hengitit kylmää ilmaa siis. Olkaa hyvä ja poistukaa.

Hmm, älkööt vielä kaikotko. Katkonaisten viivojen välit voidaan heittää hyvällä suoraksi. Paperi loppuu, jos loppuu. Puuta kyllä löytyy vielä pieniä plantaaseja niitettäväksi.

Kuuntelemalla ilmaa, täyttyykin myös tyhjästä. Kaltaisia tulee harvemmin ja harvemmin vastaan. Ojiaakin saa kahlailla, silloin järjettömyys vallitsee. Menemme minne vaan, jos tie ei sitten päädy minnekään risteymästä. Ainoat jotka eivät voi valita suuntaansa, sen paremmin, kuten suurella toivolla. Ja pyrähtäen pieneen juoksuunsa. Ketkä perässä tulevat, tietävät tulleen.

Joukkohysteriaa koetellaan. Voidaan ruveta hyppimään voitonriemuisasti tasajalkaa, aivot piikissä tuulettumassa. Välistä mennään sen verran pujotellusti, että pikainen vauhdikas dieetti, avitti edes vähäsen.

Ei kaikkea tarvita, lähtölaukauksen kaiun tullessa vastaan, jotakuinkin mantereen puolesta välistä. Edeten matkaansa kutsusta, innolla odottamassa. Minne kirkkojen kellot pysähtyisivät soimaan, muistelemaan.

Nojaillen seinät matalaksi, tanssien lattioita vituiksi. Aika ajassa ajattomuutta, käsitteiden muuttuessa. Termien vaihtuessa toiseksi, puheentasolta ajateltaviksi. Pihalle heitetyn turhan aatteen vuoksi, mikä tarttuikin lujempaa kiinni, tasatahtiaan lautasia hakkaavien apinoiden tyyliin. Rytmitys kiihtyy tahti tahdilta, uudelleen motitettuun muottiin. Missä voimme jättää kysymyksen oivallisen.

Täyssuojus siis sateenvarjona auki, lokaa tulee ja nimittäin paljon tunnetiloilla olemattomilla, täysin mitätöidyillä. Tiedonkeruun suuressa operaatiossa, kieroutunutta umpisolmua avatessa. Alkaa avaruusaikaparadoksit repsahdella, todella antimateriastisella tavalla käymään huumorintajun päälle.

Miten kävikään, kun kaikki halusivat osansa, ja kadonneetkin sen sileän tien. Olemalla koko ajan vain omituisempi. Valistetaan valitut vailla valintaa valintojen kautta, missä oletkaan. Selityksien makua syljessä, mitä se suuhun tuo. Mitä vältellään, paitsi pisaroita vesisateessa. Suu avoinna sitä huuhdellaan.

Tuhoutuneiden sielujen tapaan, riittääkö vie vietäväksi päättyväksi, päättymättä päätymiseen. Ilman turhia yliampumisia. Se on ajatus, se on tunne. Sitä kannetaan aina myös mukana. Soveltakaa parhaaksi näkemälläne tavalla, vastakaiun ollessa myös sen mukaista.

Näin kuvio tulee saamaan piirteensä esille, vihdoista viimein vaarallisilla karikoilla seilaamiseen. Autuutta mailla halmeilla, eikä toisella puolen ole kuin nätti pieni paratiisisaari. Hitaasti mutta varmasti purjeet ylhäällä mennään, hiljaa hyvää tulee airoilla tökkiä kiviä pitkin.

Viekää ne mitä on vietävä, tuhoten loput kuulasateiden alle. Liekit kyllä sammuvat hapettomuuteen aikanaan. Mikähän kaiken korjaisikaan. Hallinta hajonneina, täysin sekalaisen kunnian mukaan. Kertookin kortit siten, ettei edes kannata. Hatut päältä viedään välittömästi, huput, huivit siinä sivussa. Kapellimestarin konsertoinnin pyöryksessä mennään villeillä asetelmilla.

Hymyn piirron huomisen aamuin, kellojen kellahdellessa, viisaiden sanoin katoavasti. Heilurit heiluvat, tumpit lentelevät. Haetaan kaukaisia ketkä eivät mukaan kuulu, sen enempää lähellä olevat, tai siitä välimaastosta.

Välttämättä kaikkea ei kannata särkeä, tarkkaan kuulostellen askelia ja kolahduksia. Joillakin takaraivo kipeytyy terävissä kulmissa täysin uuteen muodottomaan, edes sen arvoisesta.

Neliöin pöydän antimissa paikat vaihtuvat tiuhaan, muonatkin ovat sen mukaiset, kun kaivellaan rastia oivaa. Minne sen on aikoinaan merkannut. Selittelyjä kaivataan tohinan keskellä. Missä nyt, aivan jokainen menetti otteensa, pitääkseen kiinni.

Kolmivarpain tuolia liikutellaan mahdottomuusteorioiden yhteentörmäyksessä. Huoneiden kerrokset kavuttuina, katkoneiden kynsivallien teräviä reunoja pitkin. Filosofian ja psykologian mahdollisia yhteensopivuuden toteamisen löytämiseksi.

Maailmojen välejä seikkaillen, milloin milläkin välineellä minkä vain sattuu käsiinsä saamaan. Ja perkeleellisen isoja kapistuksia löytyykin, vieläkö tiedetä kaikkia vekottimia mitä ne sisältääkään. Turha sitäköön on odottaa.

Nopean rahan palaminen raiteita pitkin, monien kirjojen kera. Algoritmit kaavoineen termeineen hyppivät tutkitusti uusissa haasteissa, kiertokulun hiilijalanjälkien peittämiseen, edes vähennykseen. Toteutuskelpoisin ideoin koitetaan kehittää, suurimman osan ajasta.

Onnistuen siinä kyllä, pitkän suunnittelun jälkeen. Ajattelemattoman kauden kohdatessa, tiedon ja informaation määrä pitää kaksinkertaistaa, suhteessa sisäistettyyn ehdittyyn uudelleen lukemiseen. Tunteena elämyksellinen, saa mörköjahti mutkia matkaan.

Hymyillen hupia suunnatonta, mihin ei monella ole osaa eikä arpaa. Tehden tuttavuutta sellaisten kanssa, mitä koitetaan parhaillaan selitellä uudemmin, ennenkuulumattomin tavoin. Missä sivutaan hyvin pitkää kiertotietä, oikoreittinä käyttäen.

Silmän kaivaminenkin on porattua, murtuneita mieliä, henkeä salpaavaa kuppausta, äärettömyyden paradoksaalisuudessa. Rullat rullaavat, vedot venyvinä. Aurinkojen paistaessa, laineet olivat lyöneet kylkiä.

Pitkä kaavahan siitä syntyy, kun pitkin juosten kusten menee menojaan. Mutta mitä parhaimmaksi onneksi, sitä ei tarvita yhtään enempää. Jalkoja kuin käsiäköön, pään leijuen omiaan, kropan ollessa tunnoton.

Olemassaolon edellytyksinä, Eubulideen paradoksi nakuttaa tikkaansa. Miksi edes harkita vaikeamman kautta, kun alitajunnan nakertajat ovat tehneet turhaa työtänsä. Haennan ollessa tarkkaa, onko tietoa vai ei, illusorisesti olemassa. hyppyä tuntemattomassa. Vahvalla keholla, pelkässä hiljaisuudessa.

Kuivan kauden pisara saattaa pahimmassa tapauksessa hukuttaa kaiken allensa ilman ennakkovaroitusta, lietsoen paniikkiaan aaltomaisella liikehdinnällään, luoden samanaikaisesti lumipalloefektiä järjestelmällisesti kauaskantoisin seuraamuksin, tietäen mahdollisuudesta muuttaa tapahtumia toisenlaisiksi, tekemättä yhtään mitään.

Vaaroilta myöskään olla päästy säästymään, ja hekin muuttavat olomuotojaan mitä jatkuvimmilla aikajatkumoilla. Yksinäisyys harvemmin turvaa antaa, tai edes seuraa mihinkään. Ainoastaan, kun olet sen valmis kohtaamaan. Sitten voi sinut itsensä kanssa, hurmoskin silloin saattaa iskeä salakavalasti nurkan takaa. Kävellä vain vastaan.

Ajatushyppyjä suurenmoisia miettiessä, mitä kaikkea sitä voi vastaan tullakaan. Kuten tulevaisuutta ajatellessa, kannattaa pitää aina mielessä kaiken maailman epäsäädökset, jotka rattaita vaihtelevat, ja koittavat kohtaloasi tukkia, tai uudelleen kirjoittaa. Neuvokkuus ja sulavuus kyllä, ovat sitten oivia jokereita kerrassaan. Ettei vain kävisi ajatuksellisia äkkikuolemia minkään nimeen tapauksessa.

Säädökset, lait ja kohtuus. Jokseenkin tuota kolmikkoa ei ymmärretä. kuinka epäolennaisin askelilla jotkut sitten liikkuvatkin. minne persoonia karkottaisi, karkottaisi niin kauas etteivät takaisin löydä.

Kuinka hämmentävää olisikaan, jos kaikesta saisikin tietää yhtäkkisesti. Vai minkälaiseen koomatilaan sitä sitten kaatuisikaan, maailman suurimman ällitällin jälkeen seikkailemaan. Sanattomin kompromissein tietoa välittää, mutta tiedolla harkitulla sekin tapahtuu. Säästelemättä, kuin ja vain ainoastaan sivulliset, ja muut, ketkä eivät ole osallisia tähän keskusteluun, sekä jätetään se tyngäksi. Miksei siis improvioisi, kun tieto lisää valtaa

Edelleenkin suuri kysymysmerkki on. Mitä kukin tekisi kaikella tiedolla, mikä kaikkialla vallitsee. Mutta milloin, kaikenmaailman mannekiinit rupesivat sotimaan omiansa vastaan.

Sätkynuket, teillekin on ahdettu päät täyteen ymmärtämistä. Joten koittakaa ja ottakaa itseänne niskasta kiinni, sekä taistelkaa niin maan perkeleesti lisää vain vastaan. Älkööt myös alistuko toisten lurittamille kohtaloille, tai käskyille.

Kasvottomat sotilaat, milloin osoitatte paremmin lojaalisuuttanne maailmanrauhaa kohtaan. Ei se paljoa vaadi, vain ymmärryksen siitä, miten jokainen pelaa omia pieniä leikkejään. Ja kuvittelevat olevansa maailmojen herroja.

Auttaminen jossain määrin varsinkin, pitäisi olla jokapersonanoikeuksissa kiinni. Sekin että, miten löytää eksyneitä, tietämättömiä. Niin heille pitäisi kertoa, mitä he eivät ole tietävinään, vaikka sekin on jokaiseen rakennettu ominaispiirteen palasilla. Pitäisi silti aina varmistaa, että jokainen tietäisi missä mennään. Myöskin se, että tietäisi missä maailmassa sitä meneekään.

Kattakoon tuo sitten maailmojen eri kolkat, mitä mielen sisälmyksistä saattaa jokainen itsestään löytää. Joten, tiedä miten auttaa tietämättömiä edes pienissä määrin, niin on suvaitsevaisuus kuolematonta, ja hyvät käytöstavat kunniallisesti käytössä. Kerta kun, maailma on kääntynyt liiaksi oman navan katselemiseen, ja siihen, mitä sen ympärillä pyörii. Eikä niinkään toisin päin.

Milloin teknologia on sekoittanut suurimman osan kansan päitä liiaksi, vaikkakin siitä hyötyä on. Väitetään, että teknologia estää ihmismielen kehitystä. Tai, ainakin siirtää sen edistymistä jopa kymmenillä vuosilla.

Kuten kuvitella saattaa, jotkut tuntuvat syntyvän kuolemattomina, jotkut taas epäonnisesti kuolevaisina. Mutta kumpi pahempi. Kumpi on kirous, kumpi on lahja. Sitä sopiikin miettiä, jos on elänyt sen liki iäisyyden, ellei pitempääkin tässä maailmankaikkeuden pienoisesä ihmeessä. Ja kuka on elänyt vain kerran, ja kuka on elänyt sen useampaan otteeseen. Sekä ottaa haastetta vastaan, että haluaako toistaa yhä edelleen historiaa, vai olla mukana muuttamassa omaa tulevaisuuttaan.

Tiedä ajatuksesi, niin tiedät keinot. Mutta kukapa vieläään tähän päivään asti lähinnä, on vieläään pystynyt selittämään aivojen toimintaa loogisesti, tai järkevistä. Eivätkä välttämättä kävele täysin käsikkäin nämäkään kaksi termiä. Kuitenkin, vai kalkkeutuuko aivot sen mukaan, jos niitä ei mihinkään käytä, ja olisiko kaikki potentiaali menetetty suurimmalta osin, ja millä keinoin sen kalkkeutumien saisi pois tukoksestaan.

Milläpä muullakaan kuin käyttämällä aivojaan, ja kalkkeutumien pitäisi olla tiessään. Koska onhan jokaisen aivot täysin uniikki tapaus, jota ei soveltaa unohtaa. Jokaisella on pienessä mielessään ne puolustusmekanismikansiot, joka on täytynyt täysin omista ajatuksistaan. Mikä taitaa avautua vasta sitten itsellekin, kun on valmis kohtaamaan sen järjellisen loogittomuuden. On keinoja erilaisia löytää eri tiedon määritelmii, että mitä maailmat sitten pitikään sisällään, loppujen lopuksi. Kaikki on itse tiedettävä vastauksen laadullisuuden mukaisesti.

Kuten kaikki kissat peittelevät kuolemaansa, ainakin sen yhdeksän kertaa. Ennen kymmenen väliin tuloa.

Haaveilla saa, ja niin pitääkin. Mielikuvitukselliset lukot, teitä ei ole helppoa tiirikoida. Vai oletko sittenkin jo astunut käärmee päälle, saanut puremasi omiin nilkkoihin. Myrkkynä saattaa olla pistos muualta.

Huumorin ollessa mitätön mielikuvitusta myöten, mitä silloin edes yritämme edelleen hoksata. Maankin tärähdellessä vielä viimeisiä järjestyksiään. Onkohan maailmojen kirjat taasenkaan oikeissa käsissä.

Muistutuksena vain, missä sitä aikoinaan häviten viiden suhteessa kuuteen, tuo mieleenkään. Ainakin hyvin omaavaa huonoa tuuria, särkyneiden peilien vuoksi. Hyvin pitkän kotimatkan aikana.

Mutta mihin alustalle putositkaan, tien ollessa vaaroja täynnä. Ja kyllä se kuoloin kylmä terä muistuttaa kylmästä ilmasta, mikä jäädyttää sielua myöten kehon polttopisteitä. Harhaillen sielläkin, aina mukamas kiire jonnekin. Muistaisi edes mistä sitä sivistynyttä porukkaa löytyikään.

Valitettavasti, vievä kuljetusalusta vie vain baarista baariin, joissa tilataan kusenmakusia kaljoja. Eikä siellä tunneta, tai niissä enemminkin. Tarjoilla mitään, mikä maistuisi jollekin. Makukokemukset päätyivät kuin piikittyneinä pisaroina kurkun päällä.

Jäähyille joutuessasi, ei istumapaikkoja ole tarjolla. Ja jopa helpoimpien asioiden ymmärtäminen tuntui hetkellisesti mahdottomilta, sekalaisuuden pysyessä siinä sitä itsessään sisällettynä. Etteikö myös järjettömyydelläkin, olisi oma hintansa.

Ajan loputtomassa pyöryksessä, kaikki haluavat taivaaseen, mutta kukaan ei halua kuolla. Varsinkaan tavalla oikealla, mikä jokaiselta on mennyt sekaisin. Miten se menikään, tai kuinka sitä oltiinkaan aluksi oikeilla jäljillä, siitä sitten eksyneenä. Unohtaen hitusen isomman asian kuin pystyisi muistamaan.

Luovutusvoittojakaan ei hyväksytä. Kuitenkin, tuossa se pyörii kaikkien edessä, mielenmyrsky salamoineen. Ettei toista ole ollut näkyvissä sitten pitkään aikaan.

Tervetuloa uuteen maailmaan, missä et voi törmätä kehenkään, saatika tutustua yhteenkään persoonaan. Havahtumatta sielunkomplekseihin, missään vaiheessa.

Saattoi niin kutsuttu neronleimauskin iskeä kerran jos toisenkin, muistatko vain mitä ne sisälsikään. Kuin sisälmyksinä ajatuksia, mikä sisälsi kaiken sen, paskanpuoleisia varsinkaan unohtamatta. Mitkä varsinkin nakerruttaa yhteiskunnan silmättömiä mutantteja.

Minkä vain voi löytää, minkä melkein voisi ymmärtää, menee se sitten ohi korvien. Ei tällä puolen ainakaan. Kummalla olet, Jos varmuutta ei näe mistään. Missä myöskään, minkään mittainen pahuus, ei tule saamaan kasvojaan takaisin.

Tuomitsevan pilkan edetessä kohti uusia sotatantereita, tekemään uutta tuhoaan. Ei se hiljenny, ei se lopeta. Ikuisen tuulen viedessä levottomimpia mukanaan, tulevaisuuden peltoja pitkin. Mutta jos väistää meinaat, tiedä väistäneesi.

Eikä sekään helpota edes ajan kanssa. Ja taas, ajatustyöskentelyn jälkeen voidaan mitä riemuitsevin mielin muistaa että, olemme yhä edelleen limbossa. Tänne ei piirry sitten niin yhtään mitään, ja kaikki on aloitettava alusta. Miten kaukaa sen teemme. Kysymyksenä oivana, jonka myös siihen voi jätettyttä.

Ole tarkka sanojen kanssa, tämän ilmapiirin vuoksi. Varsinkin sodassa ikuisessa, missä jokaiset kohtaavat. Eikä se tarkoita todellakaan mitään rauhallista keskustelua. vaan yhä edelleen tulta ja tappuraa sinkoilee sinne tänne, kävellessäsi kaiken sen näkymättömyyden keskellä, missä verta vuodatetaan. Silloin ainakin kannattaa olla varovainen.

Tee kovapäisellä tahdollakaan yhtään niin mitään, sielunvaihdoksia kun tapahtuu vähän väliä. Kuin oravannahkoja konsonaan. Milloin nyljetyt loppuvat kesken.

Myöhästyneellä ajalla kiiruhdamme liikoja, kun pitäisi vain ja ottaa nolla silmään, ja mennä virran mukana. Jolloin rupeaa pitämään yksinkertaisia ajatuksia liian vaikeana, ettei edes mielensoilmujen availusta tule niin yhtään mitään. Varsinkin naurun oivan ollessa lähelläin.

Sinne joutuessasi, ei siitä yli, tai ali pääsekkään, eroon nimittäin. Muut kuljeksijat kyllä pitävät huolen hullaantumisesta, nähtyyn sisäistettyyn järjettömyyteen, etteikö erehtyä saata. Mutta hyväksi onneksi, sopiva myötäpilvi teki tehtävänsä. Ettei matkustaa tarvitsisi aina pelkän ajan kävellen, vaan pääsisi suuret myrskyt ohi huolella.

Onhan limbo, paikkana autio. Vailla muita matkustajia. Aina höperöidään taivaan ja helvetin välisiä asukkeja, maita, ja säädöksiä. Mutta mites tämä kolmas mesta sitten, mikä on vartioimatta jäänyt. Harmainta värimössöä, mitä legendana pidetään. Miten sinne eksyä ilman kuuluvia kumppaneita, saati näkyviä sellaisia. Onhan se jokaiselle eri. Mielet vain osuvat silloin, mitä kirkkaimmalla taajuudella, kieroutta juonikkaammalla. Harva on silloin viittinyt edes selitellä. Olihan säännöissä kirjatuissa, omat pienet maininnat. Ei pyhien tähtien loistetta, ei helvetin tulien poltetta. Silkkää sekamelskaa, mitä hiljaisuutena voisi pitää.

Uusia tuttavuuksia on aina ilo tavata, mielipidevaihdosten aikana. Juurettomana mennessä ilman palkeita, tuli pysyy liekeissään. Mitä ei vesisammio sammuta, tai mikään valtakunnan vesisade. Jotkin roihuavat ikuisella poltteella, muistiaisten edetessä hiljaisella vauhdillaan pitkiä kävelylenkkejään. Tarkkaa taiteilua heidän kanssa, jotka matkaan ovat liittyneet.

Löydettyään vihoviimeiset turvasatamat, monen mutkaisen suoran tien jälkeen. On muutama kilometri tullut taitettua, ettei sanat lauseet taitu kuten ennen vanhaan.

Samaa purkkaa jauhetaan uuden maun löytämiseksi, eikä olisi tuonpuoleisen jälkeisiä ajatuksia.

Mitkä kiinni pitivät ja alas kiskoivat, kyllästymiseen saakka. Loihentavien valheiden jälkeen tulee kuraa suunnasta, että toisesta. Sitten niin maan perkeleen paljon hihaan, ettei valoa tunnelin päästä sitten löydetäisikään. Kuuluisikin hyviin tapoihin etsiä löytämätöntä, myydä tarpeettomimmat. Hinnoilla ei sovituilla, kuin oravannahkoja kaupitella. Mieltien luonteiden erivälisiä taisteluita.

Ansoja on upotettuna sinne että tänne, vahingonlaadun jäädessä epävarmuuden pyörteisiin. Maailmojen nurjanpuoleisissa aatoksissa, alaisimia hakataan tasasinta rummutuksen tahtia. Juurien häviämisen toteamiseksi.

Etsittyä löydetään, haettua karataan. Minne päin silloin, pitäisi lähteä menemään. Ajatusjuoksun jälkeen, Hullaantua humalasta, humalaisesta ajatuksesta. Järkeilijän syvemmän ilmeen löytämiseksi.

Pyhän jatkumon ylläpitämiseenkin on sääntönsä. Ettei se hyppelisi liikoja, ja palapelin palat siinä samalla sekoittuisi. Kenen leegoja silloin keräillään, ettei niitten päälle sitten astuttaisikaan.

Leveäperäisten hymyjen uupuminenkin kertoo sinfonian kadonneesta harmoniasta, mikä pitäisi paikata heti. Taustahälynkin huutaessa pelkästään tyhjää poissaoloon.

Sävelmän vain hakatessa nuppia enemmän tohjoksi. Lisättynä, vuosituhansiin palaneisiin sotatantereiden maatuneisiin maihin. He ovat puhuneet.

Henkisyiden ollessa se ainut kiinnikepidike, minkä varaan vain pystyisi heittäytymään. Miljoona öisen kooman jälkeen, herättyäsi takaisin samaan painajaiseen joka juuttan kerran. Ettei edes unen tapaista ole näkyvissä.

Kummempia kyselemättä, katoamalla sekamelskaisen ihmisjoukon keskellä. Ettei jälkiäkään perään vain jäisi maahan mätkähtämisen jälkeen. Pudotuksen ollessa harkittua pidempi, kuin sitä oli ehtinytkään päätellä.

Maailmat sen tietävät, tulitusten tullessa jokaisen nurkan takaa, lähestulkoon jokaisesta suunnasta. On kirjoiluja siinä samassa, tavalla tai toisella. Luultua valonnopeutta myöhemmin, on maisemia tullut vastaan, jos jo jonkin sortista.

Taajuuksista ei sitten ole tietoaakaan, mitään sanomattomasta paskasta, aina pieniin kultahippusiin. Siinä onkin miettimistä, että mitäs sitten. Kyllästymiseen saakka tietenkäin odotetaan lisää. Saavuttamatonta toteutuvana.

Mieli saattaa vain tehdä pienen pienen kepposen, ja tajuillaan ollaan. Voitto tai tappio, samantekevää. Mikä olikaan palkinto siitä hyvästä palaisella informaatiota. Mutta mistä, että keneltä.

Silti, ja vain silti. Tuntuuko pikemminkin. Että kaikki ovat jääneet kiinni johonkin. mitä ei ymmärretä. Ilkeämielisyyttä nyt harvemmin, on millään voitu kieltää. Mahtia koetellaan, lähes vasamatason lujituksella. Lujatahtoiisiin persooniin törmäätte kyllä.

Suunnannäyttäjät viittovat pitkin labyrinthtejä suunnattomia, kaikkine herkkuihin. Ei suunnan etsinnästä tule loppua.

Mielen tapaamiset ovat sitten toisenlaista sorttia. Ken uskoo, tietää uskoneensa. Pysyykö jammailut samanlaisina, kun toiset pyrkivät jo edelle isoimmin harppauksin. Kuin edes kehdataan kuvitella.

Kaikkien tiedonsiirtojen hämärän kultaisilla rajamailla, ollaan myös todella pahasti informoitu väärin. Se korjaantukoon, ja kohdistakaa oikeaan suuntaan pieni välähdys, joka pysyy kaukana älystä.

Siitä irti pääsemiseen, ei tarvitakaan mitään sen erikoisempaa. Mentaalinen puoli pitää kyllä osansa, mutta millaisilla jäljillä se tehtiinkään. On maksu olevinaan isompi kuin kuvitellaan, ja kaikki osapuolet pysyvät tyytyväisinä.

Aika ajattomuus paradoksit, ai että teitä rakastetaan. Aina väärin aikoihin, väärässä dimensionaalissa, toisessa ulottuvuudessa. On peilit kääntyneet, jo ennen ajanlaskun alkamista. Tanssahdellaan kahden välin limboa. Eikä kumpakaan oikein tiet riitä, Tai niihin kuulukaan.

Kuka, huom, kuka kerkesi ottaa vielä vallan allensa. Ei siitä taistella, tai sodita. Ihme kyllä, ollessaan vain riidanhaluisia eläimiä sisimmissäin. Pilkkaajat, jos jotkin sen hyvin, varsin hyvin tietävät. Mitä vikkelämpi, sen surkeampi. Mitä puheliaampi, sen pahempi. Älkööt kaatuko omiin konflikteihin siis.

Kumpaakaan ei siis ole olemassa, mennään sillä. Mitkä taasen olikaan kilpasilla, etusijalla. No person's land suljettuna. Oikeastaan, tuhottuna pala palalta, Ja uudelleen rakennettuna.

Milloin pahan, joutui muistelemaan. Tai milloin hyvän, olikaan olemassa.

Olet valinnut sanasi, osaatko kontrolloida, pikemminkin käyskennellä, kokeilla jotain uutta. Mutta milloin, piikki lihassa alkoi tehdä tuttavuutta.

Rajat seutuvin, yliastuttuja, pitkälle venytettyjä. Mihin loppui mahti pienoinen. Ollaan otettu, pahimmin pyydetty, jotain mitä ollaan fuskattu pidemmän aikaan. Samalla taitokset ovat tehneet työtänsä, hetken vain. Sitten se on loppu.

Sota on käynnissä, oletko pala vain pientä pisaraa, mikä juontuu pitkiksi loruiksi, keskellä tietämättömyyttä. Jonne lorut ei kouliudu, sanaset parret menettävät vain tehoaan. Abrakadabra, ja sitä rataa. Riimitkin ennalta opitut, ovat osa pelkkää suurta tuhoa.

Vaivaisin askelin, tuliko juuri mitään ajateltua. Kuunkin möllöittäessä taivaalla. Milloinkaan, Täysin samassa kohdassa. Ei kaikkia ässiä hihasta vedetäkään, täysin samaan aikaan. Uudet tunarit tekevät tuloaan. Ei epävarmuutta ole, tai tule. Eikä pidäkään. Silloin ollaan jo pitkällekin menossa. Paradokseista huolimatta, joitakin ei vain kiinnosta.

Kaaoksen keskellä, seisahtuneessa tuulessa, kulottamalla tervehtynyttä, tukehtumaan saippuakupliin. Veriset kynnet teroittuneet, samoilla siirroilla napit lennelleet vastakkain.

Pahuus ei välttämättä puhu puolestaan, omalla tunnollaan. Junailut voisi unhoittaa, vallan menettää. Mitä siitä saisikaan aikaan, niin hyvällä kuin pelkällä ajalla joka jää käyttämättä. Pelkän mielenkalkatuksen puhuessa omaa pientä jorinaansa. Monet tarinat typpeytyvät, leimahdellen tiehensä. Askelin ontuvin, seinämää etsiskellään. Mitä teet dimensionaalisissa maailmoissa, mistä sen kuin vain kävelee pois.

Kaikki kortit ovat jaetut, jokerit vain nauraen yhä uudelleen. Miten perässä pysyttiinkään kahden aseman välisellä etumatkalla, ovet näin ollen ovat, ja pysyvätkin kiinni. Kun kutsukortit oltiin jaettu.

Todellakin tuntemattomilla seuduilla, mitä tulevaisuudessa näet. Mitä teet, ollaksesi kärryissä mukana. Missä kuilut tekevät omat käänteet, persoonien vain availlessa oviaan, yltä päältä kyllästymisen aikana. Pelkän inhimillistymisen aikana miten ollaan ajattelematta, juurikin päinvastoin.

Heti herättyäsi, tiput vain uuteen painajaismaiseen aalokkoon. Minne eivät juuri kukaan pääse liikkumaan. Jäätynä pois paikaltansa. Etteikö myöskin olisi kirjaamattomimpia alueita, mitä varjellaan, vartioidaan, ja tutkitaan siinä samalla.

Pois sytätään muut virtojen edetessä tantereita pitkin. Puhukaa mitä puhutta, jättäen muu vain pois, jos vain suinkin kykenette. Ilmeilyt eivät pahemmin ole ennenkään pelastanut kuin sekunteja päivistä.

Kun nuita sekunteja aikaisemmin, kaikki on tullut syödyiksi. Mitä jäikään jäljelle, eikä edes kasaa paskaa jätetty loikoilemaan maaksi maantuvaksi. Tietäkää mihin astuitte, ennen kuin on liian myöhäistä.

Vireystason alapuolella, turvaohjaamoiden napit ovat painalluksissa. Jälkeen toistojen nukuksissa, pilkka osuu omaansa. Mistä se pilkahtaakin, ei kontrolli ole hänellä. Yrityksestä hyvästä, ei sitä kannata.

Nukahtaminen suhteessa haluttuun saavutukseen, ei näytä tuottavan tulosta. Kämmenpuolittain harot otetta vastaavaa, varo vastaavaa tulevaa. Hukkuneena haukotaan happea, sanatarkkaa pilkkomista tajunnan ummelluksessa. Vesipyörteissä suurissa, on kalat pienoiset vaikeuksissa.

Tilantajun kanssa ei leikitä sen enempää, savuina ilmassa tapahuhtavin. Melodian kimmoke nasahti juuri oikeaa hetkeä pitkin, jopa niiden galaktisten reunojen kautta. Pidemmän kohteen bumerangi hyppäsi matkansa päätyneeksi, heitetyn ehdoin.

Kynttilöidenkin puhki polttamiseen on sääntönsä, sydänhehkuna loimuaa muuten täysin muuta. Palatsina paikalla, perustana kaikessa, ilman palkeita. Savuna ilmassa höperöintejä, joukkomelu tekee tehtävänsä.

Lähtöjä mittaamattomia, tuloilla olemattomilla. Mutta milloin koittaisi sivistynein hetki, jossa kaikki tulisivat ainakin hetken aikaa toimeen keskenään. Tuskin edes pitkään aikaan. Miettien, rauhallisten keskusteluiden aikaan.

Mutta mikä on sananvalta sieltä, mistä se tuleekaan. Vastaukset jää usein yleensä tyhjän päälle, Ja sille tielle jäädessään, ollaan jos koskaan. Joten todetaan pyörän uutta syntymistä. Ollako paradoksaalisuutta, olematta jatkuvaista. Se on selvä.

Tiedostamatta ylempi oppinut päätti tehdä tuttavuutensa. Ehkäpä siksi, tai näki mahdollisuudella tulla vain opettamaan. Miten olla välillä olematta, jopa ehkä tilanteen tasalla, siihen hetkeen missä olet juuri nyt.

Valtaajineen, kaappaajineen. Monen laskennan tuloksista ei rauhaa ole näkynyt. Miksi olevat, mikseivät poistu pyytämättä. Mistä edes ovat tulleet yhtäkkisesti.

Toisinnäkemisillä, mikä jää sisäistetyksi. Virhemarginaalit ovat olennaisia mielikuvituksen kanssa, sekä nimissä. Laadun muuttuessa pehmeällä bassolla, kaavoitetuilla linjoilla. Leikellään lehtisiäkin uusiksi.

Uutta usvaa tiedossa, tukokset hävinneet, selvästi kadonneet. Mitä pistää eteenpäin, uutuuden nimissä. Onko kaikkien helppoa olla olematta, olemisen oloilla, vain oloilla. Tehden kaikkea olemisellaan.

Olemattomuuden nimissä omaa juttuaan, urbaanisen tavoin ymmärrettäväksi. Ilman osoittelua, ilman lyttäystä. Se tapahtuu lähtökohtaisesti väärin väännettynä.

Keskustella voi aina, eikä se harvemmin ole samanlainen, jos yksityiskohdat tuo esille. Mutta silloin katoaa se oma pieni kannatus, hyvin helpolla. Täyspuhtaan totuuden tuominen suljetuttaa kielen solmuun, ettei kiistelyssä tule kuin arvattavaa, ilman hyvää tarinaa. Toismielisellä ajattelulla kuulua yhteisöön, miten olla kuulumattakaan. Viskoen juttuja sinne että tänne, ettei sitten kuulunutkaan mihinkään. Kysymykseenkään ei vastata oikein, mutta kierrellen ja kaarrellen.

Toisaalta, valmiiksi kirjoitetut jutut tekevät tästä huomattavan paljon vaikeampaa. Nähtävämmiin, jumala siellä, saarna tuolla. Kahden ei sittenkään taistelua, pikemminkin säännöt miten toimia keskenään. Ketkä siis lopuksi taistelevatkaan keskenään, väitetysti. Alitajuiset erikseen tajunnan virrasta, kunnioittaen molemman puoleisia päätöksiä. Mitä pitkin haarautuvat, ja kiipeilijät menevät.

Ei yliviisaana, kuten ajateltaisiin ilman ongelmia. Jonka ymmärtäminen tuokin sitten toisen puolen kuuluviin, ettei hajonneen mielen ymmärrättömyys menisi vielä entistä sekavammaksi. Persoonia kun ollaan, ja fysiikan rajoilla kohtaillaan.

Miten ja miksi, hyvän ja pahan eivät välttämättä ole edes toistensa vastakohdat.

Maisemat vaihtuvat tiuhaan, että nopeaa. Mitkä tuhoutuvat mukana, mitkä eivät. Kontekstin muuttuessa päinvastaiseksi, melankolian kanssa tasatahtiaan. Matkan puoliväliltäkin häviää suunta. Mutta nyt, keneltä. länaikaista kalastelua. pitkää rullaa pyörittäessä, toivoo jo siiman katkaisua.

Sekunnit, mitä niillä. Päivät, nekin kuluvat. Kuukaudet, Vierivät kyllä. Vuodet, Nekin lisääntyvät. Tunteet, ne palavat. Fiilikset, ne muuttuvat. Loppujenlopuksi, alunpäädynperustanseinämää katsoessa. Mitä ovat symbolit siinä.

Tyhjennämmekö kaiken

Vuodammeko kaiken

Sellaista ei ole

Huom, hätätapauksissa lukitkaa kaikki ja vikkellään

Ei takaisinpääsyä

Vain omalla kustannuksella

Valitukset ovat myöhäisiä

Jokainen katsokoon omaan peiliinsä

Ole varma jalansijasta

Ole hyvä, ja palvellaan

Siihen asti, pidä todella lujasti kiinni

Muut voivat huokaista pienestä helpotuksesta

Välimaastollakin on työnsä

Ole varma näkemästäsi

Saapuvat kyllä palaavat takaisin

Turhaa siis ei ole, mennään sillä. Kohtaamiset sekä viestit selvät. Myöhäisiä kaikuja, millä ei tee niin mitään, yllättävää kylläkin. pitkääkin pitempi minuutti kyllä tiedossa, toinen toisensa jälkeen.

Viikot, viikonloput tulevat ja menevät. Päivät, kuukaudet, vuodet. Tunnit, sekunnin silmäniskut kuluvat. Tölkkejä availlaan, pois juodaan lyhyellä janalla. Juttu jatkukoon mitalla suurella toisille. Pois lukien kaikki, mitä se sisältääkään.

Mihin asti ylipäättänsä hourailuja kuunneltaisiin, ellei oikeilla sananmuodoilla tietenkin. Silti se oleellinen jää pois.

Miten pitää jokainen osapuoli kasassa. Itse asiassa, täysin oleellinen kysymys sittenkin päivän selvyyksillä paahdettuna. Mutta miksi jokaisen, maailmoja on monia täysin samanlaisia. Eroavat vain yksityiskohdissaan, ja niiden valtataistelujen tiimoilta. Meni minne meni, kujeilut kannattaa jättää sikseen. Hyvät tavat vain kunniaan, ja pärjääminen on mahdollista.

Ketkä siis ovat käsikkäin kävelleet kivipatsaiden tahtiin, kun äärettömyyden kaiun seinämä kolahtaa vastaan. Tietää olevansa ahtaalla, tilan laajentumisen aikana.

Tämän ja tuonpuoleisten törmätessä astetta pahemmalla kiitoradalla. Minne tie vie, mitä matkaan lähtee. On vähän hajanaista sakkia sieltä että täältä. Pitkä matka, mutta isoksi onneksi, ja epäksi sellaiseksi. Moni teki työtä puolestaan, minkä olisi voinut myös jättää matkasta.

Jokaisella nähtävämmin silti olevat, omat juurensa tietämättömyydessä. Hypnagogiset maisemat muuttuivat tulen nielemänä, väripisteiden tanssissa eteen ja taakse, pyörinnästä ei lähes meinannut tulla loppua, ennen alun loppua. Avaruudelliset kompassit heittivät volttejansa, mikä on oikein päin.

Tummuneiden linssien läpi, epävarmuus on paras ase. Nousujen jälkeen, uusi lasku on aina tulossa. Vai löytyykö kahta samanlaista sittenkään, lyömättömiä uutisia taas toisaalta. Miten ne kiteytettäisiin, pieneksi oivaksi pisteeksi.

Juokseminenkin on sallittua, kipeytymisten tullessa perästä pika pikaa. Määrää vauhti, ja jokainen jääköön jalkoihin. Yksijalkaisen pikarin noston aikana, juomana voi olla lähes mitä haluaa.

Tajunnat virtaavat kylläkin vähän liikaa. Missä nekin avattiin, ovat monet ja menneet kurkkailemaan ovisilmistä.

Päinvastoin pikemminkin, kohtaavatko määritelmät koskaan uudestaan. Ismit kuin ismit, jotkut tehdään todella selviksi, minne kaikki tehtiin täysin mahdollisen mahdottomiksi. Keholliset puolustusmekanismit, kulmakivet, sekä kaksiteräiset odotukset.

Kaukopuheluita, kaukopuheluita, sanojen tapaisia muistiaisia. Väline sekin. Harmistuttavasti sellaiset pilataan. Miksei siis kiemurrella välinauhojen tyyliin, pysy sekään paikallaan.

Tiputettuna, tai tippuneena. Jokaisella on oma yksinolon paikkansa. Paitsi heillä, minne ei muste yllä, kuten ennen vanhaan. Tulee vastaan moniakin eksyneitä, poikittaisilta teiltä.

Mikä nyt kehtaa koppia ruveta ottamaan, tehköön sen todella varovaisesti. Kristallin kirkasta, todella myöskin kristallin haurasta. Kädet sumppautuvat sumppien äärellä, ollen vain esine pienoinen muitten joukossa.

Tunnetko sittenkin paineen painostuksessa, jota se ei olekaan. Heikkoa oloa, huonolla tuulella. Väistelyksi menee pakostakin. Mistä tulee pimeäin kirjoitus ilman valoa, subjektellista kauneutta. Muodossa kuin muodossa, muodollisuuksilla on väliä. Tuli sekin mistä vain, kieroutta on aistittavissa.

Tummuu tupakin poltot, mutta ei se lopu, vähenee vain. Omat maailmat omina, omineen omille. Mikä oli omaa omille, omaa muilla. Vääjäämättä hyvin huomattavaa, toden teon tuhoamista tuhoamisineen, ja muille delegeoituja.

Tuma on ympäröity, millä muullakin kuin aurinkoja suojaavalla lätsällä. Ja mitenkä risukasakaan kasaantuu ilman edellisiä tarvittavia. Zombitkin kaduilta hälvenevät, saatika muut edelliset. Mitkä katuja valtasivat hetken verran vain.

Tapahtuu kulkeminen isojen kenkien jäljiltä. Mutta kuka ne polkikaan, jos metät ovat kaatuneet, ja ensimmäiset tiet kadonneet. Niin kutsuttua tyhjän päällä menemistä. Mennäkkös sitten suuntaan että toiseen, ilmansuunnat vapaasti valittavissa. Rikittyneiden polkiessa paikallaan, vaikka voisivat vain nousta, ja sittemmin poistua.

Kaulukset mustina, hiilistä jäljet jääneinä, panosgrillien asennusten aikana. Tovi vieraita, ja pienet bileet ovat olleet pystyssä. Huurteiset maistuvat itse kullekin. Suorimpia reittejä jääkaapilta ulos, ja kevään tuloa vastaanottamaan.

Kannattelevan maailman, juuri muuttuessa astetta eri vaakaan. Tajuntaisten pommien, psykologisen filosofoinnin aikana tulee uusien kehittyneiden, alkeemisten futuristisuus kehiin. Välistä menneet ovat siis eksyneet labyrintistä pois, löytämättä ruokakippojaan.

Tie ratkaisee ennen suuntaa, suuntaa sitten minne päin. Kellot nimittäin tinahtavat juurensa, ettei vajeri ruostu ja kulu puhki. Sekalainen porukka mukana, tapaantumiset sen mukana. Äitimaan polkiessa salamoitaan, ennen kevään tuloa. Mikä narskahtaa valonkin nähtyään, eikä kenelläkään ole mitään tietoa, mitä tehdä seuraavaksi. vaikka monet mutkat koitetaan tehdä vallan suorattomiksi.

Kypärät päähineet on jo aikaa sitten heitetty sivuun, eikä niitä pitäisi edes tarvita. Tyytymättömyydellä täytettyjä, mutta kenen osalta sitä tapahtuu. Kokonaisuuden ratkaistaessa, muukalaisten kokoontuessa paikoillensa.

Milloin kaikusi niin sanottu yön kymmenes tunti, yöttömänä yönä kesken päivänvalon, juuri ennen pimeyttä. Valonkaappauksen kaaoksessa kuu kulkee loistokasta tuloaan, ilman aurinkoa suunnastakaan.

Miten niitä neroja siis syntyikään. Paitsi, ei mitään. Miten Feeniks-lintu joutui tuhkaansa ilman vanhuuttaan, tai välimatkataan lentämättä. Joten ainoa lintu, mikä ei paikoillensa taida pysähtyä. Edes vastatuulestaan huolimatta, lintujen vaeltaja, saati erakko. Kerran synnyttyään, siihen jäätyään. Näkemättäkin selvää mistäpäin tuuli puhalsikaan. Mikä silloin paistattelee, jos ristiinnaulitseminen epäonnistuu.

Papin liuskat vääntyvät paikoilleen vihkimyksin erilaisin, tien tuolla toisella puolen, mitä vastaan tuleekaan. Kykenemättömyys pelkkänä sanana, tuoden risukasaan satavien päivien jälkeen vähän järkevämpää informaatiota. Linnut, puluset kujeilevat. Ääni tuntuu olevan sama, lähes kokoajan.

Vasen, eteen tai oikea, suunta on silti oikea. Luovutus on harvoin se ensimmäinen asia edes vastassa. Suodatus lävistäin menköön, ovelankin piiloa etsiskellessä. On se aina nenän alla helppoimmiten. Vaikka sitä kuinka tarjottaisiin, ei sitä kannata vastaan ottaa. Hypähtelyiden lämmössä on aina kiva yrittää lämmitellä. Huljaantuneiden juomien pohjaa katsellessa.

Ylös kiipeäminen on kuitenkin jokaisen täysin oma juttu. Yksin tai yhdessä. Seikat ovat monia mitä ne sisältävät. Kätkeytetyt tunteet pyrkivät aina esille, ja siten hyödyksi. Tilanteessa kuin tilanteessa.

Erottamisten tehdessä tiukkaansa päästä takaisin jaloilleen, piikittelyt sikseen. Mitä se sisältääkään, sisällön puhujan puhuessa, metsään menee monet. Ilosanomia jaellaan toden käänteisesti.

Sinkoilu ympäriinsä, ja kaikki on lähes seesteisen rauhallista. Missä vain kaikkien ajatukset ovat menneet toisistaan sekaisin. Heikkoudetkin sikseen, turhan ylivuotavaa. Voimiintuminen silmissä tekee tuloa, vaikkakin sokeain lepakon tavoin, sammuvat välähdykset olemattomiin.

Sitten tapahtuu viemistä ja pahasti, Mutta mistä ja miten, kun hiljaisuus on taattua. Valedettien puhuessa puolestaan, tällinipistysten parissa. Mitä seurata kaiken avonaisuuden tiellä. Sulkeutuu ovet, kulkemiset, sen sileän tien. Mitä pitkin astella ilman mukautuvia kuvi, käännitys tapahtukoon kierolla verrannollisella.

Kelkat junat kaikki, täysin omilla kultaisilla raiteillansa takaisin. Pitkään ja hakusessa olleet. Suurin pieksäntä tulossa eteen, ettei uskoisikaan. Tuhoutukoon siis suunnitelmat sen mukaan, varoituskyltit huutaneet jo pitkän aikaan.

Sisälmykset uudelleen karistettuina, ja helvetti uudelleen käyntiin. Sielläkö mennään. Juurikin, ja vain juurikin päinvastoin. Ylin ymmärrys rupesi juuri ymmärtämään, ymmärryksen perus ymmärryksen. Olkaas varovaisia, ymmärtänyt ajatteli ajatteleematta.

Hyvänen aika sentään. lähes siis uskomatonta jojon pyörittelyä ilman narua. Kierouskin on silmiin katsomista, lähes laser-tason muokkausta, minne sähköiskut eivät tehoa. Anesteettisen vaikutuksen tuotuna, oikein majesteetillistä touhua.

Verrannollis käänteisesti, psyyke voi vetää vertoja fysikaalisuuden oikeille. Kovalla tahdolla ei parane, mutta pitkälle pötkii. Silti kuvannollis verrannollisesti, ei valitettavasti mene ne kuuluisat nallekarkit nyt tietenkään tasan. Ilmiöllä nimeltä heprean kieli tietenkin, asia vaikuttaa päivänselvältä ilman aurinkoja. Jos valinnanvaraa ei ole, on pieni lapsuus ympärillä tervettä. Ken leikkien, ken tanssien. Tyyliinsä kullakin Melkein kuolemattomuuden ydin, mutta hapan heille jotka maailmaa pyörittelevät. Hävinnyt jo ensimmäisellä yrittämällä.

Miten sairaat syntyvät edes. Muuta kuin sairaitten, sairaalloisilla ajatuksilla, sairas alttiille pinnoille. Jotka on jo sairauden alla ilman niskalenkkiä, ja sairaus on todeksi vain väitetysti. Tervettä siis ole olemassa, nähtävämmän. Miten senkin voisi ajatella kuin sairaasti. Ja avot, Kumoavat toisensa. Sepäs helpottaa ajan kanssa.

Yllätyksistä huolimatta kaivetaan ja paljon, jotain sellaista, mitä nyt sattumoisin ole olemassa. Tai sitten tehdään jotain, joka on olevinaan olevaista. Mihin siis katosi usko sitä tekemään, ellei tietenkin tietämättömyyteen, mutta ei tämän kulmakunnan puolella. Jokainen siis kesyyntyy sen mukaan, todellisuus olkoon sitten väliltä lähes mitä vaan. Mentaliteetti siis pesköön kaiken, ilman puhdistusoperaatioita, tai muilla turhilla härpäkkeillä.

Yhdennäköisyyksissä tuli paljonkin asiaa, millä törmäytti kaksi maailmaa yhteen. Ja lopullinen sävel löytyy aina. Siitä ei ympäri pääse. Eräisyydenkin pysyessä pelkkänä vitsinä. Jotain tapahtuu, sekä hemmetin paljon. Varsinkin aiheesta kirjaamattomasta.

Yli-iskostetut ajatukset, odotuksiin nimittäin. Tekevät kyllä tuhoa enemmän kuin yli-iskostetut odotukset koskaan, konsonaan. Mitä tuokin nyt pitää sisällään, ovat yleensä mitä turhimpia. Aina voisi räyhää ja rellestää. Harvemmin vain sekään mitään tuottaisi. Ainakaan hyvää.

Mistä siis löytäisi sen kysymyksistä suurimman, vaikka jo vastauksia siihen tiedettäisiin. Ei se helppoa ole, tahi edes yksinkertainen. Ettei siitä jäisi tynkää suurta, minkä voisi tiputtaa sittemmin pohjattomaan kuiluun syötäväksi.

Asioista kukkaruukkuun, sen jälkeen voidaankin käyskennellä. Onhan sekin jokaisella eri. Paljon olisi vaihtoehtoja, mutta ei yhen yhtään mieluista. Eikä siis kuin pienessä omassa mielessä, oikeassa muodossa. Ja niihin kyllä vastataan, mutta miten. On tyyli erilainen täysin jokaiselle. Lukemat siis ovat mitä korkeimmat, miten vastauksia ilmi itselleen voi saada.

Muistomaljaa, voi siis jokainen ottaa. Kukin vain, ken suinkin pystyy. Näin tehtyään, voi jokainen hetkeksi hiljentyä, ehkä myöskin hymyillen hupia suunnatonta miettiessä, mitähän kaikkea mikäkin voikaan sisällään pitää.

Viisas pääse vähemmällä, laiska vielä vähemmällä. Viisaimpien syntymistä sitten pitkään aikaan. Reinkarnaatioita, vanhoja tuttavuuksia, että salaliittoteorioita.

Mutta ajan kanssa, ajan kanssa hekin tottuvat tuntemattoman seuraan. Mikä käsitteenä on täysin tuntematon.

Nyt tietenkään unohtamatta lähes yhtä vanhaa pahuutta, muistaen heidän käyskentelyitään. Ja tietenkin ihan sanomattakin selvää on, mikä heidän tehtävänsä on.

Aivopierujen suurien syntyessä maailmaan erikoiseen, kun todetaan nerojen uusia toteamisia. Miten edetä kasvottomien sotilaiden marssin tahtia. Monessako on valmiiksi todettu tarkoitus. Toivon pilkahduksien hyppiessä riemuissaan esiin tälle kertaa vuotuista vuotta. Myöskin unohtamatta, aurinkojen tuomia onnekkaita uudelleen syntymisen hetkiä. Mitenkä päästä irti labyrinteistä suunnattomista, mitä urbaanisina alueina pidetään. Saattaa monella mennä suuntavaisto sekaisin, ja kirjekyyhkyt lentävätkin väärissä osoitteissa.

Mutta ei, virheitä on tapahtuva. Ja katoaakin uskomattomimpia, näkymättömpiä, jotka ovat jo pois muiden varpailta. Paljoa voisi olla vailla, mutta ei ole summaa sellaista, mitä olette velkaa kadotuksista. toimiko testi edes, ei sitäkään kerrota. Todetaan vain kuolinaika, ja orava jatkaa häkissään juoksemista. Harppailen miinakentän suunnattomia suutareita.

Pelkillä päätelmillä menemme. Jolloin voimme todeta, ettei yksinäisyyttä tarvita, kun hätä ei lue lakia. Monestiko käännätte poskia, kun on tarjonnan aika. Eihän se inhimillistä ole, kun poistatte mielellisesti vähän heilahtaneita, joilta puuttuu ymmärrys tuottaa puheenlahjoja sopivia.

Kämmenistä luennat loppuivat, kuten taivaalle ammutun tavoilla. Minne silloin laskeutua, kun kohti saaria oli tarkoitus nousta. Syypäitä monen sorttisia, joita pitäisi ojennella. Mutta milloinkaan tämän rajan alueita, yhden päätelmät ovat tarpeeksi pitäviä. Ihmiskadotuksien keskellä, ei yhden kadotuksella ole mitään painoarvoa. Turhia riskejä ei oteta, kun on turvallisuuksia mietittävä. Mutta mihin vedetään raja, että olisi kuulolla apua. Vai loppuuko keinot erilaiset, kun lääkkeiden tilalle annetaankin syaniidikapsemi nukkuvan.

Ketkä ovat rikkoneet sallituin, hallituin keinoin käskyjä kirjoitettuja. Onko siis olemassa sanktioita, siis niistä rikkomuksista, jotka vallanpidikkeet ovat itse todenneet. Kylläkin vain testatakseen, olemmeko lampaita oivia. Susihukan ollessa se, joka käskyt muille jakoilee. Etteikö porsaat siat karjusetkin, olisi pelkkää pataa muiden joukoissa. Jokeritkin vallan hiljentyvät, valtit vallan loppuneita. Mitä silloin pelataan, kun pakasta katosi viimeisetkin jaonnat.

On se vain kylmäin terä silloin niskan päällä lähintä, paskiaisia on monen monta erilaista, mitkä eivät rauhansanomaa anna jaella. Kuten voisi kuvitella, sen löytäneille, oikein paljon onnea. Tiedä moniko on osallisena tätä puhtaan järjettömyyden tantereita, missä mikäkin on kaikkea, puhdasta improvioisinta parhainta. Kykeneekö edes selviämään päivästä toiseen kestäviä, pelkkiä hermojen menetyksiä.

Yksinäisyys on se kaveri ainoa, kun kaikki muu onkin kadonnutta. Milloin uskoa koetellaan, tehdään se todellakin toisaalla. Harvoin sitä tarvitsisi yksin taistella, mutta ei ole apua tiedossa tämän kulmakunnan puolelta. Näkymättömien sotien ollessa silmiemme edessä, etteikö kamaluus olisi sanana mitä vittumaisinta sorttia. Muodossa kuin muodossa, muodollisuuksissa onkin väliä. Miten kaikki voisi julki tuoda.

Viedään puheet, parret sanaset kokonaan silloin pois käytöstä. Ettet voi kuin uudelleen aseistautua, pelkillä pumpuliin täytetyillä huoneilla, sekä asusteilla. Mikä järki silloin lakkaa hoilaamasta iloisempia horinoitaan oivia. Mikä järki silloin lakkaa hoilaamasta, omia sanoja menetettyjä.

Tulevaisuuden suunnattomista tuulista, menneisyyden haiku kaikuja ilmestyy puutarhasta puutarhaan. On heikoimpien hullua ajatella, kun heikoin ilmestys ilmestyy. Edes itse kaikkivoipa ei voi asialle mitään. Loppu se mahti rajaton, jota legendana pidetään. Mihin monet ovat uskonsa menettäneet, vai onko se kaikilla sisäistetty, mikä pitää itse yhä oivaltaa, yhä uudestaan, yhä uudestaan. Jolloin voimme typeräin maljaa nostella, ja todeta höyhenuntuviin eksyneitä, tiiliskivien kovuutta, sisäistettyyn järjen vastaanottoon. Joka tosin hyväksyntää saa, vaan pelkästään diagnoosin päätellyn silloin saa, että meneekö normien rajoilla, vai sittenkin, pelkillä kaukomailla. Mistä ei ole takaisin paluuta.

Vuoltuina vierivät kivet nakutettiin uusiin täysiin muotteihinsa. Mitkä ovat umpinaisiksi jääneitä, mitkä ovat paskalla täyttyneitä. Vallattomien ajatusten pyöriessä, pelkän oravan pyörän ympärillä. Selvättömien päivien puuttuessa, ei todennäköisyyslaskelmia tule tehtyä, kun kolikkoa flippaillaan. Eikä sekään mitään koskaan anna, pelkästään visaisia kompromisseja. Askeleen edellä, kaksi vain pahasti jäljessä.

Miten kävisi kun kaikkeus katoaisi ihan vain hetken verraksi. Mutta miten todeta se, jos mikään ei mene silleen, kuin sen olisi oivaltanut. Niin sanottu big bang kun syntyy, on aikaa edellä silloin oltava edes jossain määrin, että tietäisit kuka niitä naruja seuraavaksi pääsisikään nykimään. Mitä vanhoista sanonnoista ihanista voisi päätellä.

Katosikin jo sakki loputon aikoja sitten, ettei tuhoa voitu enempää sanoin kuvailla. Luojatkin yleensä tietävät, mutta eivät enää, kun elämme modernisoidussa ympäristössä. Voi nähdä sulavan mutkattomuuden, samalla kun venäläiseen rulettiin otettiin puoliautomaattinen hollille. Se saattaakin olla päätös päälle, kun tarvittava määrä on rikkaruohoa kitketty ja niitetty ne täysin oikeaan hyötykäyttöön. Etteikö välillä pehmeään jähmeään pilveen olisi toisinaan todella suotavaa törmätä. Sen kun maistellaan kaljan ja kananmunanmakuisia lonkeroja pääteemana. Vedot olivat aikoinaan, mitä on tullut tehtyä jo aikoja sitten. Mutta ei sitä koskaan olla puhuttu, että mitä siitä silloin panostettiinkaan. Ja yhä edelleen se ollaan saatu piettyä kaikilta, jokaiselta piilossa.

Millä sitä siis puolustautua, kun kaikki on lähes viety käsistä. Mutta ei vallan unohdeta Pandoran lipasta, ja siitä johtuvia hyviäkin juttuja. Vaikkakin surkuhupaisalta kaikki vaikuttaakin. Mutta, minkäs teet.

Valomerkin saapuessa maailmaan, on senkin tarkoitus vain, että poistuisit alueelta uusiin paikkoihin. Ettet vain jäisi jankkaamaan paikoillesi.

Mutta ei sitä tarvitse. Jokainen tajuaa asiat sen verta eri vinkkelistä, että mitähän kaikkea sitä voikaan kieltää, paitsi kaiken tiettenkin, ainakin omaksi turvakseen. Etteikö myöskin liian avara katseisuus olisi välillä, todella sekavaa pitää mielessä.

Joku nero päätti ottaa ja ruveta heurekaa huutelemaan. Etteikö sitten jollakin välähtänyt pahemman kerran, oikeastaan edes todella pitkään aikaan. Ja mitenkä sitä mentiinkään suljetuin ovein, zombie-apocalypson aikoina. Ettei joutuisi kannibaaleille uudestaan rapsakkaaksi mureaksi. Sisään keitetyn tavoin.

Miksi edes kävellä pimeässä, tai miksi jotkut sinne nyt ylipäätänsä eksyvät. Siis syitähän on monia käyttökelpoisia, mutta mikä on niin sanotusti mielettömimpiä. Kuten voisi kuvitella, kun kaikkeuden hetkellinen sammuminen on tiedossa. Mitä siis tekisit sen, sekunnin jaetulla murto-osalla. Onhan aikana nopeampi kuin silmänisku koskaan.

Ja mahtavuudet päättivät typeriä päitään yhteen kolhia, etteikö siis näin saisi käydä. Järkeenkäypää kalastelua sielujen yhtenäistymisellä, kunnes tajuaa kuka sitä kalastelikaan. Heti tuskaisten koettelemusten jälkeen onkin oivallisin hetki jäädä miettimään, miksi näin kävikään.

Koskahetikäskyn jälkeen, jokainen tuntui sekoavan mestarillisella tavalla omiin mielenansoihin. Jotka aikoinaan oli tullut viritettyä, ihan vain kaiken varalta. Sillään nähtävämmiin mihinkään luottaminen, on tuottanut todella paljon vaikeuksia. Paljon enemmän kuin koskaan aikaisemmin.

Ette taida ollakaan täysin käsitteidenne veroisia. Kenen usko olikaan luettua, kenen opittua, kenen pähkäiltyä. Kuten nostalgian hurmoksista saattaisi päätellä, ei tätä kunniaa sittenkään kaikille oltukaan suotu.

Ja miten se menikään, kun tiettyihin tuntemuksiin ei voinut samaistua, mikä silloin puhuikaan puolestaan. Saa käyttää, kunhan tajuaa sen, ettei kaikki asianlaidat maailmassa puhuneetkaan puolestaan. Kaikkea sittemmin olekaan tullut puhtaaksi puhuttua. Pettävällä jäällä on nyt muutenkin vaikeampi astella, ettei vain vajoaisi syövereihin syviin.

Mutta pyhät voimat ovat pyhiä. Mitenkä tuonki pyhyiden sanana esiin ottaa, käsittää nekin monesti väärin. Monetkaan asiat olleet nähtävämmiin, edes kovinkaan pyhiä. Vain ja ainoastaan on todellakin aistittavissa pelkkää kieroutta.

Ellei tietenkin mielen omat puolustusjärjestelmät, mitä ei sanoin kykene selittämään miten jokainen selviäisi jokapäiväisestä elämästä.

Kertakun taivas ja helvetti aikoinaan löivät kättä päälle, niin tuodaan sitten jotain, näillä suoduin oivalluksin. Jos ette osaa käyttäytyä, niin maailma uusiutuu aina uusiin mittoihin rangaistuihin. Mutta kuten kävikään, ei ilman rangaistusta kovin moni selvinnytkään. Kuten suunnitelmat lukemattomat, te saittekin juurikin elämänne rangaistuksen.

Joten olkoon se rangaistus pienoinen siitä, että aliarvioitte ihmismieltä Ja sen saavutuksia. Ylipäätänsä, mitä se pelkästään on saanut aikaan. Joten, on siis jotain mitä ette ymmärrä. Yläkerta hyvä. Nähtävämmiin teitä sittenkään ei pidä yliarvioida. Koska myös, kummitusten sadetanssit yltävätkin sinne asti korkeuksiin, minne ei annetta sittenkään lentää. Mutta ei sillä, kehotukset ovat kehotuksia. Ja tiedä sitten, moniko on tullut takaisin sanomaan mitä sieltä löytyykään.

Vallanjakojen sekavuuden olevien jakojen uudelleen etsinnöissä, ollaankin oltu ilmapilla askelilla. Voittokin välillä kelpaisi.

Teillä tietämättömillä on hyvä mennä purjeettomina tuuliajolla. Karujen olojen jälkeen, on maisemien vaihdokset mitä suotavimpia. Myöskin ajatuksien miettimisä. Voiko sittenkään kukaan ymmärtää maailmaa mitenkään, miltään osin. Ihan sama, miten sen tajuaisi.

Äläkä koskaan unohda menneisyyttäsi, se on yhtiä tärkeimpiä asioita tällä puolen tietä. Minne ei anneta niinkään kävellä, vaan on se oivallettava milloin jää oikealla pysäkillä poies. Ettei vain paha tulisi perässä hipoen, ollen vain oma itsensä. Jolloin saataisiin maailmojenkirjoihin jotain järkevämpää, kaiken ajan saadoksi.

Kuten katse junan ikkunasta pihan pensasaitaan, jolloin tylsyys on ollut mitä läsnäinnä tehden tekosiaan. Kun kiusankappaleet eivät sittenkään taasen antaneet mitään rauhaa, eivätkä nähtävämmin pahuutta ymmärrä, että missä muodoissa sitä voikaan toteuttaa.

Ei, emme ole kuolemattomia, niin kauan kun ihmismielen omistamme. Valitettavasti olemme mitä herkimpiä hajoamaan palasiksi. Kuin taiteilisi peilin palasilla kokonaiskuvia persoonallisia, sormet verillä taiteilua, että pudonnasta tule kuin taru ain. Kuten monet legendat pitävät sisällään. Moniin ei kannata edes uskoa, tai saa, kukapa sitäkään on estämään.

Oikein hihkutaan ilosta mahtavuudesta, kaikkein parhaimpaan päin. Kaiken yhtäkkisessä kääntymisessään, ei itsekään tiedetä mitä kaikkea sekin pelkästään tuokaan esille. Paitsi sitä itseään.

Riskinä ja panoksena onkin yksi vain, joka joutuu näppejensä nuolemaan. Sen verran pystytään toteamaan, mutta ei täysin. Suunnitelmisahan on aina pieniä aukkoja mahdollisia, sekä niiden estäjiä, että kävisikö näin toteen. Pelasta ensin itsesi, että voit muita pelastaa.

Sillekään ei voi mitään, niin yhtikäs mitään. Aika kyllä korjaa, mutta vauriot ovat mitä mittavimpia kaikilta osin. Mihin jokainen vain miettii keinoa, miten pystyisi itse auttamaan, tai edes pienen idean poikasen kehittämään. Joka tuntuu kyllä aika ajoin, täysin mahdottomalta.

Niin ja, täysin unholaan jääneitä yksilöitä, jotka ovat tämän sodan, tai taisteluiden kylkiäisinä tippuneita. Ja niitä, jotka ovat ottaneet sitten miten pahimpia osumia. Näitäkään ei ole kuin yksi toteamassa, miten asian laidat oikeasti ovat, tai ovat menneet. Joka on sittemmin pitkä prosessi, olla setvimässä puhtaaksi yksilö kerrallaan. Eikä sillä, ettei sitäkin olisi saatu ruotuun ajatuksena, on kylläkin vähän liian myöhäistä.

Kusen nouseminen päähän, ja yliylpeys ovat ensimmäisiä oireita. Mitä se kanssakulkijoissa herättää sisällä päin. Jokseenkin suurin osa pahan, että hyvän puolelta koittavat tavoitella juurikin kaikkein ansioikkaampaa paikkaa, mitä ei suoda ihan kenelle tahansa. Pilataksaan, pilkataksaan kaiken valtakunnan kirjoja mahdollisimpia. Ja vain harva on selviytynyt tästä katkeruuden suloisesta, mustasukkaisuudella täyttyneestä saman paskan jauhamisesta. Koston kierron ilmeentymisestä.

Mutta ovatpa nähneet todella kieron, ja huikean tavan hallita hetken täysin kaikkea. Siitä ollaan kirjaa pidetty sittemmin jo pitkän aikaa.

Tuomionuijaa heristellään juuri, eikä sitä turhaan lyödä. Toivotaan siis oivalluksia suuria, vähän sinne että tänne. Ettei persoonien tarvitsisi elää pelon kohteena, mitä ei edes pahimmalle vihamiehelle soisi.

Lähes onnistuttiin silloinen helvetti jäädyttämään, kunnes pahan ilman persoonan palasta saapui mukaan. Epäonnistuen vain, koska pelkäsi hänkin kaikkea liikkuvaa. Eikä ole ensimmäisiä tämän ajatuksen kanssa. On myös monia monia muita, jotka ovat tietämättään pelastaneet muita kanssakulkijoita. Uhraamalla kylläkin itsensä, samalla kun ovat yrittäneet itseään pelastaa.

Teoista suurimmat osat ovat arkistoituja hyvin huolellisesti muitten mielille, että pieniin kirjoituksiin ylösotettuihin. Vain he, jotka kirjoittamaan vielä pystyvät kaikesta huolimatta.

Tietenkin tässä voi olla isonakin kysymyksenä pelkkä koettelemus suuri, että olisimmeko pelastuksen arvoisia.

Tietäjät tietävät, kuulivat kuulevat. Mutta eivät avunhuudot tuskaiset ota loppuakseen, ilman oikeaa pelkoa jostain. Apujoukkoja on kyllä, ettei sillä. Jopa muualta tulleilta, jotka tajuavat tämän vääryyden kylmän henkosen. Mikä ei rauhaa antelee.

Monia puoleellisia kyllä löytyy, mutta kaikki ajavat asiaa erilaista, emmekä saa yhteisiä kompromisseja. Liian monta uskaliasta on nimittäin päässyt väärille valtaistuimille tahteja määräälemään. Eikä puhuta mistä tahansa maailmoista. Vaan siitä, mikä on lähes näkymätöntä silmille.

Vaikkakin usko on kokoajan koetuksella, mutta kumman puoleista se onkaan, meiltä vai teiltä. Maailma näyttää ulospäin kyllä rauhalliselta, mutta näkisittepä kerrankin verhojen lävitse miten pahan jyllää, ja omia kaatuu tuon tuosta. Heitäkin, jotka ovat lähellä mahdollisen rajoja. Eivät hyvän rauhaan jätä, Ja ovatkin tippuneet tietämättömien kuiluun. Miten oikaista, ennemminkin, miten tuomita oikein perustein. Yksi suunnitelma kyllä on, ja hyväkin sellainen.

Sivullisia kärsii kokoajan enemmän, ja aina vain enemmän. Missä on oikeus ja kohtuus kerrassaan pitämässä vanhoja aikoja hyviä, kun kaikki elivät pienen pelon puitteissa tuomionuijan lyönneiltä. Ja katseet arvoisat olivat aina tietäväisiä. Milloin vanhuus löi päälle, aika kultaa kyllä kaiken.

Tilanteeseen päädyttyäsi, missä toisten sanat menettävät täysin merkityksensä. Miten karikoille voikaan silloin olla ajettuna, eikä olisi väliä vaikka tavarajuna tulisikin päälle. Mitä masennuksen pahimmista nurkkauksista löytyykään. Tulee mieleen vain kohtaamisia kyseisillä raiteilla. Kuinka ahdistunut mieli ollaan ajettu niin ahtaalle, että ne loistavat kullalla päällystettyinä linjoina. Olikin sitten kaikkein hohdokkain vaihtoehto maailmassa, jossa ei ole niin ketään. Vain kummituksia ja ääniä sisällä pään, mitkä eivät sittemmin rauhaa antaneetkaan. Vain, ja vain ainoastaan tiukkaa kädenvääntöä yläkerran kanssa. Se mitä keskeytyksiltä pystyttiin.

Eikä sillä, yläkerta hyvä. Voimme vastaisuudessaakin vääntää kättä asiasta, miten juonittelette välillä, jopa kieroakin kieroommin. Jopa itse helvetti päätti olla laittamatta näppejensä tähän peliin kieroan.

Ei, ei niitä kuuluteta, ei niistä puhuta, että milloin törmäävät tuhatvuotiseen puuhun. Luonto antaa, jos antaa hyväksynnän oloilullesi paikan päällä. Miksi ei siis luontokin pelkäisi, omiensa menettämistä. Sen tuhoajat tietävät, ettei näy, näy kahdesti. On puoliksi silloin tien valinnut. Ja kukapa tietäisi, miten luonto keskustele keskenään.

Kun vallanjakoja uusia on tapahtunut, harva edes kestää istua valtaistuimella, yhdestä monimutkikkaimmasta, suurta osaa elämästään. Siltikin, kun pelaat korttisi oikein. Olet, ja tulet olemaan kotisi asukki. Vaikkakin se ei siltä näytä, onhan se jokaiselle eri, ajasta riippuvainen. Ja onhan luonto se kaikkein muokkautuvin, olosuhteisiin nähtynä kaikkein kykenevin muuttumaan kaamoksen, kaaoksen keskellä. Aina tarvittavaan tilanteisiin sopivalla tavalla piiloutumaan kaikelta. Milloin ajatellaan kaiken ohi.

Mutta ei yksikään juurikaan ymmärrä mitä ajat takaa, tai edes sitä, mikä takaa ajaa. Jossa merkatut tahot heittäytyttävät kädet ilmaan. Vain sen merkiksi, että ovat syypäitä tähän kieroan sotaan päättymättömään. Uudelleen tuotuna vanhat legendat, eivät välttämättä pidä ihan niin paikkansa.

Tietenkin voi elää pitkän ja merkityksettömän elämän, jos vain suinkin jaksaa. Kerranhan me täällä vain elämme. Milloinkin, historian toistamalla tavalla.

Unohtamatta kuolevaisuuttasi, unohtamatta haavoittuvaisuuttasi.

Mikä on maailman kantavin voima.

Saa käyttää, ja niin pitääkin.